

My Beminde

Adrian Ebens

My Beminde

Kopiereg © 2019 Adrian Ebens

Algemene Uitgawe

Hierdie boek kan vrylik gekopieer word en gedeel word op voorwaarde dat niks van die oorspronklike teks verander word nie.

Webwerf: www.vadervanliefde.com

Email: adrian@life-matters.org

Tensy anders vermeld, word alle Bybelverwysings uit die Afrikaanse Ou Vertaling (1953) geneem.

Aan Lorelle.

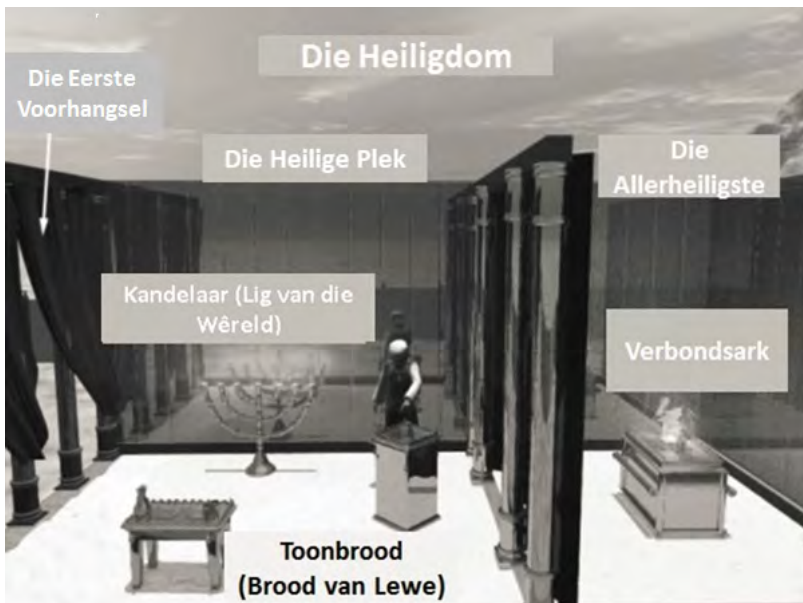
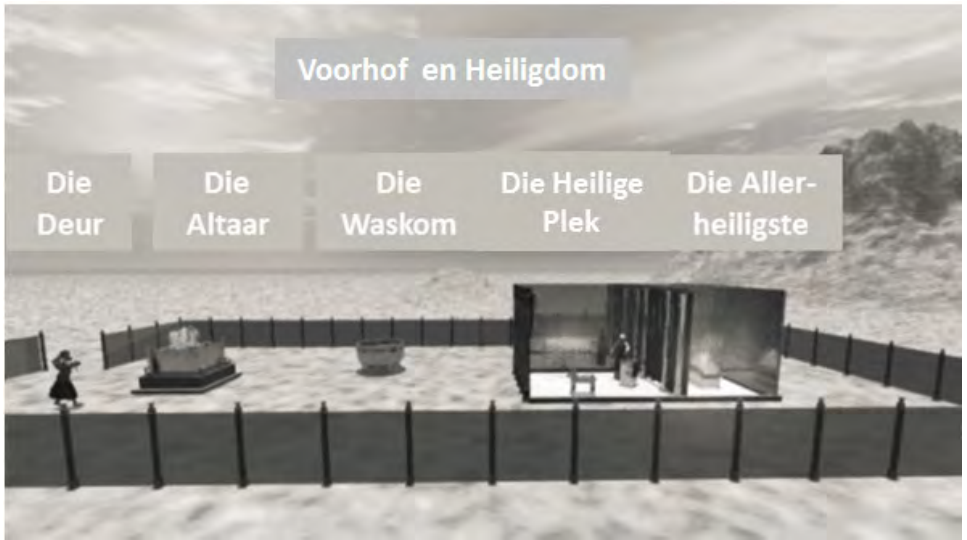
My metgesel en
liefste aardse vriendin.

INHOUD

Voorwoord	6
Voorspel	7
Afdeling 1. Die Uitnodiging	9
1. Die Bruidegom	9
2. Die Bekoring	13
3. Verwarring	18
4. Die Deur	23
5. Die Altaar	27
Tussenspel I	32
6. Die Waskom	33
7. Meer Verwarring	37
Afdeling 2. Hofmakery	46
8. Die Eerste Voorhangsel	46
9. Die Lig van die Wêreld	53
10. Die Brood van die Lewe	58
Tussenspel II	63
Afdeling 3. Hink Tussen Twee Gedagtes	64
11. Stryd Tussen die Vlees en die Gees	64
12. Die Drama van Getransformeerde Identiteit	69
13. Smokkel met My Gedagtes	73
14. 'n Huis van Kaarte	79
Tussenspel III	85
Afdeling 4. Gered Deur My Beminde	86
15. Elia	86

16.	Geheel en Al Lieflik.....	93
17.	Suiweraar se Vuur	99
18.	Apollion	105
19.	Die Trooster	110
	Tussenspel IV.....	116
Afdeling 5. Die Allerheiligste		118
20.	Verloof deur die Oue van Dae.....	118
21.	Voor die Ark van die Verbond	122
22.	Die Vreugde van My Beminde	127
	Naspel	133

Die Reis na die Allerheiligste

Voorwoord

Kom ons gaan op reis! Hierdie boek handel oor die reis, 'n reis deur die lewe, 'n lewenswandel deur die heiligdom, 'n reis in die voetstappe van Jesus. Maar die reis het 'n parallelle een. Dit loop langs die Christen en sy pelgrimsreis. Dit staan skouer aan skouer met die ervarings wat ons almal in die huidige lewe meemaak, keuses wat ons moet maak, die soeke na aanvaarding, eer en liefde.

Stemme wink na ons van beide die Beminde en die Bedrieër. Hulle klink so eenders! Leraar Ebens beskryf op 'n baie persoonlike manier sy ontdekkingsreis om die Een, geheel en al lieflik, te vind, Sy stem te hoor, die stem van 'n Seun en die stem van Sy Vader. Die stem is sag en stil, klein in die oë van mense wat so maklik aangetrek word tot die klatergoud en glinster, lof en toejuiging wat ons elke dag op soveel maniere lok. Die stem praat duidelik deur die lees van Sy Woord, en hierdie boek is vol van die Skrif, dit verlig ons weg deur die Heilige Plek en uiteindelik tot die Heiligste van alles!

Wie is die Beminde? Hoekom is Hy die Beminde? Wie het Hom liefgehad? Dit is belangrike vrae wat duidelike antwoorde kry op die volgende bladsye. Die kritieke verskil tussen Wie hy is en Wat hy doen is die groot verskil waaroor die god van hierdie wêreld al sy energie verbind om die waarheid van die hele wêreld weg te steek, te verduister en hulle te mislei; ook, indien moontlik, selfs die uitverkorenes. Ons ewige lewe hang af van die verskil. Wat jy nou gaan lees, sal daardie verskil werklik en wonderlik maak.

So, neem die eerste stap in 'n reis van vreugde, vrede en liefde – om jou Beminde te ontdek.

Dr. Gary Hullquist.
Atlanta, Georgia, USA.

Voorspel

Ek hoor Sy voetstappe, my pols versnel in afwagting.

Ek hoor Sy stem soos die geluid van baie waters. Dit is soos 'n lieflike balsem vir my siel. My Beminde roep. Kan dit ek wees vir wie Hy roep? Hoe kan sulke kosbare hoop in my hart gekoester word? Waaruit ontstaan hierdie idee? Waarom moet ek waardig beskou word om Sy aandag te ontvang – hierdie magtige Prins, Beminde Seun van die Vader?

Durf ek om te hoop? Sal dit nie die dwaasheid van my gedagtes openbaar nie? Sal ek nie spottend uitgelag word vir my kinderagtige drome nie? Dit is die magtige en dapper Prins, die sterkte en trots van Sy majestueuse Vader; hoe kan dit moontlik wees dat Hy na my roep?

Luister! Hoor jy in die stilte? Hy roep weer! Sy stem, die soetste, penetreer die verkoelde naglug, op soek na Sy beminde. O, my hart, moenie toelaat om te twyfel nie! Moenie jouself blootstel aan die pyn van die spotter nie! Hy roep na my; ja, vir my roep Hy. Ek hoor my naam! Hy roep sekerlik na my!

O, my Beminde, ek is hier! Elke vesel van my word opgewonde oor jou. Alles wat ek is, is U s'n. Geloof neem die vleuels op en sweef op moed oor die majestueuse berge, bedek met rose en af na die dale wat met lelies geparfumeer is.

Ek sien Hom! Van my uitsigspunt van die Wildevyeboom, kan jy Hom nie sien nie? My Beminde kom; die verlanse van alle eeue kom! O, liefste Oue van Dae, skenk my krag; my hart smag na blydschap; ek word met vreugde oorval! Ek versnel my versoek aan jou deur My Beminde.

O, dogters van Jerusalem, wees bly saam met my, want ek sien in Hom sulke onverbiddelike sjarme; O, hoe lief het ek Hom! Hierdie majestueuse Prins, geparfumeer met mirre en wierook, kom uit die mis. Ek draai my kop om Hom te sien, ooreis my oë om te sien of Hy werklik na my soek.

Dan word ek wakker. Waar is ek? Wat het gebeur? Was dit alles 'n droom? Het ek myself met kinderagtige verwagtinge mislei? Waarlik, Hy soek na my! Ek is seker daarvan. Hou moed, my liewe hart. Vertrou, o ja, vertrou dat Hy na jou soek.

Afdeling 1. Die Uitnodiging

1. Die Bruidegom

Die Vader staan op van Sy troon en gaan in 'n flammende strydwa in die Allerheiligste van die Hemelse Heiligdom in. Trone is gereed, en die Oue van Dae gaan sit. Die profeet Daniël, wat hierdie toneel in visie sien, openbaar dat Sy klere wit is soos sneeu, en Sy hare is soos suiwer wol. Miljoene engele omring die troon; sommige is direk betrokke by die verrigtinge terwyl die res in afwagting na die majestueuse toneel kyk.

Die Seun van die mens, vanaf die tyd dat Hy die aarde verlaat het, was besig met die kosbare werk van voorbidding vir die gevalle seuns en dogters van Adam. Die gebede van die heiliges vaar op na die Vader met versoeke om vergifnis, genade, krag, moed, lig, troos en bemoediging. Jesus lê getrou hierdie versoeke voor aan Sy Vader en pleit Sy bloed namens Sy broers van die aarde af.

Die Vader sien die Gees van Sy Seun beweeg in die harte van die smekelinge; soos Hy hulle liefde vir Sy Seun aanskou en in Sy Woord vertrou dat “elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.” (Johannes 3:15) die Vader van ligte stuur genadiglik die vertroostende Gees van Christus met genesing, genade, liefde, krag en vreugde.

Alhoewel die heilige mediatoriese werk van Christus deur die mistieke filosofie van die klein horinkie verduister is, het miljoene siele steeds toegang tot genade deur Christus, hulle Heer en Verlosser, gevind. Deur die duistere Middeleeue kon die heiliges van God met vrymoedigheid na die genadetron gaan, wetende dat die Seun van God “altyd leef om vir hulle in te tree.” (Hebreërs 7:25)

Op verskeie plekke in die Skrif het God bewyse gelaat van 'n tyd wanneer 'n beduidende verandering in die bemiddelende werk van Christus sou plaasvind. Paulus het met Felix gepraat van “die toekomstige oordeel” (Handelinge 24:25). Johannes het 'n boodskapper gesien wat in die middel van die hemel vlieg en die tyd waarin die “uur van sy oordeel” gekom het, verkondig (Openbaring 14:6,7). Hy het ook die tempel van God in die hemel

sien oopmaak, en hy het onder andere die verbondsark met weerligte, stemme en donderslae gesien (Openbaring 11:19).

Ter voorbereiding vir hierdie oordeelsuur is die aarde verlig met 'n boodskap uit die hemel wat aangedui het dat Christus kom. Die profetiese raamwerk is onder andere deur William Miller, wat die tyd vir die reiniging van die heiligdom tot die jaar 1844 nagespeur het, presies vasgelê. Sendingstasies regoor die wêreld het die nuus bekend gemaak dat Christus sou kom! Christus sou wel kom, maar dit was nie na die aarde om Sy bruid op te eis nie, maar eerder na Sy Vader om te bepaal uit wie die bruid sou bestaan. Die troue vind nie na die wederkoms plaas nie, maar voor die wederkoms!

Die wyse maagde wat die uitroep gehoor het, 'Kyk, die bruidegom kom', was in staat om hul misverstand uit te klaar omtrent waarheen die Bruidegom gegaan het. En so lees ons:

'Ek het gesien in die nagesigte, en kyk, **met die wolke van die hemel het Een gekom soos die Seun van 'n mens, en Hy het gekom tot by die Oue van dae**, en hulle het Hom nader gebring voor Hom. (14) En aan Hom is gegee heerskappy en eer en koningskap; en al die volke en nasies en tale het Hom vereer; sy heerskappy is 'n ewige heerskappy wat nie sal vergaan nie, en sy koninkryk een wat nie vernietig sal word nie.' Daniël 7:13-14

Toe Jesus op 'n wolk gedra en naby die Oue van Dae gebring is, het die hele konsep van heiligmaking vir die Christen verander. Tot nou toe het diegene wat op Christus vertrou het, geen idee gehad dat daar 'n tyd sou kom wanneer die werk van vergifnis van sonde sou voltooi word *voor* Christus sou kom om Sy bruid te kom haal nie.

'**KYK**, Ek stuur my boodskapper wat die weg voor My uit sal baan; **dan sal skielik na sy tempel kom die Here na wie julle soek**, naamlik die **Engel van die verbond, na wie julle 'n begeerte het**. Kyk, Hy kom, sê die **HERE** van die leërskaar. (2) **Maar wie kan die dag van sy koms verdra? En wie kan standhou as Hy verskyn?** Want Hy sal wees soos die vuur van die smelter en soos die loog van die wassers. (3) **En Hy sal sit: 'n smelter en reiniger** van silwer, en Hy sal die seuns van Levi reinig en hulle louter soos goud en soos silwer, sodat hulle aan

die HERE in geregtigheid 'n offer sal bring. (4) Dan sal die offer van Juda en Jerusalem vir die HERE aangenaam wees soos in die ou dae en soos in die jare van die voortyd. (5) **En Ek sal tot julle nader om strafgerig te hou**, en Ek sal 'n haastige getuie wees teen die towenaars en teen die egbrekers en teen die meinediges en teen die wat die dagloner in sy loon, die weduwee en die wees verdruk; en teen die wat die vreemdeling wegstoot en My nie vrees nie, sê die HERE van die leërskaar.' Maleági 3:1-5.

Soos wat God se mense noukeurig die profesieë van die Bybel bestudeer het, het dit duidelik geword dat diegene wat op die dag van Sy wederkoms sou wag, deur die Suiweraar se vuur sou gaan en gesuiwer word soos goud en silwer. Hulle het ontdek dat God so naby aan hulle sou kom in oordeel dat hulle voor God sou staan sonder 'n Middelaar. (Jesaja 59:16).

Die ervaring van die Allerheiligste sal God se mense in so 'n intieme verhouding met hulle Verlosser bring dat dit waarlik van hulle gesê kan word:

'Geliefdes, nou is ons kinders van God, en dit is nog nie geopenbaar wat ons sal wees nie; maar ons weet dat ons, as Hy verskyn, aan Hom gelyk sal wees, omdat ons Hom sal sien soos Hy is.' 1 Johannes 3:2

Teen die tyd dat Jesus voor die Vader ingebring is, het die meerderheid van die Christelike wêreld geweier om te aanvaar dat Christus eerstens gekom het, en tweedens dat Hy na die Oue van Dae gekom het om 'n koninkryk deur 'n Oordeelsproses te ontvang.

Hierdie Oordeel laat die Bruidegom toe om die hart van Sy bruid te ondersoek om te sien of sy Hom werklik liefhet en vertrou. Vertrou sy Hom genoeg om haar deur die Oordeel te bring? Glo sy dat Hy haar kan dra tot die punt waar sy sonder bemiddeling vir sonde kan lewe? Sal Sy beloftes aan haar behoue bly en haar in die oord van rus bring?

Die ervaring van die Allerheiligste vereis dat die voornemende bruid haar voornemende Bruidegom noukeurig moet ondersoek, net soos Hy haar ondersoek. Wie is hierdie Seun van die mens? Waar het Hy vandaan gekom? Wat is in Sy getuigskrif? Wat is Sy verhouding met die Oue van Dae, die Vader? Hoekom vereis Hy so 'n veeleisende verfyningproses? Is dit moontlik

vir 'n persoon om intiem te wees met 'n ander persoon van wie min of niks van sy oorsprong bekend is? Sal so 'n persoon vertrou word om 'n ander deur die Allerheiligste ervaring te dra?

Dit bring ons by die onderwerp van hierdie boek, om alles te leer wat ons kan omtrent die Seun van die mens in die konteks van die Allerheiligste ervaring. Alhoewel dit moontlik sou wees om eenvoudig al die feite van die Skrif oor hierdie majestueuse Prins van die Lewe te lys, nooi die Allerheiligste ervaring ons uit na 'n huwelik en berei ons voor op 'n liefdesverhaal. Ek dink die meeste van ons verkies stories bo rou feite as ons kon kies.

In die komende hoofstukke sal ek my ervaring om die Bruidegom te leer ken met jou deel en vertel hoekom ek verlief geraak het op Hom. Ek sal jou wys hoe Hy my hart vasgevang het en waarom Hy die moeite werd was om alles te verlaat.

Jesus is die weg na die lewe, en ons word dit in Psalms vertel:

'O God, u weg is in heiligheid. Wie is 'n groot God soos God?'
Psalms 77:14

Hierdie liefdesverhaal sal op die weg van die Heiligdom geskoei word, ons begin by die deur en gaan reg deur na die Allerheiligste. By hierdie hooftema sal die elemente van die verhaal van *Die Christen se Reis na die Ewigheid (Pilgrim's Progress)* saamgevoeg wees met die onderwerpe vervat in Hooglied.

2. Die Bekoring

Ek het vasgenael gestaan en staar in die sterreheemel in. Onder 'n wolkelose lug het ek die majesteit en grootsheid van die Melkweg Sterrestelsel ondersoek. Dit is een van my vroegste herinneringe van 'n ontmoeting met my Skepper. Ek was vier jaar oud en die lewenskragtige belewenis van daardie herinnering bly my by. Watter skoonheid, watter grootheid het my oë gesien. Ek is as 'n kind geleer:

'Die hemele vertel die eer van God, en die uitspansel verkondig die werk van sy hande.' Psalms 19:2

'Deur die Woord van die HERE is die hemele gemaak en deur die Gees van sy mond hulle hele leër' Psalms 33:6

My ma sou elke geleentheid gebruik om my te vertel dat God hierdie wêreld en alles daarin gemaak het. Hierdie gedagte is begrawe onder die baie opwindende aktiwiteite verskaf aan 'n sorgvrye kind wat in die 1970's grootgeword het. Die meeste van my kinderjare was gesentreerd om vriende, speel, skool toe gaan en om myself te vermaak. Ek ondersoek noukeurig my geheue opsoek na oomblikke wanneer my aandag getrek was om die stem van my Beminde te hoor.

Daar is baie dinge wat ek kon aanneem wat wel plaasgevind het, maar dit wat in die geheue gebêre is, verbind die kolletjies van die liefdesverhaal. Daar is 'n paar dinge wat ek onthou as negatiewe ervarings. Ek onthou een aand toe my ouers 'n konsert bygewoon het en een van hulle vriende my en my suster opgepas het. Ek onthou duidelik die angs wat ek gevoel het terwyl ek in my bed wakker gelê het, my ore gespits om te luister na die geluid van 'n enjin wat in ons oprit opry.

Alhoewel ek dit nie herken het nie, sien ek nou dat my ouers die beskerming van my Beminde geopenbaar het. Ek het duidelike herinneringe van die veilige gevoel in die wete dat my pa sterkte besit, veral wanneer hy my omhels en my naby gehou het. Vir my kan my pa soos die wind hardloop, swaar voorwerpe optel, 'n byl swaai met grasie en krag, en enigiets bou. My ervaring bevestig die waarheid dat:

‘Kindskinders is ’n kroon vir grysaards, en vir die kinders is hulle vader ’n eer.’ Spreuke 17:6

My Beminde het my pa in my lewe geplaas as ’n uitdrukking van Sy krag, genade en vermoë om enigiets te doen ter wille van die liefde en beskerming van Sy kinders. Die ander ding wat ek onthou, is die aanmoediging, simpatie en koestering van my ma. Daar was die spesiale lekkernye wat sy sou bak, snye en kneusplekke wat sy sou verpleeg, haar toejuigende stem wanneer ek ’n hindernis oorbrug of haar kalmerende stem toe sy uit die Psalms aanhaal terwyl ’n gewelddadige storm oor ons woonplek gewoed het. Weereens kon ek die stem van my Beminde hoor deur die versorging van my ma.

Deur ’n ontmoeting met ’n kwaai tierslang en ’n onverklaarbare ontsnapping van gewisse beserings in ’n motorongeluk, het ek bewus geword van die beskerming van my Beminde. My ma se gunsteling vers uit die Bybel was diep ingeprent by my:

‘Die Engel van die HERE trek ’n laer rondom die wat Hom vrees, en red hulle uit.’ Psalms 34:8

Ek onthou duidelik ’n prentjie uit die Kinderbybel wat my ma vir my gelees het. Dit het ’n klein seuntjie in ’n rooi speelgoedwa gewys met ’n motor wat na hom toe kom en ’n engel met groot vlerke wat die seun teen die motor beskerm. Dit was so ’n vertroostende boodskap wat my Beminde gestuur het, wat onthul hoe Hy Sy engele stuur om vir ons te sorg.

My pa se geloof in God was eenvoudig en prakties. Ek onthou twee dinge uit sy mond: bewaar die gebooië van God en wees lief vir jou medemens. Twee van die verse wat hy beklemtoon het, was:

‘Die hoofsaak van alles wat gehoor is, is: Vrees God en hou sy gebooië; want dit geld vir alle mense’ Prediker 12:13

‘Alles wat julle dan wil hê dat die mense aan julle moet doen, net so moet julle aan hulle ook doen; want dit is die wet en die profete.’ Matthéüs 7:12

Sy klem daarop om reg te doen en eerlik te wees, het my ’n gevoelige gewete laat ontwikkel. Ek onthou ’n paar keer toe ek die wet oortree het, en my

gewete met skuld geteister was. Ek onthou 'n gebed vol trane aan God om my te vergewe op die ouderdom van ses. Vandag word skuld dikwels as 'n verskriklike ellende beskou. Tog dank ek God vir so 'n gevoelige gewete. Daardeur het ek die liefdevolle, begeleidende, waarskuwingstem van my Beminde gehoor.

My ouers het 'n tien-volumereeks genaamd '*The Bible Story*' gekoop. Sommige van hierdie stories het ons op langspeelplate gehad. Ek onthou dat ek na die verhaal van Moses en die Rooi See, Josua en Jerigo, Dawid en Goliat, Elia en Elisa, geluister het. Ons het nog hierdie reeks in my huis en baie van die prente bring kinderherinneringe terug. Hierdie stories wat gebaseer is op die beskermende en versorgende sorg van my ouers, het my toegelaat om vlugtige blikke van my Beminde te kry. Deur hierdie stories het Hy my die verhaal van hierdie wêreld geleer, hoe dit begin het, wat verkeerd gegaan het, die konflik tussen goed en kwaad, die geneesmiddel vir sonde, hoe hierdie wêreld sal eindig en wat die beloning sal wees van diegene wat God liefhet en Sy geboorte bewaar, insluitende die Sabbat.

Ek onthou dat ek kerk- en sabbatskool bygewoon het, sowel as die kerk se laerskool. Van die eerste twaalf jaar van my lewe onthou ek min gebeurtenisse wat my aandag getrek het oor geestelike sake. Ek onthou van prente inkleur, liedjies sing, met donsige vilt speel, maar daar is geen herinnering aan enige werklike geestelike impak nie. Wat ek nog meer verbasend vind, is, dat hoewel ek in my eerste twaalf jaar baie stories oor Jesus geluister het, ek amper geen herinnering daaraan het nie. Ek het een of twee herinneringe aan altaaroproepe en hoe ek die druk van baie oë voel wat na my kyk met die wete dat diegene wat opgestaan het, as goed beskou is en diegene wat nie, as sleg beskou is.

Ons Kerk het 'n jeugorganisasie wat Baanbrekers genoem word, waarin 'n jong persoon deur verskillende vlakke vorder vir sekere kursuswerk en aktiwiteite wat behaal word. Op die ouderdom van twaalf moes ek deur die Bybel lees as deel van my kursuswerk. Dit was die eerste keer dat ek regtig myself by die Bybel moes betrek. Ek het verskeie herinneringe aan die stories in Genesis en Numerí. Ek bely dat ek Levitikus, asook ander boeke van die Bybel, baie vlugtig deurgelees het! Ek onthou sommige van die ander stories in die Ou Testament en die Evangelies. Alhoewel my motivering hoofsaaklik

was om die taak te voltooi, was daar ook 'n belangstelling in my hart wat vrae oor sekere stories opgelewer het wat my nuuskierigheid opgewek het. Dit was my eerste ware ondervinding met die Woord van God. Deel van my kursuswerk het van my vereis om die drie-en-twintigste Psalms en die saligsprekinge van Mattheüs 5 te memoriseer. Hierdie woorde het my bygebly:

'Die HERE is my herder; niks sal my ontbreek nie. (2) Hy laat my neerlê in groen weivelde; na waters waar rus is, lei Hy my heen. (3) Hy verkwik my siel; Hy lei my in die spore van geregtigheid, om sy Naam ontwil. (4) Al gaan ek ook in 'n dal van doodskaduwee, ek sal geen onheil vrees nie; want U is met my: u stok en u staf dié vertroos my. (5) U berei die tafel voor my aangesig teenoor my teëstanders; U maak my hoof vet met olie; my beker loop oor (6) Net goedheid en guns sal my volg al die dae van my lewe; en ek sal in die huis van die HERE bly in lengte van dae.' Psalms 23:1-6

Dit is uit hierdie gedeelte dat my Beminde my aanvanklik regtig gelok het om oor Hom te mediteer. Terwyl ek die woorde lees, 'die HERE is my herder,' het ek gedink aan iemand wat sagkens sorg vir skape, en die horison vir enige moontlike gevaar ondersoek. Ek het die verbinding tussen die Herder en Jesus gemaak. Toe het die vraag sag in my gedagtes opgekom, 'Wat beteken, "niks sal my ontbreek nie"? Ek onthou hoe dit ingesink het dat ek niks sou kortkom nie, omdat die Herder alles sou voorsien wat nodig word. My Beminde het met my gepraat deur Sy Woord. Die stem was sag en teer, tog het ek die stilte van die water gevoel, waarvan ek gelees het. Hoe wens ek dat ek daardie stem ongestoord kon gehoor het, maar daar was 'n ander stem wat ons in die volgende hoofstuk sal bespreek, wat my aandag afgelei, my mislei, my gevelei, my bang gemaak en my ontmoedig het.

Rondom hierdie tyd het ek Bybelstudies saam met ons kerkpredikant geneem ter voorbereiding vir my doop. Ek onthou nie veel van daardie lesse nie, maar ek het 'n gevoel gehad dat God, my ouers en my kerk tevrede was met my besluit. Ek het geen duidelike idees gehad van die God wat ek plegtig belowe het om te dien nie. Ek het geweet dat daar God en Jesus, Sy Seun was. Ek het geleer omtrent die Heilige Gees, maar het geen werklike idee gehad van Sy werk nie. Ek het geglo dat God Sy Seun in die wêreld gestuur het, dat as ek in

Jesus geglo het, ek die ewige lewe sou hê. Dit was 'n eenvoudige transaksie wat in eenvoudige geloof gedoen is.

As ek my grondslagjare oordink, sien ek die hand van my Beminde op soveel plekke. Fondasiestene is in plek geplaas wat my na 'n kennis van my Here gedryf het. Ten spyte van al hierdie voordele het my erfenis van Adam en die omgewing waarin ek groot geword het, my doop van my kinderjare baie minder betekenisvol gemaak as wat dit kon gewees het. In al die jare van onderwys wat ek ontvang het, het ek nog nie genoeg geweet van my Beminde om my doop werklik betekenisvol te maak nie. Daar was ook verskeie dwarsstrome wat my kerk verskeur het, wat my Beminde verder van my getrek het en buite my bereik geplaas het.

Ek vertrou dat God tevrede was met my toewyding aan Hom en Sy Seun, maar my eenvoudige kinderjare se plegtige belofte is gou heeltemal ondermyn deur 'n oes van onkruid wat die bose een reggekry het om in my lewe te saai.

3. Verwarring

Die stem van my Beminde het my kinderjare gesalf deur die liefdevolle versorging van my ouers, my ontmoetings met die natuur en die verhale van die Bybel. Die bekoring was sag en subtiel, maar ek glimlag nou as ek dink aan die vrede, rustigheid en seën wat ek in daardie ontmoetings aangevoel het.

Dit was moeilik om die stem van my Beminde te hoor, alhoewel Hy baie naby aan my was, het Hy baie ver geklink. 'n Ander stem was baie nader. Dit was harder, meer duidelik en selfs kragtig met tye. Hierdie stem kan die beste in hierdie verse opgesom word:

'En jý het in jou hart gesê: Ek wil opklim in die hemel, my troon verhef bo die sterre van God en sit op die berg van samekoms in die uithoeke van die Noorde. (14) Ek wil klim bo die hoogtes van die wolke, my gelykstel met die Allerhoogste!' Jesaja 14:13,14

Hierdie stem het 'n natuurlike weerklank binne my gehad. Dit het voorgestel dat geluk gevind word in vermaak en selfgerigte tydverdryf, in lekkergoed (stokkielekkers in Australië!) en tekenprente, in aandag trek en bewondering. Vroeg in my ervaring het ek onderskei dat om 'n gehoor se aandag te trek, hulle te laat lag of lof af te dwing het 'n hoë vlak van tevredenheid gebring. Die emosies wat oor my siel gespoel het, het soortgelyk gevoel soos dié wat ek ervaar het om na die hemel te staar of wanneer my ouers my omhels het. Albei het goed gevoel; ek kon net nie die verskil tussen die stemme onderskei nie.

Hierdie stem het my verlei om vreugde te vind in koek, lekkergoed, roomys en gaskoeldrank. Ouerlike beperking het my hard en lank laat kla totdat ek die roede van berisping gevoel het. Televisie was 'n belangrike opvoeder. Ek het gekyk na karakters met supermagte wat gevaarlike vyande verslaan. Ek het gesinne waargeneem wat soortgelyk aan myne was, wat die uitdagings van die lewe hanteer deur hul eie intelligensie, sonder die behoefte aan gebed. Ek het na kinderrolprente gekyk wat gelukkige eindes uitgebeeld het sonder dat die sentrale karakters die behoefte aan God, 'n Bybel of gebed gevoel het.

Deel van my onuitgesproke opvoedkundige opleiding op skool was dat geluk gepaard gaan met die feit dat ek die aandag van diegene rondom my kon verkry. Hierdie ongeskrewe wet het aan my voorgestel dat, as ek goedkeuring wou hê, ek hard moes leer. As 'n jong kind was dit glad nie aanloklik om hard te leer nie; daarom het ek ander maniere ontdek om aandag te kry! Om die nar te wees, het beide die aandag van die ander studente getrek en veroorsaak dat die onderwyser die klas stop ter wille van my! Dit was wonderlik solank dit geduur het. Nogmaals het die roede van berisping my laat weet dat daar koste aan verbonde was om hierdie soort aandag te soek.

As ek terugkyk, sien ek dat die stem van die versoeker in twee rigtings sou stoot. Ek was óf verleier om aandag te kry deur hansworskapperjolle en om owerhede uit te daag in my lewe of deur die soeke om die aandag van die owerhede en die bewondering van vriende te verkry deur ywerig te poog om te studeer, om uit te blink en om 'n modelkind te wees. Op watter manier ook al, hierdie stem het voorgestel dat geluk daarvan afhang om die aandag van 'n gehoor te hou op een of ander manier.

Hoe minder ek my ouers se aanvaarding gevoel het, hoe meer sou die stem van die verleier my aanmoedig om owerhede uit te daag en om die nar te speel. Hoe meer ek my ouers se aanvaarding gevoel het, hoe meer sou ek poog om myself te onderskei deur goeie punte op skool te behaal. Tog was dit nie alles nie. Ek sou ook poog om vir my familie en vriende te wys dat ek 'n goeie Christen was. In hierdie konteks het die stem van my Beminde en die stem van die verleier byna identies geklink.

My Beminde wou hê dat ek my ouers moet gehoorsaam, die Bybel lees, bid en goed doen in my studies. Tog, wanneer die verleier gesien het dat ek die goedkeuring van diegene in gesag oor my verlang, sou hy my aanmoedig om presies dieselfde dinge te doen, maar vir 'n heel ander doel. As 'n kind, het ek geen kapasiteit gehad om die verskillende doelwitte te verstaan en te onderskei nie. 'n Kind verstaan net dat hy bevele ontvang en besluit om gehoorsaam of ongehoorsaam te wees. Daar is geen begrip van waarom hy gekies het om gehoorsaam of ongehoorsaam te wees nie.

'MAAR ek sê: So lank as die erfgenaam 'n kind is, verskil hy niks van 'n dienskneg nie, al is hy heer van alles; (2) maar hy staan onder voogde en bestuurders tot op die tyd tevore deur die

vader bepaal. (3) So was ons ook, toe ons kinders was, in diensbaarheid onder die eerste beginsels van die wêreld.’
Galásiërs 4:1-3

Die aantlokkhede van my Beminde deur my ouers en die Bybelstories het my oortuig dat ‘n soeke na bekendheid deur weerstand teen owerheid beide verkeerd en pynlik was. Hierdie gevolgtrekkings was nie regtig bewustelik nie; hulle was slegs waarnemings van my onderbewussyn. Dus het ek die pad na aanvaarbare aandag gevind deur harde werk, moeite en aanvaarbare prestasies. Dit het nie beteken dat ek myself nie op die ander pad bevind het wanneer owerhede blyk onregverdig, bevooroordeeld of teenstrydig te wees nie. Ek het geleer dat selfs na harde pogings, die doel van eer my steeds kon ontwyk.

Byna elke area van my ondervinding het my meegedeel dat die doel van die lewe was om aandag te soek deur middel van prestasie. Daar was een enkele, sagte stem wat probeer het om vir my iets anders te sê. Teen die tyd wat ek die Bybel self gelees het op twaalfjarige ouderdom, ek het geïnteresseerd geraak in die storie van Jesus wat vir sondaars aan die kruis gesterf het. Ek het genoeg dissipline in my lewe ontvang om te weet dat ek 'n sondaar was, alhoewel ek gevoel het dat ek nie so erg soos ander was nie!

Die storie van die kruis het aan my voorgestel dat God mense aanvaar net soos hulle is, ongeag hul prestasies. Ek weet dat my Beminde na my geroep het, maar die stem was so sag in vergelyking met die ander stem wat aan my voorgestel het dat die hemel groot koste aangegaan het om my probleem met sonde te hanteer en dat aangesien God deur al hierdie moeite gegaan het om Sy Seun te stuur om te sterf vir my dat ek regtig nodig het om Hom te wys dat ek dankbaar is. Ek moes demonstreer dat ek al hierdie bohaai en ophef werd was.

Dit het soveel sin vir my gemaak. Ek het tydens baie van my ontmoetings met menslike owerhede agtergekom dat die tyd wat in beslag geneem word om my te korrigeer, irritasie veroorsaak en vermorsing van kosbare hulpbronne is wat andersins vir 'n meer verdienstelike saak gebruik kon word. Soos die stem van die verleier dikwels uitgeroep het:

‘Waarvoor is hierdie verkwisting?’ Matthéüs 26:28

Dus sien ons dat deur die onderliggende koor van aandagtrekkery, word die mees standvastige simbool van 'n Vader se liefde vir Sy kinders deur Sy Seun te gee om te sterf, omskep in die grootste rede om goedkeuring te verkry deur my dankbaarheid te wys deur getroue nakoming van die dissiplines van die Christelike lewe. Hierdie roeringe in my siel was alles baie embrionies vir 'n twaalf jarige, maar tog was die saad gesaai en die oes was oppad.

Na my doop het die stem van die verleier my herinner dat ek nou toegesluit was om 'n soet seuntjie te wees en terselfdertyd my aangemoedig om aandag te verkry deur ou en bekende metodes. Net soos met my Verlosser wat die pad gestap het voor my, het hy probeer dat ek myself moet bewys deur klippe in brood te verander of van die tempel af te spring om aandag te kry. Die Sabbat was die moeilikste ervaring met hierdie manier van denkwyse. Dit was soos om die Berg Sinai elke sewende dag te klim. Binne 'n baie kort tydjie vanaf my doop, het ek moedeloos begin raak om God tevrede te stel. Baie min hiervan was duidelik in my gedagtes; dit het net vanself gemanifesteer in die geleidelike agteruitgang van geestelike belange, wat deur aktiwiteite vervang was om my te help vergeet wat ek aan God belowe het.

Vanwaar ek nou terugkyk, sien ek die slinkse sluide van die verleier wat my intrek na 'n begeerte om God tevrede te stel, gedryf deur 'n onderliggende begeerte om aandag en goedkeuring te verkry. Ek het in die voorspelbare resultaat verval, soekend om myself in 'n verskeidenheid vermaak te dompel. Reg in die kritiese tienerjare, het ek 'n vaartuig geword wat die stroom van ontugtering ry, gebore op die winde van selfverheffing. Binne die tydperk van vyf jaar het ek gekou aan die peule in die varke se trôe.

My kinderjare se opleiding het my verhoed om in die dieptes van selfbeskadiging en mishandeling neer te stort waar baie tieners hulself bevind het, maar tog was die emosies van 'n soortgelyke oes. Ek dank my Beminde so baie dat ek nie die fisiese letsels wat baie tieners ervaar het, ondervind het nie.

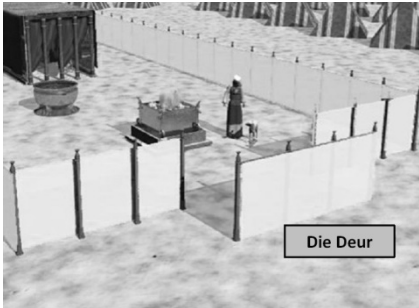
Ek kan net dink hoe moeilik dit vir my Beminde was om te sien hoe ek so maklik reageer op die stem van die verleier deur sy voorstelle te volg. Hoe moeilik moes dit gewees het om toe te kyk hoe ek die oes maai wat ek gesaai het. Baie keer het ek gedink dat die stem wat my gelei het inderdaad die

stem van my Beminde was, wanneer dit ongelukkig die stem van my vyand was.

Ek sidder om te dink dat ek so min van my Beminde geweet het dat ek nie Sy stem kon onderskei van dié van die verleier nie. Die warm gloed wat daarvan gekom het om 'n toekenning by die skool te ontvang voor my eweknieë, het soortgelyk gevoel aan die warm omhelsing van my pa. Die lag wat ontplof het in reaksie op my grapmakery voel baie soortgelyk aan wanneer ek in verwondering die sterrehemel aanskou. Die aksies van Bybellees, bid en bywoning van kerk was aangevra deur beide my Beminde sowel as die verleier, maar tog vir baie verskillende redes wat buite die begripsvermoë van my ontwikkelende gedagtegang was.

Die stryd om hierdie twee stemme uitmekaar te ken sal in die komende hoofstukke ontvou. Ek bid dat, soos jy hierdie dinge bedink, jy die aard van hierdie stryd sal onderskei en die nou weg na die lewe sal sien. Die gedagte dat ek so maklik kon reageer op die verleier en in die proses my Beminde seermaak, is 'n bron van skande en vernedering vir my, maar ek vertrou in Sy barmhartige vergifnis en sagte geduld.

4. Die Deur

Die onttrekking van my gelofte aan God deur middel van afleiding en vermaak, het begin om 'n geweldige groot oes op te lewer. My mallemeule ervaring het gelyk of dit met elke nouer-trekkende sirkel vinniger gaan. Die behoefte aan aandag en aanvaarding het toenemend groter vereistes gestel, terwyl geleenthede om sukses te behaal,

vermoedelik minder en minder geword het.

So baie jongmense wat die sentrale posisie van aandag in die verskillende vorme van my kultuur beklemtoon, kon slegs een op 'n slag deur 'n paar behou word. Die verleier se voorgestelde drome en ambisies wat ek in my hart gekoester het, het begin om die voorspelbare oes van ontugtering voort te bring. Ek sal myself dikwels voorstel dat ek 'n groot prestasie behaal waarvoor al my eweknieë, my gemeenskap en nasie my geluk sal wens. Ek sou gaan sit en gehipnotiseerd kyk na hoe heldhaftige sportslui uit Australië, goue medaljes ontvang vir hul gekose veld en die verleier sal aan my fluister dat dit die pad na verlossing was.

Die regverdiging van my bestaan deur onderskeie prestasies van verstand en liggaam was die perfekte oplossing vir die hantering van die verbeelde irritasie wat ek deur my mislukkings aan God, my ouers en my kerk gebring het. Hierdie begeerte om my bestaan te regverdig, was so natuurlik en instinktief soos om asem te haal. Ek het geen idee gehad dat ek opgelei is in die aanbiddingsmetodes van Kain, om my eie offerande te bring in my aanbidding van God nie. Deur na die stem van die verleier te luister, het ek myself onbewustelik op 'n oorlogspad geplaas met die wet van die lewe. Die regverdiging van my bestaan deur middel van prestasie in vergelyking met ander, is in stryd met liefdevolle en omgee-verhoudings met dieselfde mense. Ware vriendskap het onbewustelik buite my bereik gebly, omdat elke individu rondom my 'n moontlike bedreiging vir my doelwitte was of omgekeerd, 'n bondgenoot wat gebruik kon word om daardie doelwitte te

bereik. Tog, die hele tyd het ek verlang om liefgehê te word en goeie vriende te hê.

Hierdie opponerende magte sou van tyd tot tyd in my siel losbars om te dien as waarskuwingseine van die pad waarop ek my begewe het. Ek onthou duidelik 'n basketbalwedstryd wat 'n uitbarsting veroorsaak het ten aanskoue van almal. Ek het daarin geslaag om die bal van 'n teenstander op 'n kritieke punt in die spel te verdryf, maar die onderwyser-skeidsregter het vuilspel teen my uitgeroep. Die gees van prestasie, wat gefokus is op selfregverdiging, het alle gevoel van respek vir my onderwyser verwyder. Ek het deur 'n stortvloed van woede myself uitgespreek oor die onjuisheid van sy besluit. Ek het heeltemal alle sin van my verpligting om diegene met gesag te respekteer, verloor. Woede het my verslind en 'n reeks baie onbehoorlike reaksies het gevolg.

Ek het gehoor dat die stem van my Beminde met my praat. Stilweg het die vrae gekom, "Is als in orde met jou, Adrian? Is dit regtig hoe jy wil wees?" Op die kritieke oomblik toe die verleier besig was om van my rebelse opstand te oes, kon my Beminde my vra of ek van die smaak gehou het, of het ek iets beters begeer. In die diepte van die duisternis kon ek die verskil tussen die stemme onderskei. Die duistere, wrokkige gees wat beheer oor my geneem het, was nou in teenstelling met die teer, soete en sagte stem van my Beminde.

Die skeidsregter het my uit die kompetisie verban. Die verleier het vergelding voorgestel; my Beminde het voorgestel dat ek my pad noukeurig oorweeg. Die stemme was uitgestrek, en 'n felle stryd oor my siel was in alle erns aan die gang. Dit was 'n draaipunt in my lewe – 'n ewige oomblik waar 'n besluit geneem is wat die rigting van my pad sou bepaal. My Beminde het my op so 'n manier geroep dat daar binne-in my 'n diepe begeerte om te verander, opgeroep is. Ek wou nie na, aggressief of gewelddadig wees nie; ek wou vrede, vreugde en liefde hê. 'n Deurgang het in my gedagtes begin vorm kry; die keuse het begin fokus aanneem. Hierdie begeerte moes versterk word deur meer verderflike oeste van die verleier se voorstelle.

Die alwetende Oue van Dae was nie bespot deur my dwaasheid nie. Voorsienigheid het toegelaat dat 'n reeks gebeurtenisse, wat vinnig na mekaar plaasgevind het, veroorsaak dat ek die varkhok wou verlaat en na die

Vader se huis terugkeer. Terwyl die opponerende tektoniese plate van my begeertes gebots het, het ek kort flitse van my sondige karakter gekry, wat ek nie kon verberg nie. Met elke oes wat die verleier van my verkry het, was daar 'n luider roep van my Beminde om my voete na die hoofweg van verlossing te draai en vryheid van die baasspelery-van-self te vind.

Die skynbaar onskuldige begeerte tot aanvaarding deur my vaardigheid en moeite het my gelaat met die realiteit dat:

‘Van die voetsool af tot die hoof toe is daar geen heel plek aan nie, maar wonde en kwesplekke en vars houe! Hulle is nie uitgedruk of verbind of met olie versag nie.’ Jesaja 1:6

‘soos geskrywe is: Daar is niemand regverdig nie, selfs nie een nie. (11) Daar is niemand wat verstandig is nie, daar is niemand wat God soek nie. (12) Hulle het almal afgewyk, saam het hulle ontaard. Daar is niemand wat goed doen nie, daar is selfs nie een nie.’ Romeine 3:10-12

My Beminde het bekwaamheid en wysheid geopenbaar in Sy omgang met my. Hy het geweet van die pyn wat ek sou dra, en tog het Hy my toegelaat om die pad te kies wat ek begeer het. Hy het geen beperkings op my geplaas nie en het saam my gewandel deur die pynlike oes wat ek van die verleier ingesamel het. Elke keer wanneer ek geval het, het Hy nie met my geraas nie, Hy het my nie veroordeel nie en Hy het nie 'n gees van irritasie geopenbaar nie. Hy het my eenvoudig net gevra of ek nie iets beter wou hê nie; Hy het my 'n bietjie van Sy liefde laat smaak deur my hart te wen. Die deur het nou heeltemal oopgestaan voor my. Ek het die kettings om my arms, my voete en my nek gewaar. Ek kon nou sien dat ek gebonde was tot 'n vasgestelde vernietiging, en tog het hoop van my Beminde diep in my siel geflikker.

‘Toe sê Evangelis: “Waarom is jy nie bereid om te sterf nie? Hierdie lewe is dan so vol ongelukkigheid en probleme!”

Waarop die man antwoord: “Ek is bang dat hierdie swaar las op my rug my verder as die graf sal aftrek en dat ek in die hel (Tofet) sal beland. (Jesaja 30:33) Ek is nog nie gereed om te sterf en veroordeel te word nie, meneer! Dit is wat my so laat huil!”

Evangelis: “Nou waarom staan jy dan net hier?”

“Ek weet nie wat om te doen nie! Waarheen kan ek gaan?”

Daarop gee Evangelis vir hom ‘n boekrol waarop geskryf staan ‘Vlug voor die oordeel wat gaan kom!’ (Matthéüs 3:7)

Die man lees die boekrol en kyk baie sorgvuldig na Evangelis en sê: “Waarheen moet ek dan vlug?”

Evangelis wys na ‘n wye stuk veld: “Sien jy daardie deur daar anderkant in die nou poort?” (Matthéüs 7:13,14)

“Nee.”

“Nou maar sien jy daardie lig op die horison?” (Psalms 119:105; 2 Petrus 1:19)

“Ek dink so.”

Evangelis: “Stap reguit op daardie lig af, dan sal jy ‘n deur kry. As jy daar aankom, roep net en iemand sal vir jou sê wat om te doen.” ’

Die Christen se reis na die Ewigheid, Hoofstuk 1, bl. 16,17

5. Die Altaar

Ek het nou geweet dat ek 'n Verlosserbenodig. Die onstuimigheid wat in my siel geroer het, het my gelei na die oord van rus. Deur sorgvuldige bestuur het my Beminde my gehelp om die stem van die verleier duideliker te onderskei. Ek het nou gevlug uit die stad van vernietiging, en was tog onseker watter pad om te loop. My hart is nader getrek

om Jesus te oorweeg. Vir die eerste keer in my lewe het ek die begeerte gehad om Hom regtig te ken. Ek het gedurende die sewentien jaar van my lewe geleer dat Jesus 'n liefdevolle Verlosser was, en tog, tot nou toe het ek nie presies onderskei wat ek nodig gehad het om gered te word nie.

'Jesus antwoord hom: Ek is die weg en die waarheid en die lewe; niemand kom na die Vader behalwe deur My nie.' Johannes 14:6

Die weg na vryheid was deur Christus, en tog, hoe? Teen die ouderdom van twaalf jaar het ek Jesus as my Verlosser aanvaar, ek het my sondes bely waarvan ek geweet het en ek het geglo dat Hy weer na my sou kom. Tog het iets ontbreek. Aangesien ek geen idee gehad het van die diepte van my slawerny nie, het ek geen waardering gehad vir die geskenk van my Verlosser nie.

'...maar hy vir wie weinig vergewe is, het weinig lief.'
Lukas 7:47

Die boek *Skrede na Christus* het in my gedagte opgekom en ek het gedink: "Dit is presies die boek wat ek nodig het." Sonder om te lees met die doel om godsdienstige vurigheid te vertoon en sonder om te probeer om God te wys ek is dankbaar, het die woorde wat ek gelees het, my siel begin binnedring.

'Beide die natuur en die Skrifte getuig van Gods liefde vir ons. Ons Hemelse Vader is die bron van lewe, wysheid en vreugde.'
Skrede na Christus, Hoofstuk 1, bl. 4

‘Deur ontelbare tekens in die hemel en op die aarde trek God ons harte tot Hom. Deur die natuur en deur die teerste aardse bande wat die mens kan bedink, het Hy getrag om Homself aan ons te openbaar.’ *Skrede na Christus*, Hoofstuk 1, bl. 5

‘Die Seun van God het van die hemel gekom om die Vader te openbaar. “Niemand het ooit God gesien nie; die eniggebore Seun wat in die boesem van die Vader is, die het Hom verklaar.” Johannes 1:18. “Ook ken niemand die Vader nie, behalwe die Seun en elkeen aan wie die Seun dit wil openbaar.” Matthéius 11:27’ *Skrede na Christus*, Hoofstuk 1, bl. 5

Die woorde het ‘n teer snaar in my siel aangeraak. ‘n Smakie van vreugde het na my gekom toe ek besef dat Jesus gekom het om die liefde van die Vader aan ons te openbaar. Dit het Hom begin beskryf.

‘Hy het die land deurgegaan, goed gedoen en almal genees wat onder die mag van die duiwel was. Daar was dorpe waar daar nie in een enkele huis die versugting van ‘n sieke gehoor is nie; want Hy het daardie dorpe besoek en al hulle siekes genees. Sy werk het getuig van Sy goddelike salwing. Liefde, barmhartigheid en ontferming het uit al Sy dade gestraal; met tere medelyde het Hy die mensekinders gejeën. Hy het die menslike natuur aangeneem sodat Hy die mens se behoeftes kon verstaan. Die armoedigste en nederigste was nie bang om Hom te nader nie. Selfs kindertjies het tot Hom aangetrokke gevoel. Hulle het graag op Sy knie gesit om in Sy peinsende gesig, so vol van liefde, te staar.

Jesus het nooit een enkele woord van waarheid verswyg nie, maar Hy het dit altyd in liefde gespreek. Hy het die grootste takt aan die dag gelê, en was altyd bedagsaam en vriendelik in Sy omgang met die mense. Hy was nooit onbeskof nie, het nooit onnodig ‘n harde woord gespreek, en nooit ‘n gevoelige hart onnodig seergemaak nie. Hy het nie menslike swakheid bestraf nie. Hy het die waarheid gespreek, maar altyd in liefde. Hy het geveinsdheid, ongeloof en sonde bestraf, maar Hy het dit met tranes gedoen. Hy het oor Jerusalem, die stad wat Hy liefgehad het, maar wat Hom, die weg, die waarheid en die lewe verwerp het, geweën.’ *Skrede na Christus*, Hoofstuk 2, bl. 6

Ek het gevoel my hart maak oop vir my Beminde. Hy was iemand wat nie menslike swakheid bestraf het nie, was vol medelye en het takt uitgeoefen. Kindertjies was lief daarvoor om op Sy knie te klim! Terwyl ek Hom met myself vergelyk het, het ek gevoel hoe die duisternis van skande die strome van lig wat in my siel inkom, wou stuit. Hy is so heilig, rein en regverdig en ek is so onheilig, onrein en selfsugtig. "Dit help nie," fluister die verleier. "Hou aan lees, Adrian," antwoord my Beminde.

'Elke siel was kosbaar in Sy oë. Terwyl Hy Homself gedurig met goddelike waardigheid gedra het, het Hy met die grootste liefde neergebuig tot elke lid van die hemelse gesin. In alle mense het Hy gevalle siele gesien wat Hy moes red.

Dit is die karakter wat Christus in Sy lewe geopenbaar het, en dit is die karakter van God. Die strome van goddelike liefde wat in Christus geopenbaar is, en wat na die mensekinders vloei, kom uit die Vader se hart. Jesus, die tere, ontfermende Heiland, was God self, geopenbaar in die vlees. 1 Tim. 3:16' *Skrede na Christus*, Hoofstuk 2, bl. 6

Was ek werklik kosbaar in Sy oë? Kon dit regtig waar wees?

'Moenie na my kyk omdat ek so bruinerig is, omdat die son my verbrand het nie: die seuns van my moeder was toornig op my; hulle het my aangestel as oppasser van die wingerde; my eie wingerd het ek nie opgepas nie.' Hooglied 1:6

Die verleier moes gevoel het dat hoop in my hart toegeneem het. As ek sou durf glo dat God my liefgehad het en Sy Seun gestuur het om my te red, sou sy werk van vernietiging in my lewe baie moeilik gemaak word. "Dink aan jou sondes, Adrian!"

'Christen is nou alleen in die Moedverloormoeras. Hy is vasberade om aan die anderkant uit te kom. Al sy gespartel is egter tevergeefs, want die las op sy rug laat hom al dieper en dieper wegsak. 'n Man met die naam Hulp kom daar aan...' *Die Christen se reis na die Ewigheid*, Hoofstuk 2, bl. 21

"Hou aan lees, Adrian," wink my Beminde.

“Ja, ek wil aanhou lees.”

‘Dit was om ons te kan verlos dat Jesus gelewe, gely en gesterf het. Hy het die “Man van Smarte” geword, sodat ons deelgenote kan word van die ewige vreugde. God het Sy geliefde Seun, vol van genade en waarheid, toegelaat om van ‘n oord van onbeskryflike heerlikheid te kom na ‘n sonde-besoedelde wêreld, ‘n wêreld in die skaduwee van die dood en die vloek. Hy het Hom toegelaat om die skoot van Sy liefde en die aanbidding van die engele te verlaat, om skande, smaad, vernedering, haat en die dood te verduur. “Die straf wat vir ons die vrede aanbring, was op Hom, en deur Sy wonde het daar vir ons genesing gekom.” Jesaja 53:5. Aanskou Hom in die woestyn, in Getsemane, en aan die kruis! Die vleklose Seun van God het die sonde van die wêreld op Hom geneem. Hy wat eers een was met God, het in Sy siel die aaklige skeiding gevoel, wat die sonde tussen God en die mens veroorsaak. Dit het Hom in die grootste angs laat uitroep “My God, My God, waarom het U My verlaat?” Matthéüs 27:46. Dit was die sondelas – die ontsettende grootheid daarvan, en wat die siel van God skei – wat die hart van die Seun van God deurboor het.’ *Skrede na Christus*, Hoofstuk 2, bl. 7

Ek het vasgenael gesit. Met die woorde ‘Kyk na Hom aan die kruis,’ het my gedagtes die toneel geskets. Daar aan die kruis hang die Seun van God, geslaan, gegésel en gekneus en hoekom, vir my? Daar was ‘n groot stryd in my gedagtes.

“Ek is nie hierdie soort liefde werd nie...”

“Christus het vir jou sondes gesterf, glo net...”

Ek het die woorde gelees:

‘Die vleklose Seun van God het die sonde van die wêreld op Hom geneem. Hy wat eers een was met God, het in Sy siel die aaklige skeiding gevoel, wat die sonde tussen God en die mens veroorsaak. Dit het Hom in die grootste angs laat uitroep “My God, My God, waarom het U My verlaat?” Matthéüs 27:46.’ *Skrede na Christus*, Hoofstuk 2, bl. 7

Ek kan nie verduidelik hoe dit alles tot my gekom het nie, maar ek was onder die intense indruk gebring dat Jesus aan die kruis gehang het vanweë my sondes en dat dit my sondes was, saam met die hele wêreld se sonde, wat veroorsaak het dat Jesus uitgeroep het: “My God, My God, waarom het U My verlaat?” Terwyl ek die toneel in my gedagtes uitgebeeld het, het ek na die gesig van Jesus gekyk en Hy het omgedraai en na my gekyk sonder ‘n sweem van woede, frustrasie of teleurstelling. Ek het net liefde en aanvaarding gesien.

“Ek glo. Here, ek vra U om in my hart te kom en beheer oor my lewe te neem.
Ek dank U vir U liefde vir my en dat U my red...”

Op daardie oomblik het ‘n uitbarsting van vrede oor my siel gekom. Ek het die kettings om my nek, voete en hande voel afval. Toe het ‘n stortvloed van trane my siel oorstrom. Ek het gekniel en net gehuil en gehuil. Al my skuld, my skynheiligheid, my verset, my skerp seermaakwoorde, my onreinheid was alles vergewe. Ek het die liefde van Jesus gesmaak.

Selfs nou terwyl ek skryf en hierdie gebeurtenis onthou, word my hart warm en my oë klam. Ek kan nie in woorde beskryf hoe ek op daardie oomblik oor my Verlosser gevoel het nie. Die skeiding, o, die skeiding! Hy was bereid om ‘n skeiding van Sy Vader, vir my te verduur. Dit het diep in my hart getref. As Hy bereid was om dit vir my te doen, moet ek iets werd wees, en as God bereid was om Sy Seun te gee – ek stop vir ‘n oomblik hier en laat ‘n groeiende gety van dankbaarheid oor my siel spoel. As God werklik bereid was om Sy Seun vir my te gee, dan glo ek dat God my liefhet.

‘Christen stap vinnig na die smal en reguit pad wat Welbehae vir hom gewys het. Daar is mure aan albei kante van hierdie hoofpad. Die naam van die mure is ‘Verlossing’ Jesaja 26:1. Christen drafstap, maar dit gaan maar sukkel-sukkel, want die vrag op sy rug is swaar. Na ‘n ruk kom hy by ‘n hoogte waarop ‘n Kruis staan. ‘n Entjie oorkant die Kruis, aan die voet van die hoogte, is ‘n graf. Toe hy naby die Kruis kom, val die sak skielik van sy rug af en rol in die graf in.’ *Die Christen se reis na die Ewigheid*, Hoofstuk 6, bl. 39.

Tussenspel I

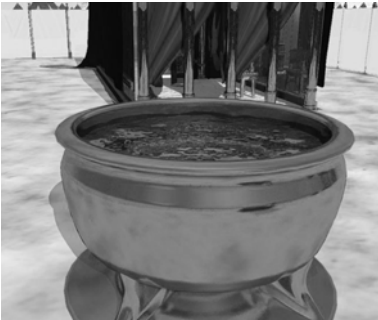
Terwyl ek in die oë van my Beminde staar, is ek totaal verlore vir my omgewing. Ek voel Sy aanvaarding; ek weet ek word bemin. O, kind van Adam, waaraan is ek hierdie voorreg verskuldig? Ek probeer om my oë van Sy blik weg te draai, maar Sy liefdevolle blik stel my gerus. Dit is werklik! Dit gebeur regtig en met my! Hy is regtig lief vir my, en dit behaag die Vader dat ons bymekaar moet wees. My hart tril van vreugde, die sonlig dans oor my siel soos die geur van verlossing elke hoek van my woning bestryk.

My Beminde is magtig, Hy is vreesloos. Hy het my sonde na die graf geneem. Hy het skeiding van Sy Vader se omhelsing getrotseer. Dit alles vir my! O, edele Prins, U het my hart gevang. Ek kan U sjarme nie weerstaan nie. Vergewe? Ja, ek glo ek is vergewe en al my sondes is verwyder. 'n Kleed van fyn linne word aan my gegee, geweef met die koord van die hemel sonder een draad van menslike inmenging.

Liewe Vader, U Seun is 'n geskenk wat bokant ons begrip is, en tog het U Hom gewilliglik gegee. Ek verstaan waarom U Seun so pragtig is; alles wat Hy het, kom van U. Ek verstaan nie hoekom U dit sou doen nie, maar soos 'n kindjie skreeu ek met vreugde "Abba, Abba." Ek is nie verlaat nie, ek het 'n Vader en Sy Seun is my Beminde.

O, seun van Adam, my hart jaag van vreugde. Wie sou weet dat verlossing na my huis sou kom deur die aanskouing van die opgehefde Seun? Ek glo. Ja, ek glo. My Beminde is myne en ek is Syne.

6. Die Waskom

‘Manne, julle moet jul eie vroue liefhê, soos Christus ook die gemeente liefgehad en Homself daarvoor oorgegee het (26) om dit te heilig, nadat Hy dit gereinig het met die waterbad deur die woord,’ Efésiërs 5:25-26

‘In die begin was die Woord, en die Woord was by God, en die Woord was God. (2) Hy was in die begin by

God.’ Johannes 1:1-2.

Die impak van wat Jesus vir my aan die kruis gedoen het, het elke aspek van my lewe verander. Ek wou altyd by Hom wees. Ek was lief daarvoor om oor Hom na te dink, Hom na te boots en om alles in my lewe onder Sy Heerskappy te bring. Wanneer ek toegelaat het dat my gedagtes vir ‘n paar uur met ander sake opgeneem word, sou ek die verlies van Sy teenwoordigheid begin voel en my gedagtes sou na Jesus terugkeer. Die opwinding van die wete dat my sondes vergewe was, het veroorsaak dat ek vir weke gesweef het. So is die vreugde van eerste liefde.

Hierdie vreugde het die Bybel heeltemal verander. Ek kon dit nie neersit nie. Ek het skielik ‘n ongelooflike dors gehad om Jesus in die Bybel te verstaan. Daar was baie dinge om te leer, sowel as dinge om te verloor. Die Gees van Christus het begin om my skuld uit te wys deur wat ek gelees het. Ek het verskeie dinge gesien wat nodig was om te verander. Die Woord van God het begin om my verstand te reinig en te vernuwe. Nou was die Woord ‘n persoon, nie net ‘n versameling geskifte nie. Nou was dit Jesus wat direk, liefdevol en persoonlik met my gepraat het.

Ek was skuldig aan verskeie gewoontes wat ek nodig gehad het om te verander. Ek kon nie meer rolprente verdra wat vloek, geweld en onsedelikheid bevat het nie. Die Gees het my aangeroe om verskeie mense te nader en hulle om vergifnis vir my slegte gedrag te vra. Sommige mense het gesukkel om te verstaan hoekom ek vergifnis nodig gehad het, met die

verwysing dat ons almal menslik is. En tog, deur direk in die oë van my Beminde te staar, deur die Woord, het hierdie optrede voor die handliggend gelyk. Geregtigheid en sonde het soos dag en nag geword en my gewete het sag, gefokus en waaksaam geword.

Sommige aspekte van hierdie reinigingsproses was vreugdevol en bevrydend terwyl die sny van die Woord met ander tye in my siel pynlik, konfronterend en vernederend was. As ek terugkyk, sien ek die genade van my Beminde deurdat Hy nie te veel karakterfoute en sondige gewoontes gelyktydig uitgewys het nie. As al die reinigende krag van die Woord ontketen sou word, sou ek wanhopig opgegee het. Tog het die liefde van Jesus my oor elke hindernis gedra.

Hoe wens ek dat ek kan rapporteer “en hulle het lank en gelukkig saam gelewe,” maar die realiteit van die wêreld, die vlees en die duiwel, maak daardie uitkoms baie moeilik. Deur jare van luister na die verleier se voorstelle en ‘n begeerte tot erkenning deur middel van prestasie te kweek, was my gedagtes in ‘n denkpatroon vasgevang wat lynreg teen die koninkryk van God was. Vir die eerste paar maande na my bekering, was die verleier se stem gedemp in vergelyking met my Beminde, tog was hy nog daar. Vertoon deur my nuutgevonde liefde in Christus, het hy sy tyd afgewag, opsoek na ingangspunte om beheer terug te wen en my hart weer te regeer.

Die diepgaande veranderinge in my lewenstyl en gewoontes het spottende opmerkings van sommige van my voormalige medewerkers uitgelok. Die verleier sou my met hul kommentaar platslaan. Ek was verswelg deur ‘n gevoel van isolasie en ontmoediging. Ek het die verleier nie in hierdie dinge onderskei nie. Ek het min van sy taktieke geweet en het hom dus die voorsprong gegee. Deur die deur van selfbejammering het my teëstander toegang tot my siel gekry. Terselfdertyd het dit moeilik geraak om sommige van die veranderinge in my lewenstyl te onderhou. Soms sou ek vergeet en terugval in my ou gewoontes. Met ander tye sou ek in wanhoop net bewustelik in hulle inskuif en toelaat dat die donkerte my oorval.

Ek het die moeilikheidsheuwel bereik. Die begeerte vir gemak, gebrek aan geduld en onwilligheid om vrolik te bly in afsondering vir so lank as wat nodig was, het die verleier toegang verleen waarvoor hy gewag het. Daarbenewens het ek nie vaardigheid in die Woord gehad nie en nie geweet hoe om

versoekings te konfronteer wat hulleself verhef het teen die kennis van God nie. Die Gees van Christus het my geleer om die Woord te memoriseer.

‘Ek het u woord in my hart gebêre, dat ek teen U nie sal sondig nie.’ Psalms 119:11

Ek het geleer dat wanneer ek die Woord van God in geloof herhaal, kon ek die argumente, redenasies en gevoelens wat die verleier op my siel afdwing, afsny.

‘Want die woord van God is lewend en kragtig en skerper as enige tweesnydende swaard, en dring deur tot die skeiding van siel en gees en van gewigte en murg, en is ’n beoordelaar van die oorlegginge en gedagtes van die hart.’ Hebreërs 4:12

As my Beminde my eenvoudig net van alle voorstelle van die verleier sou beskerm het, sou ek nie in karakter ontwikkel het nie. Ek moes ook die ware aard en erns van my gevalle toestand leer. Deur hierdie vroeë konflikte met my vlees het ek begin om die verdorwenheid van my hart te onderskei.

‘Bedrieglik is die hart bo alle dinge, ja, verdorwe is dit; wie kan dit ken?’ Jeremia 17:9

Die lig van die Woord het my pad verlig en my toegelaat om te begin insien waar ek was en waarom sekere vernietiging my lot sou gewees het as ek nie die belofte van my Beminde in ag geneem het nie.

Ek het geleer om in gebed te worstel. Soms as ek gebid het, het my hart soos ’n klip gevoel en die hemel was soos koper oor my kop. Hoe meer ek probeer bid het, hoe meer moedeloos het ek geword. “Eis die Woord, Adrian,” het die stem gekom. “Glo wat die Woord sê. Wees nie ontrou nie, maar glo.”

My Beminde het my die wetenskap geleer om in die gaping te wag vandat ek die belofte eis totdat ek die belofte beleef. Soms het ek toegegee aan frustrasie en opgegee, en dit het my Beminde toegelaat om aan my my wispelturige, swak, ongeduldige hart te toon. Op ander tye het ek teenoor die Here gekerm en gekla oor my probleme en vergeet om die beloftes van God te eis en dan meer ontmoedig as voorheen weggestap. Dit was moeilike tye, en tog deur dit alles het my Beminde my aangemoedig, my herinner aan

Sy dood namens my en die belofte van ewige gemeenskap met Hom en Sy Vader. Stadig maar seker, het die Woord van God my swaard, my geloof en my skild geword.

Ek onthou met blydskap die vreugde van daardie eerste twee jaar van my lewenswandel met my Beminde – so ‘n getroue Verlosser, Onderwyser en Vriend. My een begeerte was om soos Jesus te wees.

Na ongeveer twee jaar het die woorde van die Skrif hulself op my aangedring.

‘En Petrus sê vir hulle: Bekeer julle, en laat elkeen van julle gedoop word in die Naam van Jesus Christus tot vergewing van sondes, en julle sal die gawe van die Heilige Gees ontvang.’
Handelinge 2:38

Alhoewel ek as kind baie geleer is oor Jesus, het ek Hom nie geken nie, en my doop, moes ek erken, het vir my persoonlik min beteken, want ek het so min van myself en byna niks van my Beminde geweet. Die doop is die verseëling van ‘n verhouding tussen twee mense wat mekaar liefgekry het. Jesus het my altyd liefgehad, maar nou het ek Hom liefgehad en hierdie vriendskap moes in die doop verseël word.

Terwyl ek afgegaan het in die doopwater, was my hart gefokus op Jesus. Hy was my vreugde en my lied, en ek was verheug om my lewe aan Hom toe te wy en Hom my Meester te noem. Die waters wat my siel bedek het, het die reiniging wat in my lewe plaasgevind het, gesimboliseer. Die werk wat begin het, het die belofte ingehou dat dit voltooi sou word.

7. Meer Verwarring

‘so ’n dubbelhartige man, onbestendig in al sy weë.’ Jakobus 1:8

Na meer as ’n dekade sedert my eerste liefdeservaring met Jesus, het ek verward geraak. My Christelike lewe het sekulêr geword; dit het gevoel soos die kinders van Israel wat in die woestyn rondwaal. As iemand voorgestel het dat ek dubbelhartig was, sou ek geskok en beledig gewees het. Ek het Jesus diep liefgehad omdat Hy vir my aan die kruis gesterf het; ek het verlang om my Vader se geboorte getrou te hou en ek het gebid vir genade en krag om te oorwin. Ek het oorwinnings gehad, maar standvastigheid het my ontwyk.

Ek het gegroei in my kennis van die Skrif en het baie wonderlike Sabbate gemeenskap saam met familie en vriende geniet. Tog het iets ontbreek. Iets was uit plek en ek kon dit nie vind nie. Meeste van die tyd het ek nie ten volle besef dat iets ontbreek nie.

‘En terwyl ons almal met onbedekte gesig soos in ’n spieël die heerlikheid van die Here aanskou, word ons van gedaante verander na dieselfde beeld, van heerlikheid tot heerlikheid, as deur die Here wat die Gees is.’ 2 Korinthiërs 3:18

Sonder my wete was die Jesus wat ek in hierdie jare gesien het, ’n kombinasie van twee heeltemal verskillende wêreldes. Aan die een kant het ek geleer van die liefdevolle, besorgde, medelydende Jesus wat die wonderlike liefde van Sy Vader geopenbaar het. Ek het die stryd wat die Vader verduur het om Sy Seun vir ons op te gee, bepeins. Ek het gemediteer op die gebedslewe van Jesus en Sy voorbidding namens my en hierdie dinge het my siel aangeraak, my hart versmelt en my geïnspireer om die Christelike lewe te leef. Tog was daar ’n aspek in die persoon van Jesus, wat ek aanvaar het was in die Bybel en dit het die grondslag gelê van al my pogings in die Christelike lewe. Ek moet ’n bietjie tyd neem om te beskryf wat in my gedagtes plaasgevind het. Daar was verskeie faktore wat my gelei het om uit te roep:

‘Op my bed snags het ek gesoek na my sielsbeminde, ek het na hom gesoek, maar hom nie gevind nie.’ Hooglied 3:1

Deur my kinderjare en jeug het die stem van die verleier 'n beleid van selfstandigheid en harde werk voorgestel om respek te bekom. My begrip van 'n goeie mens is gevorm deur die lens van my gevalle natuur, gekombineer met Satan se voorstelle dat eer verdien kan word deur eerlikheid, opregtheid en getrouheid. U sal onthou dat ek genoem het dat die verleier aan my sal voorstel om die dinge te doen wat my Beminde verlang, maar vir 'n heel ander doel.

Aangesien die stem van die verleier harder was as dié van my Beminde gedurende hierdie formatiewe jare, was my opvatting van 'n modelpersoon een wat reg gedoen het en 'n goeie karakter aan ander getoon het. Hierdie vertoning van goeie lewe sal dan die bewondering van ander wen en aan my aanvaarding binne my sosiale groep gee.

Min het ek besef dat hierdie modelpersoon wat ek in my gedagtes voorgestel het, wat in werklikheid 'n afgod was, onbewus saamgesmelt is met die persoon wat ek Jesus genoem het. Ek het in Jesus al die eienskappe gesien wat 'n modelpersoon vertoon het, een wat deur middel van goedertierenheid en daade van geregtigheid die bewondering en aanbidding van miljoene gewen het. Inderdaad, Jesus was 'n persoon wat ek kon nastreef, namaak en begeer om soos Hy te wees. Weereens het die verleier my verlei om al die regte dinge vir al die verkeerde redes te doen.

Die baie moeilike deel was dat die ware Jesus van die Bybel saam met hierdie valse Jesus in my gedagtes saamgesmelt was, sodat ek hulle nie uitmekaar kon ken nie.

'Ons ken dus van nou af niemand meer na die vlees nie; en al het ons ook Christus na die vlees geken, nou ken ons Hom tóg nie meer so nie.' 2 Korinthiërs 5:16

Dit het my nooit bygeval dat ek Jesus vanuit 'n wêreldse oogpunt kon beskou nie. Wat die hele ervaring baie moeiliker gemaak het, is die feit dat ons kerk die geleentheid gehad het om die werklike Bybelse Jesus te kies, maar in werklikheid die wêreldse Jesus gekies het in 1888. Sedert daardie tyd het ons kerk die siening van Jesus vervolmaak as een wat verheerlik en liefgehe moes word vir Sy inherente krag, vermoëns en talente. Op dieselfde manier wat ek in die versoeking gekom het om 'n modelpersoon voor te stel as een wat lof

ontvang deur goeie daade te doen, was ons geestelike voorvaders ook onderhewig aan hierdie proses. Tydens een leeftyd het ons kerk hierdie nuwe Jesus opgehef tot in die kerk se wette met hierdie woorde:

Daar is een God: Vader, Seun en Heilige Gees, 'n eenheid van drie mede-ewige wesens. God is onsterflik, almagtig, alwetend, en bo alles, alomteenwoordig. Hy is perkeloos en bo menslike begrip, en tog bekend deur Sy selfopenbaring. Hy is ewig waardig om aanbid en gedien te word deur Sy ganse skepping. –
Sewendedag Adventiste Glo...

Hierdie nuwe Jesus was deel van 'n drie-persoon, Een God, Drie-eenheid. Die kompleksiteit van drie persone wat binne een God bestaan het, het veroorsaak dat ek my pogings laat vaar het om presies te verstaan hoe hulle met mekaar in verband staan.

As u die beskrywing van God van die meeste Christelike kerke noukeurig lees, sal u sien dat die rede waarom God waardig tot verering, aanbidding en diens is, is omdat Hy magtig en alwetend is. Dit was die god van my kinderjare! Wanneer ek aan hierdie god gedink het, het dit instinktief reg gelyk. Wat hierdie siening van God my toegelaat het om te doen, was om die modelpersoon wat ek as kind voorgestel het, te neem en hom as my god op die troon te plaas.

Dit het my nooit bygeval dat hierdie god wat ek belowe het om te dien, eintlik 'n gekodifiseerde uitdrukking was van my kinderjare-ambisie om 'n goeie persoon te wees wat lofwaardigheid, eer en respek verdien nie.

Soos ek vroeër genoem het, wat dit so moeilik gemaak het om hierdie god as vals te onderskei, is dat ek elemente van die ware Bybelse Jesus met hierdie god saamgesmelt het. My doop twee jaar na my bekering het hierdie samesmelting van twee oorwegings omtrent God volkome weerspieël.

My Doopgelofte het gevra:

Glo jy in God die Vader, in Sy Seun Jesus Christus en in die Heilig Gees?

Maar die kerkverklaring het aangedui:

Daar is een God: Vader, Seun en Heilige Gees, ‘n eenheid van drie mede-ewige Wesens. God is onsterflik, almagtig, alwetend, bo alles en altyd teenwoordig. Hy is perkeloos en bo menslike begrip...

Baie mense sal hierdie twee stellings lees en geen verskil sien nie. As jongmens het ek beslis geen verskil gesien nie. Ek kon die terme *Vader, Seun en Heilige Gees* sien. Hierdie terme het in die Bybel verskyn en ek het bewyse van hierdie drie entiteite se werking gesien; dus het ek net aanvaar hierdie stelling was korrek.

My doopgelofte het eenvoudig die geloof in drie entiteite uitgespreek waar die verhouding tussen Vader en Seun eenvoudig as *Sy* uitgedruk is. Hierdie klein woordjie *Sy* het die wêreld van verskil bevat. Die woord *Sy* het werklike betekenis gegee aan die woorde Vader en Seun. Jesus was *Sy* Seun; die Seun van die Vader. Die belangrikste ding was dat daar ‘n verbreking was van die verhouding tussen die Vader en *Sy* Seun. Dit het my hart gebreek. Dit is die woorde wat my getref het.

‘Die vleklose Seun van God het die sonde van die wêreld op Hom geneem. Hy wat eers een was met God, het in *Sy* siel die aaklike skeiding gevoel, wat die sonde tussen God en die mens veroorsaak. Dit het Hom in die grootste angs laat uitroep: “My God, my God, waarom het U my verlaat?” Matthéüs 27:46.’ *Skrede na Christus*, Hoofstuk 1, bl. 7

In hierdie woorde het ek die waarheid onderskei:

‘Want so lief het God die wêreld gehad, dat **Hy sy eniggebore Seun gegee het**, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.’ Johannes 3:16

‘Hierin is die liefde van God tot ons geopenbaar, dat God sy eniggebore Seun in die wêreld gestuur het, sodat ons deur Hom kan lewe. (10) Hierin is die liefde: nie dat ons God liefgehad het nie, maar dat Hy ons liefgehad het en sy Seun gestuur het as ‘n versoening vir ons sondes.’ 1 Johannes 4:9-10

In die twaalf jaar na my doop het ek nie regtig verstaan dat die aard van die verhouding tussen die twee persone, Vader en Seun, die sleutel tot die verandering van my lewe was nie. Die liefde van God is geopenbaar deurdat Hy Sy Seun gegee het. Dit was die daad van die Vader wat Sy Seun gegee het, en nie net die Seun wat Homself gee nie, nie net die Seun wat Sy kragtige, selfopofferende karakter openbaar nie, nie net Jesus wat ons Sy groot daad en handeling wys nie. Die Vader het Sy Seun gestuur om Sy karakter van liefde aan ons te openbaar, en om ons Sy Seun te gee. Daarin sien ons die mooiste, pragtigste, moedige uitdrukking van die hart van God.

Soos ek vroeër gesê het, het ek nie beseft dat ek die drie persone in Een God, die Drie-eenheid aanvaar het nie. Ek was in verwarring oor die aard van die verhouding tussen Vader en Seun. Hierdie probleem is vererger deur 'n ander voorstel dat as ek Jesus werklik liefgehad het, sou ek Hom verhef om presies dieselfde te wees as die Vader. Die manier waarop ek as 'n kind *dieselfde* geleer was, was om hoeveelhede te vergelyk. Ek sal seker maak dat die hoeveelheid lemonade in my suster se glas nie meer was as wat in my glas was nie. Ek het hard en lank gekla as my suster vyf stokkielekkers of lekkergoed gekry het, terwyl ek net vier gekry het. Dit is hoe mens uitgewerk het of dinge gelyk was. Toe dit dus gaan om uit te vind hoe Vader en Seun gelyk was, moes 'n mens net verseker dat hulle presies dieselfde eienskappe, dieselfde inherente krag, dieselfde kennis, dieselfde ewige bestaan gehad het. As die een iets van die ander ontvang het, dan is die kwaliteit anders; dit sal wees asof een 100% suurlemoensap het en die ander 50% suurlemoensap en 50% water.

Hierdie soort redenasie het diep in die binnekamers van my hart plaasgevind; dit was natuurlik, instinktief en dus blykbaar logies. Ek het geen idee gehad dat die denke omtrent God op hierdie manier eintlik die betekenis van die woorde *Vader* en *Seun* en hul verhouding met mekaar, gesteel het nie.

Terwyl ek na die Seunskap van Jesus van die Bybel gekyk het, het ek iemand gesien wat Sy Vader onvoorwaardelik vertrou het en volkome in Sy wil gerus het. Ek kon sien hoe Hy in 'n boot in 'n storm kon slaap; hoe Hy met kalmte 'n bouse skare wat Sy dood verlang in die gesig kon staar; hoe Hy 40 dae kon wag sonder kos, in vertrou dat Sy Vader in Sy behoeftes sou voorsien op die regte tyd. Terwyl hierdie daad van vertrou en onderdanigheid, 'n lig op

Jesus geplaas het as die Tweede Persoon van die Godheid, wat dieselfde krag as die Vader besit op dieselfde manier as die Vader, het my gedagtes verward geword. Hierdie persoon het die Vader geen dank verskuldig aan die krag wat Hy besit het nie, maar Hy het skouer aan skouer gestaan met die persoon wat die “Vader” genoem word, mag vir mag, kennis vir kennis, ouderdom vir ouderdom, was hulle dieselfde. Liefdevol dieselfde, natuurlik, tog was hulle dieselfde. Die groot tragedie vir my is dat in die waargenome ‘dieselfde’ was die wegvretende element wat die betekenis van die woord *Vader* en *Seun* uitgewis het, wat op sy beurt my eie begrip van seunskap verdraai het. As Jesus nie regtig ‘n Seun in Sy Sfeer was nie, was ek ook nie in myne nie. Hoe so? Deur aanskouing, word ons verander. As ek getwyfel het oor Jesus regtig ‘n Seun is en dat Hy aanvaar is as gevolg van Sy posisie, eerder as suiwer Sy Seunskap, dan word ek verplig om my seunskap te betwyfel en begin om aanvaarding te verkry deur my posisies in en pogings vir my kerk.

So het ek ‘n Jesus op aarde aanbid wat onderdanig, betroubaar en gehoorsaam was en ek het dit saamgesmelt met die Jesus in die hemel wat vol selfvertroue was en Sy eie krag sonder erfenis van die Vader besit. Hierdie “hemelse Jesus” het die metode van hoe om te doen wat die “aardse Jesus” gedoen het, geopenbaar. Hierdie selfstandige “hemelse Jesus” het my gelei om die werke van die “aardse Jesus” na te volg deur Sy hemelse selfstandigheid te kopieer en na te streef. Sonder om dit te besef, het my vleeslike natuur ‘n figuurlike afgods-Jesus in die Allerheiligste opgerig, beweeg deur dieselfde vleeslike impulse wat die Klein Horinkie verset het teen die ware Christus in die hemel.

Laat ek jou ‘n paar voorbeelde gee van hoe dit in die werklike lewe gewerk het. Baie keer wanneer ek na ‘n preek sou sit en luister, sou my Beminde my oortuig om hierdie woorde ter harte te neem. Terselfdertyd het die verleier probeer om my te laat konsentreer op die prediker self, asook hoe goed hy preek. As die preek goed aangebied was, sou ek begin droom om hierdie onderwerp voor ‘n gehoor aan te bied en verbeel hoe hulle reaksie sal wees. As die prediker se aanbieding swak was, het die verleier my gevlei dat ek dit beter kon doen. Wanneer ek ‘n preek gepreek het en mense deur die waarheid aangeroe was, het my Beminde my aangemoedig om verheug te wees, maar die verleier het my aangemoedig om die lof van die mense by die deur te ontvang soos hulle uit die kerk beweeg.

As ek in 'n Bybelstudie gaan sit het, sou my Beminde probeer om die woorde van die Skrif op my hart te beïndruk terwyl die verleier my beïndruk het om seker te maak ek het geweet hoe om die Skrif goed aan te haal en verskeie verse aan te haal om my gesag oor die onderwerp te openbaar. As ek in 'n kringgebed was, het my Beminde my aangemoedig om te roem oor die voorreg om toegang tot die Vader te hê deur Hom, en het die verleier my gedruk met gedagtes dat die persoon wat langs my bid, werklik niks nuttigs het om te sê nie. My gewete sal dan afgestomp word en ek sal hierdie klein oorloggie in my gedagtes hê tussen die twee kante en heeltemal misloop wat deur die mense rondom my gebid word.

Ek het gelees dat Jesus die hele nag gebid het en eerder as om te fokus op hoe baie Hy Sy Vader liefgehad het, het ek meer gedink aan die feit dat Hy eintlik die hele nag in gebed deurgebring het, en ek het gewens dat ek by hierdie onderneming betrokke kon wees, maar dan sou my Beminde my oortuig dat dit verkeerd was. Soos ek gesê het, het hierdie konflik binne my gemoed vir meer as 'n dekade aangegaan. Toe my Verlosser aan my die belangrikheid van dieet- en lewenstylkwessies geopenbaar het, het die verleier my toegerus om te fokus op die korrekte prosedure vir dieet, kleredrag en vermaak. Die teken wat my verklik het, wat uitgewys het dat ek op die verkeerde stem gereageer het, het gekom toe ek ander gekritiseer het vir verkeerde gedrag. Korrekte Christelike gedrag het die wortel geword, eerder as die vrug van my ervaring. Dit het gebeur omdat die god van my kinderjare op die troon in my hart geplaas is eerder as die God van die heelal.

Hierdie daaglikse konflik in my het baie hartseer in my siel gebring. Hierdie Jesus wat al hierdie wonderlike dade verrig het, het verder en verder van my greep beweeg. Die vreugde van my eerste liefde is weggeneem. Ek het vergeefs na my Beminde gesoek, maar ek kon Hom nie vind nie. My lewe was gevul met kerkaktiwiteite en studies tot die punt waar ek min tyd gehad het om met my Verlosser te verkeer en te kommunikeer. Selfs wanneer ek die tyd gehad het, het ek hierdie drang gevoel om die dag te begin en die dade te doen wat Jesus gedoen het en die hulpvaardige besorgde persoon te wees wat Hy was. Niemand sou veel omgee of ek ure spandeer het om met Jesus alleen deur te bring nie, tensy ek natuurlik 'n gehoor gevind het wat sulke isolasie sou bewonder.

Daar was 'n konstante konflik tussen my wil om 'n goeie Christen te wees wat God liefhet, wat Sy Woord en diegene rondom my liefhet, in teenstelling met my eie ek wat die krediet wil hê om daardie dinge te doen. Ek het geweet dat om in die privaat verering te soek, verkeerd was, maar ek het net gedink dit was deel van die Christelike ervaring van die stryd teen die vlees. Ek het probeer om positiewe kommentaar te bekom nadat ek 'n preek gepreek het, maar ek het gevoel dat dit duidelik was dat ek op myself fokus as ek gesê het "Moenie my bedank nie, dank die Here". Ek moes nie "myself" die fokus maak nie. Ek kon eenvoudig gesê het, "Dank die Here," maar die "moenie my dank nie" het van die geheime begeerte gekom om bedank te word en waardeer te word vir 'n goeie werk.

Nadat ek 'n Adventiste leraar geword het, was ek in 'n bevoorregte posisie geplaas wat ek nog nie voorheen gehad het nie. Ek het begin om predikante waar te neem, hoe hulle stoei vir posisie; ek het gesien dat baie van die interne, private stryd wat ek gehad het, openlik uitgespeel het in sommige van die leraars rondom my. Aangesien my stryd vir my intern was, kon ek geskok optree oor die gedrag van hierdie predikante wat die kudde mislei het.

Na 'n tyd in die bediening, ten aanskoue van hoe die kragspel en strategieë in die kerkpolitiek uitgespeel word, het ek vermoedelik 'n bietjie ontnugter geword, en toe het die verleier my aangemoedig om 'n ander pad te neem nadat dit nie meer van belang was om dié in gesag te behaag nie. Ek het myself in dokumentêre rolprente, sport en 'n verskeidenheid vermaaklikheid begin verdiep. Ek het myself wysgemaak dat ek nie 'n Fariseër wou wees nie, en dat ek nie so ernstig moes wees nie en kon maar ontspan. Ek het waarlik nodig gehad om 'n bietjie te ontspan, maar nie deur sport nie. Dit het slegs die oortuiging bevestig dat die uitvoering van daade en prestasies die pad tot aanvaarding, eer en respek is.

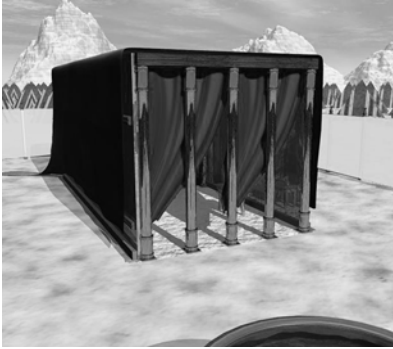
Dit was in hierdie gemoedstoestand dat ek gestagneer het in die Weg van die lewe. Ek kon nie vorentoe beweeg nie, want my begrip van God was verwar met die afgodery van my kinderjare. Hierdie afgodery het die verleier toegelaat om dinge aan my voor te stel, dikwels sonder om te besef waar dit vandaan kom en hoekom dit gebeur het. My gevolglike ontnugtering het veroorsaak dat ek op die heuwel gesit het, wat *moeilikheid* genoem was,

asook om my boekrol te verloor wat ek opdrag gegee was om naby my bors te hou, soos John Bunyan in *Die Christen se Reis na die Ewigheid* beskryf.

‘Ek wil dan opstaan en in die stad rondgaan, in die strate en op die pleine wil ek na my sielsbeminde soek; ek het na hom gesoek, maar hom nie gevind nie. (3) Die wagte wat in die stad rondgaan, het my aangetref. Het julle my sielsbeminde nie gesien nie?’
Hooglied 3:2 – 3.

Afdeling 2. Hofmakery

8. Die Eerste Voorhangsel

Die verleier het my mislei deur 'n verwarde prentjie van my Beminde. Die kombinasie van Christus wat deur Sy vleeswording aan mense geopenbaar is, is saamgesmelt¹ met die "Tweede Persoon van die Godheid" wat vanuit krag, sterkte en eer, Sy eie hulpbronne besit. Hierdie persoon is aan my voorgestel as gelyk met God as gevolg van Sy mag, eerder as gevolg van Sy erfenis as 'n Seun. Geeneen

van hierdie konsepte was vir my duidelik nie; ek het eenvoudig die voorspelbare resultate van so 'n geloof uitgeleef.

Soos ek genoem het, was ek verder ontnugter deur 'n aantal gebeure waarby my mede-leraars betrokke was. Ek het voorttrekery, kwessies wat onder die mat ingevee was en politieke manipulasie in kerkvergaderings gesien.

Met die verlies van die nabyheid van my Beminde, het die sonde nie so sondig geblyk nie, my gewete was nie so sag nie en selfbejammering het die verleier toegelaat om 'n sterker greep op my hart te neem. Geleidelik het self-koestering al hoe meer geword. As 'n godsdienstige leier is die uiterlike versigtig in stand gehou, maar in my privaat oomblikke was ek minder bekommerd oor die taal en geweld van die rolprente wat ek gekyk het. Ek het meer begin belangstel in sport waar respek vir prestasie voortdurend voor my uitgebeeld is.

¹ Dit was my onbewuste herskepping van wat Rome lankal gedoen het in die leerstelling van hipostatiese unie wat by die Raad van Chalcedon in 451 A.D geformaliseer is. Dit is die dialektiese sweiswerk van twee teenoorgesteldes. Rome het hierdie leer nodig gehad om die realiteit te hanteer dat selfs bestaande Godheid nie kan sterf nie. Ek het 'n ruwe vorm van hierdie leering verlang om 'n onderdanige getroue aardse Jesus saam te voeg met 'n selfversekerde, selfstandige hemelse Jesus.

In hierdie gemoedstoestand het ek oor 'n persoonlike lyn getrap wat ek onaanvaarbaar geag het. Dit was niks uiterlik nie en slegs in my hart, maar volgens die wet van God het ek veroordeeld gevoel. Dit het my tot 'n kritieke punt in my lewe gebring. Gebaseer op die beginsel van eer en respek verkry deur harde werk, integriteit en dissipline, het ek gevoel dat ek gefaal het. Die enigste opsie wat ek aanvanklik gesien het, was om dit alles agter te laat en te vergeet om te bely dat ek 'n Christen is met so 'n hoë standaard. As dit wat ek gepreek het, nie 'n realiteit in my lewe was nie, sou ek moes ophou om dit te preek. Die standarde binne die oorspronklike Adventiste boodskap was baie hoog as gevolg van die lering omtrent die Hemelse Heiligdom. Die Adventiste boodskap het verkondig dat Jesus Sy werk van voorbidding binne die Allerheiligste Plek sou voltooi voor Sy wederkoms. Dit beteken dat Adventiste glo dat hulle totale oorwinning in hul lewe kan behaal deur die geregtigheid van Christus.

Enige moontlikheid om hierdie ervaring van die Allerheiligste te hê, was onmoontlik weens my dubbele ingesteldheid oor wie Jesus regtig was. Ek het nie eens die ervaring van die Heilige Plek ervaar nie, as gevolg van my verwarde idees. Ons sal dit later in meer besonderhede bespreek, maar dit is genoeg om te sê dat ek beroof is van die vermoë om konsekwente, lieflike gemeenskap met Jesus te hê, omdat ek onbewustelik konflikte oor Sy Seunskap gehad het. Ek het nie eens geweet die idees was teenstrydig nie. Ek het net die konflik in my gedagtes beleef deur my daaglikse hantering van die lewe.

Soos ek die gewig van die wet op my gevoel het en soos ek my vooruitsigte aanskou het, het ek gevind dat deur 'n afgod van my verbeelding en die verbeelding van my onmiddellike geestelike voorvaders is:

'die gebod wat die lewe moes wees, dié het vir my geblyk die dood te wees. (11) Want die sonde het aanleiding gevind deur die gebod en my verlei en daardeur gedood.' Romeine 7:10-11

Die gebod wat tot lewe bestem was, het ek gevind om tot die dood te wees, weens my sondige begeerte om deur my prestasies erken te word en so 'n god op die troon te plaas in my hart. Ek het skuldig voor God gevoel. Wanneer ek aan skuld gedink het, het ek natuurlik aan die Vader gedink, omdat my aardse vader God se agent was om my te dissiplineer. Dus, toe ek

my sondes in die gesig moes staar, was dit die Hemelse Vader teenoor wie ek moes staan. Hoe kan Hy my vergewe? Volgens die wet van gerespekteerde mense, het ek onwaardig om vergewe te word, gevoel. Ek het ook onwaardig gevoel omdat 'n deel van my teleurgesteld was dat ek nie die reis kon voltooi om lof te gee vir my dienste aan God nie.

Terwyl ek geworstel en gebid het, het my Beminde na my gekom en my herinner dat die Vader my liefhet. As ek gekies het om aan Sy offer vir my sonde vas te klou, was ek inderdaad waarlik vergewe.

Terwyl ek deur die verwarrende mis gesoek het, was ek op soek na 'n versekering van die Vader se liefde. Die Woord van God het gesê: "Glo!" Tog was daar 'n struikelblok in my pad. Die Bybelse Vader van Jesus was intiem betrokke in my lewe, maar die Vader van die Drie-eenheid het verder weg gevoel, omdat Jesus al die werklike werk gedoen het. Die Vader het regtig net op die troon gesit en geglimlag en die werke van Sy Seun goedgekeur. Ek het hierdie dinge egter nie logies besef nie, maar in my gedagtes het dit 'n kloof tussen my en die Vader geplaas. Kan Hy my regtig vergewe?

Die Woord het vir my gesê, "Hoekom hou jy dit nie vas nie, Adrian?" Tog het ek gesukkel. En toe het die Woord tot my gekom:

'...tot lof van die heerlijkheid vaen sy genade waarmee Hy ons begenadig het in die Geliefde.' Efésiërs 1:6

'Want so lief het God die wêreld gehad, dat Hy sy eniggebore Seun gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.' Johannes 3:16

'En omdat julle kinders is, het God die Gees van sy Seun in julle harte uitgestuur, en Hy roep: Abba, Vader!' Galasiërs 4:6

Weereens is ek daaraan herinner dat dit die skeiding van die Vader van Sy Seun is wat die Vader se gevoelens vir ons geopenbaar het. Eers toe ek sien dat God die Vader van Jesus was, kon ek Sy liefde vir my begin waardeer. As Jesus nie regtig God se Seun was nie, het God nie iets gegee wat aan Hom behoort het nie; Hy het gekyk hoe 'die Seun' Sy oortuigings volg. Ons kan sê dat die Vader Sy verhouding met die Seun opgegee het, maar dit was nie 'n verhouding wat Hy besit het nie, so dit het nie verklaar toe ek lees: 'Want so

lief het God die wêreld gehad, nie. Toe ek *God* in daardie sin lees, het ek gedeeltelik gedink aan drie lede van die Godheid wat besluit het dat Jesus moes kom en terselfdertyd dat die Vader Hom gestuur het. Hierdie verwarring het God se genade en vergifnis op 'n afstand geplaas. Ek het gestaan soos moeë Pelgrim in *Die Christen se reis na die Ewigheid* voor die twee groot lees in sy pad. Ek kon die veiligheid van skulping net 'n entjie verder sien, maar eers moes die toets van geloof kom.

In die oomblik van krisis, het ek uitgereik na my regte Vader en gekies om te glo dat Hy my vergewe het. Vreugde het my siel oorstroom soos ek vasgeklou het aan die versekering dat ek in die Beminde begenadig is. Hy was inderdaad my Beminde.

'Skaars het ek van hulle af verder gegaan, of ek het my sielsbeminde gevind; ek het hom vasgehou en hom nie gelos voordat ek hom gebring het in die huis van my moeder en in die binnekamer van haar wat my gebaar het nie. (5) Ek besweer julle, dogters van Jerusalem, by die gemsbokke of by die takbokke van die veld om nie die liefde wakker te maak of op te wek voordat dit die liefde behaag nie. (6) WIE is dit wat daar opkom uit die woestyn soos rookpilare, omgeurd van mirre en wierook, van allerhande speserye van die koopman?' Hooglied 3:4-6

Al die vreugdes van my eerste liefde het teruggekeer. Weereens het die liefde van Christus elke hoek van my siel geparfumeer. Ek was vergewe, twee keer vergewe; eerstens vir die sondigheid van my kinderjare en jeug en nou weer vir my afgodery in vroeë volwasse lewe.

Kort na hierdie gebeure, het ons Vader verseker dat ek tyd sal hê om deeglik oor Sy Seun te studeer en te begin verstaan waarom ek soveel jare lank in 'n toestand van verwarring gewandel het. Ek het redelik siek geword en moes my werk as 'n leraar staak. Ons het verhuis na 'n plek waar ek tyd gehad het om te genees, te studeer en te bid.

Tydens my hersteltidperk, het ek onthou van 'n lang gesprek wat ek sewe jaar tevore gehad het. Een van my vriende het my probeer vertel dat daar probleme was met die Drie-eenheid en dat hierdie leer nie altyd deel van die kerk was nie. Ek was geskok. Ek het niks hiervan geweet nie. Die implikasies

wat dit vir die kerk ingehou het, was te groot vir my verstand om te aanvaar. Ongelukkig het ek van die onderwerp weggedraai en gedraai na 'n paar gesogte geïnspireerde aanhalings wat gepoog het om my oortuigings te ondersteun. Niks gaan my Beminde laat blyk te wees, minder as wat Hy verdien nie. Ek sou nie toelaat dat iemand die goddelikheid van Jesus verminder nie. Ek was, saam met 'n aantal ander vriende, van mening dat hierdie persoon mislei was en op 'n dwaalspoor was van die werklike werk om siele te red. Dit het gevoel soos die perfekte argument vir my om my getrouheid aan God te kan bewys.

Nou na sewe jaar, het ek na my vriend gegaan en vergifnis gevra dat ek nie 'n Bereaanse Bybelstudent was en alles ondersoek het nie. Hy het my vriendelik vergewe, en toe het ek hom gevra vir materiaal om oor die onderwerp te lees. Soos ek gelees het, het ek aangetrokke gevoel tot die duidelike uitsprake van die Skrif.

'Want soos die Vader lewe het in Homself, so het Hy aan die Seun ook gegee om lewe in Homself te hê.' Johannes 5:26

'En dit is die ewige lewe, dat hulle U ken, die enige waaragtige God, en Jesus Christus wat U gestuur het.' Johannes 17:3

'DIE begin van die evangelie van Jesus Christus, die Seun van God.' Markus 1:1

'En Simon Petrus antwoord en sê: U is die Christus, die Seun van die lewende God.' Matthéüs 16:16

'NADAT God baiekeer en op baie maniere in die ou tyd gespreek het tot die vaders deur die profete, (2) het Hy in hierdie laaste dae tot ons gespreek deur die Seun wat Hy as erfgenaam van alles aangestel het, deur wie Hy ook die wêreld gemaak het. (3) Hy, wat die afskynsel is van sy heerlikheid en die afdruksel van sy wese en alle dinge dra deur die woord van sy krag, nadat Hy deur Homself die reiniging van ons sondes bewerk het, het gaan sit aan die regterhand van die Majesteit in die hoogte, (4) terwyl Hy soveel uitnemender geword het as die engele namate Hy 'n voortrefliker naam geërf het as hulle.' Hebreërs 1:1-4

My Beminde het deur hierdie woorde met my gepraat. Terwyl ek die Bybel eenvoudig lees, net soos dit is, het dit geblyk dat Jesus inderdaad die Seun van God was. Ek het begin om myself oor te gee aan die vreugde van hierdie gedagtes toe die verleier stilweg gesê het, "Hoe kan Jesus regtig gelyk wees met die Vader en tog op een of ander tyd voortgebring word? Adrian, dit verminder die goddelikheid van Christus. Is jy seker jy wil alles op die spel plaas vir iets waaroor jy nie heeltemal seker is nie?"

Ek het 'n e-pos aan 'n gerespekteerde geleerde gestuur oor hierdie kwessies en hy het my 'n paar goeie argumente gegee. Dit, gekombineerd met my begeerte om Jesus volkome goddelik en gelyk met die Vader te aanskou, het my laat terugstaan om die waarheid te aanvaar dat Jesus die Seun van God was. Tog het ek genoeg Skrif geles om te weet dat daar twee kante aan die saak was. Ek het besluit om oop te bly oor die onderwerp, maar ongelukkig het ek vasgeklou aan die Drie-eenheid.

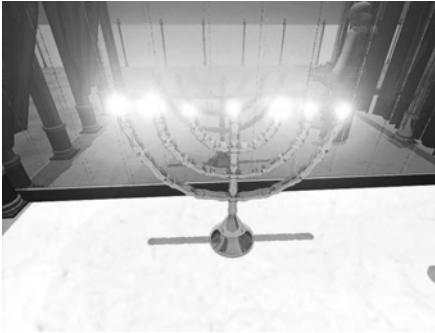
Ek sou graag vir jou wil vertel dat die vrees om baie vriende te verloor en my status in die kerk, my besluit nie beïnvloed het nie, maar ek kan dit nie sê nie. Sommige van my vriende is van die kerk verwyder omdat hulle die Drie-eenheid verwerp het, en ek wou regtig nie betrokke raak by sulke situasies nie. Ek het die argument teen die regte Seunskap aanvaar, soos verskaf deur die geleerde aan wie ek die e-pos gestuur het, sonder om dit behoorlik te oorweeg. My geleerde vriend het voorgestel dat as die toekomstige werk van die komende Christus in vooruitskouing gebruik kon word, kan die titel *Seun* ook op hierdie manier gebruik word. Ja, die term *Christus* was inderdaad 'n titel of amp van die werk van Christus, want Hy was inderdaad die Lam wat vanaf die grondlegging van die wêreld geslag is en dit was die belofte van wat Hy sou kom doen. Die term *Christus* was 'n amp van die Seun van God en kan dus in afwagting gebruik word. Die term *Seun* was egter nie 'n amp nie, maar wat Hy eintlik vanuit Sy verhouding tot die Vader was. My vriend se argument het die woord *Seun* van 'n *wese* in 'n *amp* verander. Wat is die verskil? Dit is die verskil tussen wie jy is en wat jy doen. Die verskil word openbaar in 'n verhoudingskonteks eerder as 'n arbeids- of werksverband. Is die verskil belangrik? Soos ek later uitgevind het, was dit die verskil tussen aanbidding van God in plaas van Satan.

My hart was nou oop vir meer van die kwessies rakende my Beminde. Tog was ek steeds vasgevang tussen twee menings. My hart het nou oorgeleun tot die waarheid dat Jesus inderdaad die Seun van God was, maar daar was dinge wat ek nie kon oplos nie.

‘En Hy sê vir hulle: O Onverstandiges, met harte wat traag is om te glo alles wat die profete gespreek het!’ Lukas 24:25

My liefdevolle Vader het medelye met my gehad. Hy het geweet dat ek meer krag, oogsalf en voorbidding nodig gehad het van my Beminde om bereid te wees om die hele waarheid in die gesig te staar. Al hierdie dinge moes gevind word in die Heilige Plek. Die brood van die hemel, die lig van die wêreld en die bemiddeling van Christus by die altaar vir my, sou die antwoorde gee wat ek nodig gehad het om te kan oorweeg om my Beminde volledig te omhels.

9. Die Lig van die Wêreld

‘U woord is ’n lamp vir my voet en ’n lig vir my pad.’ Psalms 119:105

‘In Hom was lewe, en die lewe was die lig van die mense.’ Johannes 1:4

‘EN Jesus het weer met hulle gespreek en gesê: Ek is die lig van die wêreld; wie My volg, sal

sekerlik nie in die duisternis wandel nie, maar sal die lig van die lewe hê.’ Johannes 8:12

Soos my gedagtes oopgemaak is vir die realiteit dat Jesus regtig ’n Seun is, is verskeie Skrifgedeeltes skielik verlig. Aangesien Jesus die hoeksteen is, is al ons waarnemings van waarheid verbind met hoe ons Hom waarneem. As die ‘Tweede Persoon van die Drie-eenheid’, was my persepsie van die Seun een wat groot dinge uit Sy eie hulpbronne gedoen het. As die Seun van die Vader het ek begin om die Seun te sien as een wat alle dinge ontvang, wie seën ontvang en wie liefgehê word vir wie Hy is, eerder as vir wat Hy doen. Hierdie persepsies was nie vir my duidelik nie, maar was gemanifesteer in die manier waarop ek die Skrif gelees het en hoe ek diegene rondom my aanskou.

Alhoewel ek nie al die antwoorde oor die Drie-eenheid gehad het nie, het die waarheid oor Seunskap die hoeksteen van my geloof verander, en hierdie nuwe waardevolle hoeksteen het stadig al my oortuigings daarmee in lyn gebring. Die god wat ek van my kinderjare op die troon geplaas het, het ’n ernstige uitdaging in die gesig gestaar. Alhoewel ek steeds gedeeltelik vir Jesus beskou het as magtig, alleenlik vanuit Sy eie vindingrykheid, het die konsep van ware Seunskap my toegelaat om hierdie beginsel in my lewe te begin naboots. Ek het een wat ontvang, een wat deur Sy Vader geseën is, begin navolg en dit het alles verander.

Een Sabbat toe ek deur ’n pragtige landelike omgewing naby my huis gestap het, het ek begin dink aan die geboorte van my seun. Terwyl ek die oomblik

van sy geboorte herhaal het in my gedagtes, het ek die gedagtes wat in my hart was, onthou. Terwyl ek my seun vasgehou het, het ek gebid: “Here, laat asseblief niks tussen my en my seun kom nie, en ek bid dat hy my sal leer ken vir wie ek is.” Noudat ek oop was om Jesus as ‘n ware Seun te sien, was ek ook gereed om hierdie duidelike antwoord te hoor wat van my hemelse Vader afgekóm het toe ek op daardie kalm Sabbatdag gestap het.

“Dis hoe Ek oor jou voel.”

Ek was verstom. My verskuiwing in begrip van wie Jesus was, het my toegelaat om die werklike krag van hierdie stelling te sien. God het vir my gesê dat Hy niks tussen my en Hom wou laat kom nie, en Hy wou net hê dat ek Hom moet ken vir wie Hy is. Noudat ek Jesus waargeneem het as die Seun, kon ek Hom werklik naboots en glo dat ek ook ‘n seun in my eie sfeer was. Die Seunskap van Jesus aan die Vader het my seunskap aan die Vader verseker. Net deur die Seun van God kon ek dit begin verstaan.

‘...Ek vaar op na my Vader en julle Vader, en my God en julle God.’ Johannes 20:17

‘...tot lof van die heerlikheid van sy genade waarmee Hy ons benadig het in die Geliefde.’ Efésiërs 1:6

Ten spyte van hierdie nuwe begrip, toe ek sien wat ons hemelse Vader vir my gesê het, het ek ‘n golf van weerstand oor my siel voel spoel. Die verleier het my herinner aan my mislukkings en redes waarom ek onwaardig was aan seunskap. Hierdie stryd is heen en weer in my gedagtes gevoer, dat ek die titel van seunskap kon eis en dat die almagtige God van hemel en aarde wou hê dat ons naby mekaar moet wees met niks tussen ons nie. Dit was soos ‘n droom, te moeilik om te glo. My hemelse Vader het stil met my gespreek: “Sal jy my aanbod regtig verwerp?”

“Wat doen ek?”, het ek vir myself gesê. “Nee Here, ek kies om te glo dat U my liefhet as ‘n seun. Ek verstaan dit nie regtig nie, maar ek glo.”

Die Seunskap van Jesus het die hoeksteen van my eie seunskap geword. Deur Sy Seunskap te aanskou, kon ek myne eis. Die lig wat in die eniggebore Seun was, het my siel oorstrom. Al hierdie dinge het binne my plaasgevind sonder

enige begrip van hoe dit met die Drie-eenheid verband hou. Dit was 'n geleidelike proses van herbouing op die nuwe hoeksteen.

My nuwe sin van seunskap het my 'n groter bewustheid van my afhanklikheid van my Vader gegee. Eendag het ek gelees:

'Toe sê die slang vir die vrou: Julle sal gewis nie sterwe nie; (5) maar God weet dat as julle daarvan eet, julle oë sal oopgaan, sodat julle soos God sal wees deur goed en kwaad te ken.'
Genesis 3:4-5

Dit het my skielik opgeval wat in hierdie leuen vervat was, 'n beginsel van selfvertroue en onafhanklikheid. Met vinnige opeenvolging het lig gekom dat onafhanklikheid beteken verlies van seën wat beteken verlies van betekenis en waarde. Hierdie gedagtes was die ontstaan van die *Identity Wars*-reeks wat ek kort daarna aangebied het. Dit was dan gevolg deur die boek *Identity Wars*.² Alhoewel ek nie bewus was van hoe hierdie verskuiwing in denke plaasgevind het nie, het die skuif om Jesus as 'n ware Seun te verstaan, gelei tot 'n fondasie van erfenis wat gelei het tot die beginsel van seën en tot die begrip van *waarde deur verhouding* in teenstelling met *waarde deur prestasie*.

Ek onthou die eerste keer toe dit my getref het dat Satan eintlik waardeloos gevoel het weens hierdie leuen van selfstandigheid. As alles wat ons is en doen, van God kom, dan sal ons net geluk, vreugde en vrede ervaar wanneer ons die Een wat dit gegee het, erken. Die Seun van God leef dit en adem dit perfek in. Hy doen niks van Homself nie, maar erken die Vader as die groot bron van alles. Tog het Satan geweier om te erken dat alles wat hy besit, uit God deur Christus gekom het. Dit het hom van die Vader se seën gestroop, wat op sy beurt hom die oorsprong van waardeloosheid gemaak het. Ek kon toe sien dat die saad van hierdie waardeloosheid verbind is aan die leuen wat aan Adam en Eva in die tuin gegee is. Waardeloosheid is verberg in die leuen van selfstandigheid.

² Sien vadervanliefde.com

‘O Manne, hoe lank sal my eer tot skande wees? Hoe lank sal julle die nietigheid liefhê, die leuen soek?’ Psalms 4:3

Om Satan se leuen te verbind aan waardebeplanning deur prestasie het laag op laag misleiding, wat die verleier op my uitgeoefen het, afgeskeur. Die behoefte om waardeer te word vir my pogings by die kerk, die noodsaaklikheid om altyd besig te wees, die kritiek op ander vir hul mislukkings, dit alles het begin om blootgestel te word aan die lig dat waarde nie kom van wat ons bereik nie, maar aan Wie ons behoort.

Uit dieselfde slang se leuen het ek begin onderskei dat die lewe van bo af ontvang word. Ek het dit voorheen in teorie geglo, maar omdat die hoeksteen van my geloof geskoei was op ‘n persoon van totale selfstandigheid, het my gedagtes verward geword. Die volgende Bybelgedeeltes het my opgeval:

‘Die God wat die wêreld gemaak het en alles wat daarin is, Hy wat Here van hemel en aarde is, woon nie in tempels met hande gemaak nie. (25) Ook word Hy nie deur mensehande gedien asof Hy aan iets behoefte het nie, omdat Hy self aan almal lewe en asem en alles gee.’ Handeling 17:24-25

‘Hy is die Beeld van die onsienlike God, die Eersgeborene van die hele skepping; (16) want in Hom is alle dinge geskape wat in die hemele en op die aarde is, wat sienlik en onsienlik is, trone sowel as heerskappye en owerhede en magte — alle dinge is deur Hom en tot Hom geskape. (17) En Hy is voor alle dinge, en in Hom hou alle dinge stand.’ Kolossense 1:15-17

Hy gee lewe en asem vir alle mense. Deur Jesus bestaan alle dinge of hou dit stand. Hierdie gedagtes breek met vors nuwe lig oop in die aanskouing van die ware Seunskap van Jesus. Ek het nie verstaan hoe al hierdie dinge verbind was nie, maar ‘n nuwe tempel van Bybelonderrig het vorm aangeneem, met alles in ooreenstemming met die hoeksteen van Seunskap.

My Beminde het baie meer aantreklik geword soos die lig van Sy Seunskap die Skrif oorstroom het. Binne ‘n paar kort jare is my hele begrip van die groot stryd tussen Christus en Satan en die plan van verlossing radikaal

verander. Soos die Lig van die Wêreld my verstand geopen het, was ek nou gereed vir 'n ware fees van die Woord.

10. Die Brood van die Lewe

Die konsep dat depressie en waardeloosheid met die leuen van selfstandigheid verband hou, het dieper betekenis in die mens se val, die konflik tussen goed en kwaad en die hele proses van verlossing, toegevoeg. My oë is geopen vir die realiteit dat die mens se sondeval 'n val in waardeloosheid en skaamte was. Dit is 'n toestand van lewe

met die realiteit dat ons dinge doen wat God nie goedkeur nie. In die hart van hierdie ellendige toestand is die begeerte om op jouself eerder as op God staat te maak; dit is 'n begeerte om erken te word vir wat jy doen eerder as wie alles vir jou gee.

Terwyl ek hierdie dinge bepeins het, het die hele ervaring van Jesus wat Sy Vader se stem gehoor het, en Hy Hom vertel dat Hy Hom liefhet en Hom as Sy Seun aangeneem het, nou direk met my gepraat het.

'En daar kom 'n stem uit die hemele wat sê: Dit is my geliefde Seun in wie Ek 'n welbehae het.' Matthéüs 3:17

In my vorige aanbidding van die selfstandige Jesus, kon ek my Vader nie duidelik hoor spreek met my in hierdie teks nie. Tog, noudat ek Jesus as die ware Seun van God beskou het, het hierdie woorde my hart getref soos 'n balsem vir my siel. In die arms van die eniggebore Seun, kon ek Hom aanskou; deur Hom lief te hê en deur Hom verander te word, kan ek nou staan waar Jesus in my eie sfeer staan en uiteintlik hoor hoe my hemelse Vader my vertel dat ek Sy geliefde seun was wat Hom behaag. Maar net deur Christus, die Seun van God, kan ek hierdie stem hoor. Terwyl ek hierdie dinge bedink het, het ek op hierdie stelling afgekom, wat die opwinding wat ek ervaar het, bevestig het.

'Die stem wat met Jesus gespreek het, sê ook aan elke gelowige siel: "Dit is My geliefde Seun in wie Ek 'n welbehae het." "Geliefdes, nou is ons kinders van God en dit is nog nie geopenbaar wat ons sal wees nie, maar ons weet dat ons, as Hy

verskyn, aan Hom gelyk sal wees, omdat ons Hom sal sien soos Hy is.” 1 Joh. 3:2. Ons Verlosser het die weg geopen, sodat die grootste sondaars, diegene wat die grootste behoefte het, die ellendiges, toegang tot die Vader mag hê.’ *Koning van die Eeue*, 1940, bl. 107.1

Hier, reg hier in Matthëus 3:17 was die geheim tot my hart se hunkering, my begeerte om te weet dat ek deur die opperste Skepper van die heelal liefgehad is en dat ek Hom behaag. Deur eenvoudig die Seun van God in die omhelsing van Sy Vader te sien, kon ek deur geloof, myself in dieselfde omhelsing sien en dieselfde woorde vir my hoor. Deur ‘n Seun te sien wat alles geërf het sonder om aan die Vader te bewys dat Hy waardig was, kon ek al die liefdevolle erfenis aanvaar wat die Vader verlang het om aan my te gee.

Hoe wens ek dat ek op hierdie tydstip van my lewe die Seunskap van Jesus ten volle verstaan het. Ons Vader het my toegelaat om die brood van die lewe te smaak en te proe hoe soet dit was, maar die greep van die Trinitariese tentakels het my vir ‘n geruime tyd heen en weer laat swaai. Ek sal dit in meer besonderhede behandel in die volgende gedeelte, maar dit is belangrik om te noem dat alhoewel ek die soet liefde van die eniggebore Seun gesmaak het, kon ek nie sien dat ek steeds baie verward was nie en dat ek op ‘n dubbelsinnige platform gebou het.

Tog ten spyte hiervan, het ek nou gereelde periodes van pure vreugde ervaar. Ek het vaseklou aan die lewende werklikheid dat die Vader Hom in my verheug het. Ek kon dit nou sien; ek kon dit nou eis. As ek struikel en val, kon ek in die Woord van God kyk. Het die Vader Hom nog in Sy Seun verheug? Ja! Dan word ek aanvaar in die Beminde. Hy moet sekerlik Hom in my verheug. Die belofte van die ewige lewe was nie gegrond op enigiets wat ek van myself gedoen het nie, omdat ek meer en meer deur die Bybel, opgekyk het na ‘n Jesus wat nie op Homself staatgemaak het nie, maar in Sy Vader se beloftes gerus het.

Met hierdie dinge in gedagte, lees ek die hele storie van die konflik in die woestyn en die doop as ‘n oorlog oor seunskap en hoe dit verkry word. Satan het Jesus aanhoudend gedruk om Sy Seunskap te demonstreer en wonderwerke te verrig of om aan die wêreld Sy krag te vertoon. Ek het die konflik van Jesus met Satan beskou as ‘n stryd van hoe seunskap omskryf

word. Is dit eenvoudige vertrouwe in die Woord wat deur die Vader gespreek word of moet dit bewys word deur wat die Seun doen?

Weereens, die oorlog waarvan ek gelees het, met Christus in die woestyn, was die hoeksteen van my eie interne stryd. Watter rolmodel volg ek na om aan my seunskap vas te hou? Probeer ek om groot dinge te doen of vertrou ek in my Vader se Woord? Weereens het die bevestiging tot my gekom.

‘Baie mense beskou hierdie stryd tussen Christus en die Satan asof dit geen besondere betrekking op hulle eie lewe het en dus van geen belang vir hulle is nie; maar die stryd word in elke hart weer herhaal.’ *Koning van die Eeue*, 1940, bl. 110.4

Die beste deel van hierdie hele proses is dat, eerder as om net na Jesus te kyk en te probeer om na te boots wat Hy gedoen het, lees ek in die wet van erfenis dat wat Hy gedoen het, my vryelik aangebied word.

‘Laat diegene wat moet stry teen die mag van die aptyt, hulle oë vestig op Jesus in die woestyn van versoeking. Aanskou Hom in Sy foltering aan die kruis waar Hy uitroep: “Ek het dors!” Hy het alles verduur wat ons moontlik sal moet verduur. Sy oorwinning is ons s’n.’ *Koning van die Eeue*, 1940, bl. 117.4

Hierdie feesviering in die Woord van God het in my losgebreek. So ‘n kosbare openbaring! Sy oorwinning is myne, deur geloof. Ek het al baie keer probeer om aan hierdie waarheid vas te klou, maar die selfstandige Jesus wat ek aanbid het, het my aanhoudend van die rots van waarheid afgegooi, sonder om te besef dat dit alles beskikbaar is deur erfenis.

Deur waardeloosheid te beskou as die gevolg van ‘n verlies aan seunskap, as ‘n belangrike deel van die val van die mens, het ek nou die konflik van Jesus in die woestyn gesien na Sy doop as die hoeksteen tot oorwinning vir ‘n herwonne Seunskap. Hy het geweier om Sy Seunskap te baseer op enigets behalwe die woorde van Sy Vader. “Daar is geskrywe” was die enigste antwoorde wat Hy gegee het. Hy het nooit gereageer op die onsekerheid of Hy werklik die Seun van God was nie, of die behoefte om te bewys wie Hy is deur wonderwerke en krag nie.

Met hierdie nuwe begrip van hoe Jesus ons identiteit as seuns en dogters van God herwin het, kon ek nou hierdie element begin sien in die boodskap van Elia.

‘Kyk, Ek stuur julle die profeet Elía voordat die groot en vreeslike dag van die HERE aanbreek. (6) En hy sal die hart van die vaders terugbring tot die kinders, en die hart van die kinders tot hulle vaders, sodat Ek nie hoef te kom en die land met die banvloek tref nie.’ Maleági 4:5,6

In die hart van die Elia-boodskap is ‘n draai van die harte van kinders na vaders en vaders na kinders. Dit het my gelei tot hierdie gedeelte

‘Kindskinders is ‘n kroon vir grysaards, en vir die kinders is hulle vader ‘n eer.’ Spreuke 17:6

En al hierdie eer is gerealiseer met ‘n waardestelsel wat sê:

‘So sê die HERE: Laat die wyse hom nie beroem op sy wysheid nie, en laat die sterke hom nie beroem op sy sterkte nie, laat die ryke hom nie beroem op sy rykdom nie; (24) maar laat hy wat wil roem, hom hierop beroem dat hy verstaan en My ken, dat Ek die HERE is wat goedertierenheid, reg en geregtigheid op die aarde doen; want in dié dinge het Ek ‘n behae, spreek die HERE.’ Jeremia 9:23,24

As ‘n ware seun van God het ek nie nodig gehad om my te beroem in wysheid, mag of rykdom nie; ek het net nodig gehad om my daarin te beroem om my Vader deur Christus te ken. Ek onthou hoe ek ‘n aanbidding van hierdie beginsels aan ‘n gehoor in Sydney gegee het, en die vreugde gesien het wat die mense se gesigte verlig het soos sommige begin het om ‘n blik van die Vader se koninkryk te kry.

Vroeg die volgende oggend het ek wakker geword van die geluid van gesang. Ek het in my gedagtes die beroemde Charles Wesley-gesang gehoor.

‘And can it be that I should gain
an interest in the Savior’s blood?
Died He for me, who caused His pain-

For me, who Him to death pursued?
Amazing love! How can it be,
that Thou, my God, shouldst die for me?
Amazing love! How can it be,
that Thou, my God, shouldst die for me?

Soos ek gemediteer het oor hierdie woorde en die sekerheid van my seunskap aan die Vader deur Christus en dat my Vader in die hemel inderdaad my heerlikheid was, het ek 'n oorweldigende gevoel van liefde, vreugde en vrede oor my voel sweef. Die gevoel van liefde wat ek gevoel het, was so groot dat ek nie kon praat nie, soos die trane van vreugde gevloei het. Ek kan die ervaring nie regtig ten volle beskryf nie. Ek het onder die diep oortuiging gekom:

“Neem hierdie boodskap na die res van die wêreld.”

Ek het gebid vir krag om hierdie kosbare boodskap te deel van wat dit beteken om 'n seun van God deur Christus te wees. Terwyl ek daar gesit het en al die aspekte van die boodskap wat ek in so 'n kort tydjie geleer het, onthou het en wat 'n seën dit in my lewe gebring het, het ek net ons Vader en ons Here Jesus vir sulke wonderlike dinge aanbid. Al hierdie soete kennis het aan die lig gekom deur die persoon van die Seun van God.

Vanaf hierdie punt het ek gretig verlang om vorentoe te beweeg en die vreugde wat ek gevind het, te deel. Maar selfs in hierdie dringendheid was daar nog dinge wat ek nog moes leer, dinge wat my in staat sou stel om werklik die Allerheiligste ervaring te betree.

Tussenspel II

In die stilte van die dagbreek wag ek op Hom. My Beminde beweeg vlugtig oor die berge, die krom weg wat Hy reguit maak. Ons gemeenskap is soet. Hy fluister vir my van Sy geërfde skatte; Sy woorde val soos heuning op my lippe. Hoe soet is Sy woorde aan my gedagtes.

Soos 'n diep lente, gooi my Beminde 'n kristal stroom lewende water oor my siel uit. Ek is bly om hierdie lewende water te proe en tog is daar dinge wat my verward laat. My dierbare Beminde, vergeef my traagheid van hart om elke druppel van kennis wat U aan my gee, op te neem. Laat my asseblief toe om asem te skep en tyd te neem om hierdie genot ten volle te ervaar.

As hulle net geweet het, my Beminde, as my landgenote maar net regtig geweet het. Dan sal hulle weet hoekom ek U liefhet, hoekom U gemeenskap so soet is. Ek giet my hart uit in danksegging dat U my die weg na die Vader deur U Seunskap gewys het. Ek voel die Vader se liefde vir U in my hart, ek het die bewys dat ek 'n mede-erfgenaar is met U, my Beminde. U is totaal en al lieflik.

Sal U my, my Beminde, na die Allerheiligste neem? Ek het verlang om toegang te verkry, maar het met skandelijke trane gestruikel en geval. As 'n seun van die eerste Adam, is ek verblind om toegang te verkry. Sal U my neem, my Beminde? Sal U my na die geheime plek van die Allerhoogste neem? Ek weet dat ek onwaardig is, maar ek plaas my vertrouwe in U, my Beminde, want U is die Weg na Lewe.

'Ek het opgestaan om vir my beminde oop te maak, terwyl my hande drup van mirre en my vingers van vloeiende mirre op die handvatsels van die grendel. (6) Ek het vir my beminde oopgemaak, maar my beminde het weggedraai, verbygegaan; ek het my besinning verloor toe hy gespreek het; ek het na hom gesoek, maar hom nie gevind nie; ek het na hom geroep, maar hy het my nie geantwoord nie.' Hooglied 5:5-6

Afdeling 3. Hink Tussen Twee Gedagtes

11. Stryd Tussen die Vlees en die Gees

Dit was so frustrerend! Al hierdie wonderlike kennis van my Beminde, en tog hoe maklik kan ek deur die verleier deur verskillende maniere uitgelok word. Die verleier het van my kinderjare en jeug gebruik gemaak en in my siel die stempel afgedruk van die liefde vir gemak, vermaak en eetlus. Hy het my opgelei in die gees van selfstandigheid deur my gemeenskaps, opvoeding en liefde vir mededingende sport.

Soos my Beminde begin het om my meer van Homself te laat sien en ek Hom dieper liefgekry het, het my voormalige minnaar probeer om die areas te behou wat hy nog in my gehad het en probeer om van my Beminde terug te neem wat hy verloor het. Alhoewel ek Jesus innig liefgehad het, was ek nie bewus van hoeveel van my vleeslike aard die oppergesag nog geëis het nie. Die ergste deel van die gevalle natuur is die goed-berekende eienskap van die gebruik van logika gekombineer met leuens om werklike motief en begeerte te verberg.

‘Die afdwalinge — wie bemerk hulle? Spreek my vry van die wat verborge is.’ Psalms 19:13

‘Bedrieglik is die hart bo alle dinge, ja, verdorwe is dit; wie kan dit ken? (10) Ek, die HERE, deursoek die hart, toets die niere, om aan elkeen te gee na sy weë, volgens die vrug van sy handeling.’
Jeremia 17:9-10

Gedurende my tyd van feesviering op die Woord in die Heilige Plek, het ek van aangesig tot aangesig gekom met verskeie versoekings uit my vorige lewe. Soms het ek sterk aangetrokke gevoel om verskeie vorme van vermaak op televisie te kyk. Baie keer het ek ingegee en gekyk, maar binne ‘n kort tydjie sou daar glad nie bevrediging daarin gevind word nie. Ek het vasgevang gevoel en nie verstaan hoekom nie. Ek het vir oorwinning gebid, maar die begeertes sou terugkom. In my jonger jare was ek gemotiveerd om regverdig voor te kom, soos baie in my portuurgroep. Dit het my toegelaat om te laat

lyk of ek oorwinning oor verskeie versoekings gekry het, maar dit was 'n illusie en die verleier het dit geweet.

Baie oorwinnings in my lewe was so moeilik om te verkry. Ek het voor die Allerheiligste gestaan, gewens om toegang te verkry, maar iets het my pad geblokkeer en ek het nie verstaan wat dit was nie. My studie van Daniël en Openbaring het my veroordeel dat die werk van voorbidding binnekort sou ophou, en slegs diegene wat hul klere wit gemaak het in die geregtigheid van Jesus, sou die stad binnegaan. Ek het gesien dat verskeie van my eweknieë hul pogings oorgegee het om die Allerheiligste te betree, en hulle het geleer dat as gevolg van die groot liefde van Jesus vir sondaars, Hy hulle sal vergewe en hulle sondes tot en met die wederkoms sal bedek. Die onderrig oor oorwinning oor sonde het een van Christelike volwassenheid geword, aangesien die Wet van God nie meer beskou was as iets wat ten volle gehou kon word nie.

Wat ek in die Skrif gelees het, weerspreek wat baie van my eweknieë gesê het, maar tog het dit gelyk of my ervaring aangedui het dat hulle reg was. Hoe kon ek bely om te glo in oorwinning oor sonde as ek so 'n teenstrydige ervaring gehad het? Watter reg het ek gehad om hoop op oorwinning in die lewe te bied as ek dit self nie kon ervaar nie?

As ek in versoeking sou val, het ek geweet dat ons Vader my liefgehad het en dat ek deur Christus vergifnis gekry het, maar ek wou ten alle tye met my Verlosser wandel en Hom nie wond met my onverskillige woorde en ondankbare daede wat dikwels selfsugtig was nie. Ja, God vergewe ons, maar sonde veroorsaak steeds pyn in ons verhoudings. Die Bybel het my belowe dat ek kon ophou om die mense om my seer te maak, en tog, hoe dikwels het ek misluk.

'Aan Hom nou wat magtig is om julle van struikeling te bewaar en julle sonder gebrek voor sy heerlikheid te stel met gejuig...'
Judas 1:24

'OMDAT Christus dan vir ons na die vlees gely het, moet julle jul ook wapen met dieselfde gedagte, dat wie na die vlees gely het, ophou het met die sonde,' 1 Petrus 4:1

‘Elkeen wat in Hom bly, sondig nie. Elkeen wat sondig, het Hom nie gesien en Hom nie geken nie. (7) My kinders, laat niemand julle mislei nie: wie die geregtigheid doen, is regverdig soos Hy regverdig is.’ 1 Johannes 3:6-7

‘Hierin het die liefde by ons volmaak geword, dat ons vrymoedigheid kan hê in die oordeelsdag; want soos Hy is, is ons ook in hierdie wêreld.’ 1 Johannes 4:17

‘Hier kom die lydsaamheid van die heiliges te pas; hier is hulle wat die gebooe van God en die geloof in Jesus bewaar.’ Openbaring 14:12

My wyse en liefdevolle Verlosser het my die natuurlike gevolge van die valse begrip van Hom, waaraan ek nog vasgeklou het, laat ervaar. Hierdie tydperke van konflik, versoeking en afgodery het my soeke na die ontbrekende dele versterk. Elke keer wanneer ek voor my Vader gekniel en by Hom vir wysheid en begrip deur Jesus gepleit het, was ek nader na die lig gebring.

‘n Mens sou kon dink dat my kennis van Jesus as Verlosser vir die sondes van die wêreld genoeg sou wees en dat ek nie oor ander dinge bekommerd sou wees nie. Die punt is dat versoeking steeds elke dag gekom het, en uitdrukkings van vleeslike aard steeds mense seergemaak het. Die feit was dat my kennis van Jesus steeds verward was. Die stem van my Beminde en die stem van die verleier was in sekere opsigte nog ineengevleg in my gedagtes.

In my pogings om my Verlosser te aanbid en op te hef, het ek onbewustelik ingesluit in hierdie aanbiddingsaspekte wat nie in die Skrif geopenbaar is nie. Ek het Christus onbewustelik gesien in ‘n hoogs selfstandige konteks. Hierdie ekstra dinge het van my geestelike voorvaders gekom en het ook ‘n natuurlike weerklank by my gehad. Die smaak van selfstandigheid waarop ek verlief geraak het as ‘n kind en deur die verleier gekoester is, het in die hart van die persoon van Jesus wat ek beweer het om te aanbid, vasgesteek.

My enigste kennis van Jesus het tot my gekom deur wat ek as kind deur my familie en my kerk geleer is. Ek is geleer dat Jesus God is, en die Vader is God, en die Gees is God. Ek het geleer hulle was almal goddelik en dus gelyk. My konteks vir hierdie gelykheid was natuurlik die van selfstandigheid wat

voortspruit uit inherente krag, vermoë en kennis. Ek het dus nooit bevraagteken hoe Vader, Seun en Gees gelyk was nie. Ek het net aanvaar dit beteken dat hulle almal dieselfde krag en posisie gehad het. Dit is wat gelykheid in die wêreld beteken, en daarom het ek gedink dit is die geval by God. Dit het my nooit by my opgekom, dat as God drie persone was wat almal gelyk was, dan sou die betekenis van die woorde self verander. Die woorde *Vader* en *Seun* veral sou betekenis verloor. As Vader en Seun gelyk aan mag, ouderdom en posisie was, sou dit onmoontlik wees vir die tweede persoon om van die eerste persoon te kom, omdat dit die tweede persoon afhanklik of ondergeskik sou maak aan die eerste.

Die leuen van die slang tot Eva het gesê dat ons selfonderhoudende wesens is; dit is verseël in ons aard (ons natuur) en word van geslag tot geslag oorgedra. Die stem van die verleier het hierdie gees van selfstandigheid in my deur my familie, opvoeding en gemeenskapservarings versorg. Toe die persoon van Jesus aan my voorgehou is as een wat selfonderhoudend is en tog onderwerping en gehoorsaamheid vir ons voordeel toon, het ek daarvoor gestruikel. My persepsie van die Goddelike as die kragtigste, mees majestueuse en mees selfonderhoudende wese is perfek toegerus met hierdie leerstelling van die Drie-eenheid wat drie kragtige wesens, as eenheid van een korporatiewe goddelike familie, aangebied het.

Ek kon nie sien dat, deur 'n slim plot, die ware God en Sy Seun met 'n valse god saamgesmelt was nie, wat in my vleeslike aard aanvaarbaar was. Soms sou ek op die verhouding tussen Vader en Seun konsentreer en tot hulle aangetrokke wees. Dan sal ek terugval op die aspekte van mag en selfstandigheid, en dit sal my daartoe lei om presies dieselfde te wees.

Hierdie gees van selfstandigheid het 'n snaar aangeroer wat baie sport en rolprente aanraak. Wanneer ek 'n Olimpiese kampioen sou sien wat sy dapperheid, vaardigheid en behendigheid voortbring om 'n medalje te wen, was ek daartoe aangetrek omdat 'n deel van die god wat ek aanbid het, krag, dapperheid en bekwaamheid in 'n vertoning van selfstandigheid openbaar. As ek kyk hoe 'n span mans hul pad deur 'n ander muur van mans dwing om 'n bal op die lyn te plaas, het ek die krag gevoel en die vertoning toegejuig. Presies dit het 'n koord in my vlees aangeroer. Tog was hierdie gees teenstrydig met die sagmoedige en nederige Jesus wat altyd die dinge

gedoen het wat Sy Vader behaag het. Hy het niks uit Homself gedoen nie, maar het alles in Sy Vader se hande toevertrou. Hierdie gees was nie vir my natuurlik nie, maar deur my ontmoetings met my Beminde het ek hierdie Gees begin smaak en so verlang. Dit het 'n geweldige konflik in my veroorsaak.

'want die vlees begeer teen die Gees, en die Gees teen die vlees; en hulle staan teenoor mekaar, sodat julle nie kan doen wat julle wil nie.' Galasiërs 5:17

'Ek, ellendige mens! Wie sal my verlos van die liggaam van hierdie dood? (25) Ek dank God deur Jesus Christus, onse Here! So dien ek self dan wel met die gemoed die wet van God, maar met die vlees die wet van die sonde.' Romeine 7:24-25

Die stryd in my hart was tussen twee verskillende begrippe van Christus wat ek liefgehad het. My Beminde van my kinderjare was in wese 'n projeksie van myself as 'n selfstandige, kragtige persoon wat die bewondering en respek van diegene rondom my gewen het. Die tweede persoon was die sagmoedige en nederige Jesus wat Sy Vader liefgehad het en vertrou het vir alles wat Hy besit, dat dit van Hom gekom het. Sonder enige oorweging van Sy vaardighede, talente of vermoëns, is hierdie Verlosser geseën en liefgehe deur die Vader bloot omdat Hy van Hom gekom het.

Ek was toegesluit in hierdie stryd tussen hierdie twee sienings van Christus, omdat die versigtig uitgesproke formule van die Drie-eenheid dit vir my baie moeilik gemaak het om hulle uitmekaar te ken. Daar was 'n aantal kulturele elemente wat dit moeilik gemaak het om die verskil te onderskei. Dit is na hierdie kwessies waarna ons volgende kyk.

12. Die Drama van Getransformeerde Identiteit

Kersfees tyd was altyd pret vir my as kind. Ek onthou hoe mense as Kersvader aangetrek het en geskenke aan kinders gegee het in die winkelsentrum waar ons ons inkopies gedoen het. Ek onthou ook die storie van die Baba Jesus in die krip wat getrou uitgebeeld word in kleurvolle spel deur 'n Sabbatskool-klas.

Namate ek ouer geword het, het ek rolprentsterre sien aantrek en die rol van 'n Westerse of stedelike held sien speel, wat 'n heldedaad verrig. My kinderjare en jeug was vervul met drama. Die hele idee van een persoon wat die identiteit van 'n ander persoon aanvaar met die doel om 'n morele punt te maak, het deel geword van die samestelling van my lewe. Na honderde ure van kyk na mense, hoe hul die identiteit van ander mense aanneem om 'n storie van betekenis te vertel, is ek gebreinspoel met die idee dat die heelal op hierdie manier werk. Ek was dit nie geleer nie, maar ek het dit aangeleer deur my kultuur.

Hierdie gewoonte om mense te sien ander identiteite aanneem, het ook 'n ontsnappingsvenster geword waardeur ek myself in 'n meer kragtige bestaan kon voorstel as waarin ek my tans beleef het. Om rolprente te kyk, het 'n verslawing geword waardeur ek 'n ander identiteit kon aanvaar met die doel om myself te verbeeld om die respek en aandag wat ek verlang, te verkry.

Namate my kinderjare na jeug verander het en my kinderagtige ambisies moeiliker geword het om tot gestalte te kom, het die venster van veronderstelde identiteit 'n belangrike rol gespeel in die handhawing van die leuen van selfstandigheid en onafhanklikheid. Die geheim was om my identiteit saam te smelt met die persoon wat ek wou navolg. Deur die versorging van my kinderjare se eerste liefde, het die venster tot mag oopgegaan deur die oorgawe van my identiteit. Ek het nooit besef dat hierdie proses my my identiteit sou kos nie, want die enigste ding wat saak gemaak het, was mag. Die gebruik van drama en rolprente het 'n belangrike deel

gevorm van die verleier se metodes om my verslaaf te hou aan die leuen van selfvertroue. Dit het my ook heeltemal verblind tot die afgodery van die Drie-eenheid.

Die Drie-eenheid was die perfekte uitdrukking van veronderstelde identiteit vir 'n morele doel; drie persone wat die rolle van Vader, Seun en Gees aanvaar, met die doel om 'n hoogs morele verklaring oor verlossing te maak. Dit het perfek gepas by my voorstellings deur drama. Weereens het die storie groot byval by my gevind, want dit was so natuurlik soos asemhaling.

Net soos ek nooit gesien het dat 'n veronderstelde identiteit die verlies of verwarring van wie 'n persoon is, veroorsaak het nie, het ek dit nooit gesien dat, omdat ek glo dat drie goddelike persone wat ander identiteite aanvaar, die verlies of verwarring van wie hulle was, veroorsaak het. Dit het die geheimenis van God geword! Dit het alles perfek sin gemaak vir my natuurlike verstand.

Daar moet nie vergeet word dat die sentrale leuen wat aan Eva vertel is, aangebied word deur 'n wese wat homself omskep het in 'n heeltemal ander identiteit nie. Laat ons nooit vergeet dat ons menslike natuur van Adam verkry word met 'n boodskap van selfstandigheid wat deur middel van 'n medium van getransformeerde identiteit oorgedra word nie.

Hierdie boodskap is verder vasgenaem in my denke deur die aanskouing van getransformerende superhelde soos Superman, Spiderman en ander. Hierdie karakters het innerlike magte wat hulle kan gebruik wanneer hulle getransformeer is. Hierdie magte is gewoonlik gebruik vir morele doeleindes en tot voordeel van die samelewing. Die sleutelbeginsel wat ontwikkel is, was om *uit te reik na innerlike krag deur getransformeerde identiteit*. Oor en oor is hierdie les vir my herhaal. Eerder as om op my knieë te val en tot my Hemelse Vader te bid, is aan my getoon dat regte helde hul innerlike kragte gebruik deur hulself te transformeer. Weereens het ek 'n gees van getransformasionele selfstandigheid beleef.

In my vroeë tienerjare was ek blootgestel aan nog 'n ander metode van transformasionele selfstandigheid. Die Star Wars-reeks wat deur George Lucas geskryf is, het sy beste helde as meesters van meditasievoorgestel. Deur die kunste van konsentrasie en die daaropvolgende interne gevoelens,

kan 'n mens die goeie stryd voer in die geveg en die lof van almal wat dit gesien het, wen. Dit was my subtiële inleiding tot oosterse mistiek.

Om al hierdie redes het ek myself dikwels op die televisie toegespits om betrokke te raak in die praktyke van die god van my kinderjare en dit was om die leuen van selfstandigheid te bevorder deur middel van 'n getransformeerde identiteit. Ek sou myself voorstel as die sentrale karakter van die rolprent en die krag voel wat hy vertoon het. Solank as wat ek voortgegaan het om 'n god te aanbid wat betrokke was by selfstandige transformasie, kon ek my liefde vir rolprente, sport en fiktiewe stories nooit werklik verloor nie.

'n Ander dimensie van my opleiding deur die televisie was die filosofie dat teenoorgesteldes mekaar aantrek. Die hele swart/wit, yin/yang-storie het deur 'n liefdesverhaal afgespeel, met konstante temas van teenoorgesteldes wat saamsmelt in een vir groter mag, plesier en tevredenheid. Hierdie opleiding het die perfekte agtergrond geskep om die magtige, selfonderhoudende hemelse Jesus met die onderdanige, nederige en gehoorsame aardse Jesus saam te voeg tot een voorwerp van aanbidding.

As ek nou terugkyk, sien ek dat baie van my blootstelling aan die samelewing deur my kinderjare 'n raamwerk gevorm het om my voor te berei om die Drie-eenheid God te aanvaar as iets wat natuurlik, voor die handliggend en onbetwisbaar was. Die klem om na binne te kyk deur 'n gees van selfonderhouding, het die beeld van hierdie drie groot wesens perfek gepas, wat hulself verander het in die karakters van Vader, Seun en Gees.

Die karakter van my Beminde wat in Sy Vader vertrou het en Hom altyd gehoorsaam was, vertrou en na Hom gekyk het, is saamgesmelt en verslind deur my veelvuldige foto's van selfonderhouding, om na binne te kyk en omskep te word in die mag van die Goddelike.

Hoe eenvoudig sou dinge gewees het as ek hierdie woorde kon verstaan:

'Jesus Christus is gister en vandag dieselfde en tot in ewigheid.'
Hebreërs 13:8

Dan weer sou baie dinge makliker gewees het as ek aangehou het om die Bybel bloot te lees soos dit is. Nogtans het my opvoeding en opleiding skubbe oor my oë geplaas om te verhoed dat ek dit doodeenvoudig kon doen.

13. Smokkel met My Gedagtes

Op 'n dag toe ek saam met my vriende by die skool gespeel het, het iemand angstig na my uitgeroep: "Adrian! Jy het 'n skeur in jou broek." My hart het ernstig begin klop soos ek vinning omgedraai het om die skeur te vind. Toe hoor ek 'n koor van skaterlag met die woorde "Gotcha!" Welkom by die wêreld van gekskeerdery. Dikwels het my lewe 'n spel geword van ontduiking en afskiet van hierdie pyle van bedrog.

'Soos een wat onverskillig vuurpyle, dodelike pyle afskiet, (19) so is die man wat sy naaste bedrieg en sê: Ek speel somaar.' Spreuke 26:18-19

Dit was 'n verleentheid om uitgevang te word voor 'n hele klas vol kinders wat my uitlag. Sulke ondervindings het my geleer om nooit kwesbaar te wees nie, om nooit iemand te vertrou nie en die mees belangrikste, om versigtig te wees om nie alles wat mense sê, ernstig op te neem nie.

Die mees basiese element van gekskeerdery is om die teenoorgestelde van wat waar is te staaf en die liggelowige persoon, wat letterlik ingestel is, in te trek in 'n toestand van verwarring, om hul dan uit te lag. In my tienerjare was ek oorweldig deur hierdie gees van bedrog, verwarring en vermaak deur 'n verdraaiing van woorde om iets anders te beteken as wat hulle letterlik beteken. Maar een van die eerste dinge wat my Beminde my van aangekla het na my bekering, was die beginsel om te sê wat ek bedoel.

'Maar laat julle woord wees: Ja ja, nee nee. Wat meer as dit is, is uit die Bose.' Matthéüs 5:37

Hierdie pyle van bedrog het 'n rol gespeel om my toegang deur die poorthekkie³ na die binnehof van die Heiligdom, te verhoed. Ek was regtig skuldig bevind hieromtrent toe ek agtergekom het dat geksheerdery 'n vorm van valse getuienis was en dus 'n skending van die negende gebod was.

'Jy mag geen valse getuienis teen jou naaste spreek nie.'
Eksodus 20:16

Ek het ook geleer dat een van die dinge wat die volgelinge van Jesus sou ophou om te doen was die beoefening van bedrog.

'Want hiertoe is julle geroep, omdat Christus ook vir julle gelyk het en julle 'n voorbeeld nagelaat het, sodat julle sy voetstappe kan navolg; (22) Hy wat geen sonde gedoen het nie, en in wie se mond geen bedrog gevind is nie' 1 Petrus 2:21-22

'Dit is hulle wat hulself met vroue nie besoedel het nie, want hulle is maagdelik rein; dit is hulle wat die Lam volg waar Hy ook heengaan; dit is hulle wat gekoop is uit die mense as eersteling vir God en die Lam. (5) En in hulle mond is daar geen bedrog gevind nie; want hulle is sonder gebrek voor die troon van God.' Openbaring 14:4-5

Bedrog (guile) word gedefinieer as:

to decoy; compare (G1185); a trick (bait), that is, (figuratively) wile: - craft, deceit, guile, subtilty.

Wat vir my baie interessant is, is dat die plek waar ek hierdie gees die meeste ervaar het, was in my opleiding in die bediening. Ek het gevind dat dit 'n konstante stryd was om nie ingetrek te word in die gees van gelag deur die kuns van geksheerdery nie. Ek moes ernstig bid vir hulp om nie by hierdie praktyk betrokke te raak nie. Wanneer ek aanduiding sou gee om 'n Bybelse

³ "Hier naby is 'n kasteel wat aan Beëlsebul behoort. Hy en sy trawante is met pyl en boog bewapen en probeer elkeen wat hier aankom, doodskiet voordat hulle kan inkom." Christen is baie dankbaar, maar bewe nog van die skrik.' *Die Christen se reis na die Ewigheid*, bl. 30

gedeelte in sy eenvoudige betekenis te lees, sal 'n gelag en bespotting my ore begroet.

Die verleier se indoktrinering van gekseerdery het my geleer om nie woorde ernstig op te neem nie en om te soek na 'n verborge betekenis. Bedrog het my waardering van die sleutelbeginsels van die Alexandriese allegoriese metode van Bybelstudie aangehelp. Die werklike betekenis van woorde is nie in die letterlike gelees nie. Gekseerdery was net een manier waarop gesmokkel is met my kop, op 'n manipulerende wyse, wat my lees van die Bybel en die ware identiteit van my Beminde beïnvloed het.

Die eenvoudige metodes van verhalings op televisie het my die konsep van parallelle realiteite geleer. Op verskillende tye in my lewe was ek aan televisie programme blootgestel wat families uitgebeeld het wat redelike tipiese dinge gedoen het. Hierdie programme was opvolgprogramme, wat beteken dat hulle weeklikse of daaglikse episodes sou hê. Binne 'n kort tydjie, het ek die karakters geken en met hulle begin identifiseer. Hierdie karakters het so deel van my lewe geword dat ek myself dikwels onder hulle sou indink, my bekommer oor die dinge waarmee hulle te doen gehad het en soms ook daarvoor droom as deel van my eie wêreld.

Hierdie opvolgprogramme het my toegelaat om geestelik in 'n ander realiteit as my eie, in te stap. Nogtans kan ek op enige tydstop uit daardie realiteit stap. Byvoorbeeld, as ek iets op televisie gekyk het wat skrikwekkend was, kon ek vir myself sê: "Dis net 'n rolprent." Hierdie praktyk het my toegelaat om die gevoelens van 'n parallelle werklikheid te ervaar, en tog kon ek daaruit spring wanneer dit ongemaklik geword het. Terwyl hierdie proses meer kragtig was in opvolgprogramme, het dit ook gewerk vir enige rolprent. Die gebruik van beeldmateriaal en klanke van mense wat in werklike lewensaktiwiteite betrokke was, het 'n virtuele wêreld geskep wat my uit my eie getrek het.

Ongeag die inhoud, het die proses om te lewe in 'n parallelle of virtuele realiteit, die manier waarop ek die Bybel gelees het, beïnvloed. Dit het 'n perfekte raamwerk gelê, sodat Jesus in 'n parallelle realiteit as 'n man op aarde kon beweeg. Wat Hy op aarde gedoen het, was nie regtig wie Hy was nie. Hy was in werklikheid nie die afhanklike Seun wat op Sy God vertrou het nie. Hy het eenvoudig in hierdie alternatiewe werklikheid ingestap om

sodoende 'n morele verklaring te maak. Dit was dieselfde as die rolprente wat ek gekyk het. Baie van hulle het probeer om 'n soort morele stelling te maak deur 'n parallelle realiteit tot my eie.

Een van die mees algemene uitdrukkings van hierdie parallelle realiteit is: "Dit was slegs tydens die inkarnasies." Die sataniese kombinasie van parallelle realiteit en identiteitstransformasie het hierdie tipe denkwyse maklik gemaak. Ek kon Bybeluitdrukkings soos volg lees en in 'n parallelle werklikheid plaas wat in wese fiksie was:

'Jesus het toe geantwoord en vir hulle gesê: Voorwaar, voorwaar Ek sê vir julle, die Seun kan niks uit Homself doen tensy Hy die Vader dit sien doen nie. Want alles wat Hy doen, dit doen die Seun ook net so.' Johannes 5:19

'Want soos die Vader lewe het in Homself, so het Hy aan die Seun ook gegee om lewe in Homself te hê.' Johannes 5:26

'En dit is die ewige lewe, dat hulle U ken, die enige waaragtige God, en Jesus Christus wat U gestuur het.' Johannes 17:3

'NADAT God baiekeer en op baie maniere in die ou tyd gespreek het tot die vaders deur die profete, het Hy in hierdie laaste dae tot ons gespreek deur die Seun (2) wat Hy as erfgenaam van alles aangestel het, deur wie Hy ook die wêreld gemaak het. (3) Hy, wat die afskynsel is van sy heerlikheid en die afdruksel van sy wese en alle dinge dra deur die woord van sy krag, nadat Hy deur Homself die reiniging van ons sondes bewerk het, het gaan sit aan die regterhand van die Majesteit in die hoogte, (4) terwyl Hy soveel uitnemender geword het as die engele namate Hy 'n voortrefliker naam geërf het as hulle.' Hebreërs 1:1-4

Toe ek in my gedagtes oortuig is dat hierdie verse letterlik gelees moet word, het my begrip dat Jesus gelyk was aan die Vader deur Sy selfstandige mag, hierdie tekste in 'n eiesoortige fiktiewe realiteit geplaas met die doel om 'n morele verklaring te maak. Ek het dit outomaties gedoen sonder om dit selfs te besef. My gedagtes is al jare lank op hierdie manier geprogrammeer en al hierdie opleiding het perfek gewerk om my ontsnapping te verhoed uit die drie-in-een god wat die Drie-eenheid genoem word.

Enige tyd wanneer ons 'n rolprent of opvolgprogram van enige aard kyk, ongeag die inhoud, word ons geprogrammeer vir parallelle realiteite wat op enige stadium toegetree of verlaat kan word. Selfs ware verhale wat in 'n rolprentformaat aangebied word, kan hierdie effek geskep word, omdat die beweging van akteurs en waargeneemde interaksie outomaties hierdie parallelle realiteit skep en ons toelaat om daarin toe te tree.

Dit is baie anders as om Bybelverhale te lees en die Gees van God toe te laat om aan ons te wys wat dit beteken. Wanneer ons geleer word om die Bybel letterlik te lees en om nie verder as die grense van die Skrif te gaan nie, kan ons lesse uit die verhale trek, maar ons betree nie 'n parallelle realiteit wat veroorsaak dat ons ons eie realiteit moet verlaat nie. Baie keer, na ek 'n rolprent gekyk het, sal die teken dat ek 'n rolprent gekyk en 'n ander realiteit ingegaan het, wees dat ek verwarring sou ervaar oor waar ek was, hoe laat dit was en wat ek volgende moet doen.

Ek onthou veral een rolprent wat my drie dae lank in daardie toestand gelaat het. Ek het net aangehou om in die parallelle realiteit te leef en kon nie daaruit kom nie. Die tonele het oor en oor in my gedagtes afgespeel en ek sou weer en weer deur al die emosies gaan. Hierdie proses is baie anders as om die Bybel duidelik en eenvoudig te lees. Nooit verloor ons spoor van ons huidige realiteit en omstandighede nie. Ons gedagtes word nie met 25 tot 30 beelde per sekond gebombardeer nie, wat 'n oorlading van inligting veroorsaak en die gedagtes dwing om nie aan ander dinge om ons te dink nie. Dit is die werk van die vernietiger.

Diegene wat nie kan wegbreek van die begeerte na rolprente, TV sepies, opvolgprogramme en sogenaamde realiteitstelevisie nie, sal dit onmoontlik vind om die Bybel letterlik te lees sonder om aan teenstrydige realiteite onderworpe te wees nie. Die ergste van hierdie rolprente is dié wat Jesus self uitbeeld. Die vlak van verwarring wat uit hierdie soort parallelle realiteit geskep word, laat staan nog die fout wat in die skrifte en die algemene sensuele lewenstyl van die akteurs geopenbaar word, is onberekenbaar.

U sou dink dat hierdie faktore alleen genoeg sou wees, maar ek het ook hierdie parallelle realiteitsverskynsel raakgeloop met verskeie rekenaarspeletjies soos skattejag, ondersoeke of taakgebaseerde speletjies en veral motorsport speletjies wat deur middel van vlakke en standarde my

sou bring in 'n parallelle realiteit soortgelyk aan die manier waarop rolprente doen. Nadat ek ure spandeer het om speletjies te speel, sou ek daardie vlugtige gevoel van verwarring kry oor wat die werklikheid was. Ek onthou goed die besondere gevoel nadat ek 'n speletjie met al sy vlakke voltooi het. Ek het ervaar dat ek opgewonde was, en dan 'n soort hartseer dat dit verby was. Die beginsels van geksheerdery⁴, gekombineer met die indoktrinasie van rolprente, speletjies en televisie-gebaseerde verhale het my uit my bestaande werklikheid gehaal en in 'n ander geplaas.

Dit het belangrike gereedskap geword om die groot bedrieër te help om te verhoed dat ek my Beminde binne die Allerheiligste ontmoet. Al hierdie dinge is ontwerp om die realiteite van die evangelie te verander in 'n huis van kaarte wat op 'n fondasie van sand gebou is. Elke deel van my opvoeding is noukeurig bereken om my denke weg te wys van wat my Beminde dringend probeer om my in die Bybel te wys.

⁴ Hierdie beginsel is waar die letterlike betekenis van woorde verag word en dikwels word teenoorgestelde betekenis voorgestaan.

14. 'n Huis van Kaarte

Ek onthou een van die eerste kere wat die lig in my gedagtes aangeskakel is, en ek begin sien hoe teoloë sulke absurde verklarings kon maak. Vir jare het dit my verbaas hoe mense, wat die Bybel bely, die letterlike ses dae skepping kan ontken, die Sabbat ontken of glo dat mense reguit hemel toe gaan wanneer hulle sterf. Erger nog was stellings van geleerdes wat die werk van Jesus in die Allerheiligste ontken, en die reiniging van sonde voordat Hy terugkom na die Aarde.

Ek het geluister na 'n lesing oor die boeke van Daniël en Openbaring. Dit was nie as 'n feit gestel nie, maar net voorgestel dat, wat Daniël gesien het in die visioen in Hoofstuk 7, 'n metafoor was. 'n Metafoor beteken:

is 'n oordragtelike, figuurlike uitdrukking wat op 'n vergelyking, ooreenkoms berus, die **beeld in die plek van die eintlike voorstelling** plaas, of die ooreenkoms tussen twee vergeleke voorwerpe suggereer...⁵

Soos ek hierdie gedagte van die beelde van Daniël 7 wat 'n metafoor is, oorweeg het, het ek agtergekom dat die grond oopmaak, en die hele Adventiste geloofstelsel in Daniël weggegee word. Die voorstel is gemaak dat Daniël en Openbaring vol van simbole was en dat wat Daniël gesien het aangaande die Seun van die mens wat na die Oue van Dae kom, ook 'n simbool was. Daar was logika omtrent hierdie argument. Dit het redelik geklink, maar uit die navorsing wat ek gedoen het, sou dit die leerstelling van

⁵ Vry vertaal vanaf www.dictionary.reference.com

die oordeel en sy verwante lering (om 'n metafoor te gebruik) soos 'n pak kaarte op 'n sanderige fondasie reg langs 'n breuklyn plaas.

Die gebruik van 'n metafoor bestaan in baie plekke in die Bybel. Die vraag is: Wanneer oorweeg ons iets as 'n metafoor waar die betekenis nie letterlik opgeneem word nie en wanneer lees ons die teks eenvoudig met 'n letterlike betekenis?

Die fondasie van die pioniere se Adventiste denkwysie is geskoei op 'n paar eenvoudige reëls en een daarvan spreek hierdie kwessie aan:

REEL XI: Hoe om te onderskei of 'n woord figuurlik gebruik word. Indien dit sin maak om dit te lees soos dit daar staan, en dit doen geen afbreek aan die eenvoudige wette van die natuur nie, moet dit letterlik opgeneem word; indien nie, moet dit figuurlik geïnterpreteer word.⁶

'n Metafoor het slegs krag wanneer dit verbonde is aan 'n letterlike werklikheid. As jy die fondasie neem en 'n figuurlike begrip daarop toepas, dan sal die hele stelsel vou, want daar is niks solied vir die metafoor om op te bou nie. Die Bybelse metode is om die letterlike bewoording eers te aanvaar as dit geen skade aan die eenvoudige wette van die natuur doen nie, dan is ons daarvan gevrywaar dat ons nie ons fondasie in sand verander nie.

Die natuurlike uitwerking van om 'n metafoor op iets toe te pas wat letterlik verstaan kan word, is 'n teenoorgestelde betekenis. Hierdie klein toestel om metafore toe te pas op letterlike verstaanbare gedeeltes, het al my vermaak van my kinderjare vir geksheerdery en oefening in teenoorgesteltes wat mekaar bekoor, ontvlam. Hierdie dodelike metafore het 'n deur vir my verskaf om parallelle realiteite met teenoorgestelde betekenis, toe te tree. Ek onthou een dosent wat beskryf het hoe die Bybel tot lewe gekom het toe hy die krag van die metafoor verstaan het.

Een van die eenvoudigste voorbeelde hoe 'n metafoor gebruik kan word om iets wat skyn om die teenoorgestelde te wees van wat gesê is, het betrekking tot die Sabbat.

⁶ William Miller se "Reëls vir Bybel-interpretasie"

Die Bybel sê:

‘Gedenk die sabbatdag, dat jy dit heilig.’ Eksodus 20:8

As ons die woord Sabbat neem en dit die betekenis van rus gee, kan ons wys hoe Jesus ons rus gee deur die volgende vermelding:

‘Kom na My toe, almal wat vermoeid en belas is, en Ek sal julle rus gee.’ Matthéüs 11:28

Die gevolgtrekking is voorgehou dat as Jesus ons rus is, Hy aan die vereiste om te rus voldoen. Ons rus in Christus, en soos ons in Hom rus, vervul ons hierdie gebod geestelik. Hierdie proses draai die letterlike woord *Sabbat* om in ‘n metafoor vir rus in die redding deur Jesus. Maar as ons die metode vir letterlike interpretasie eerste gebruik, vind ons dit maak behoorlik sin soos dit geskryf staan, sodat ons verhoed dat die metaforiese betekenis iets in die stelling plaas wat die teenoorgestelde is van die opdrag.

As ons na Daniël 7 kyk, word ons bekendgestel aan baie simbole. In plaas van om oor die betekenis van hierdie simbole te spekuleer, draai ons na nog ‘n belangrike reël:

REEL V: Die Skrif moet homself uitleë, omdat dit sy eie reëls vasstel. As ek op ‘n onderwyser staatmaak om aan my die uitleg te gee, en hy moet raai omtrent die betekenis, of hy wil dit graag uitleë volgens sy eie sektariese geloofsoortuiging, of om agting te verkry, dan word sy raaiskoot, sy begeerte, sy geloofsoortuiging of wysheid, my reël, en nie die Bybel nie.⁷

In Daniël 7 is daar geen rede om te spekuleer oor die betekenis van die leeu, die beer, die luiperd en dier nie, die Bybel vertel ons wat hulle beteken.

‘Hierdie groot diere wat vier is — vier konings sal uit die aarde opstaan;’ Daniël 7:17

⁷ William Miller se “Reëls vir Bybel-interpretasie”

In die middel van hierdie visioen wat aan Daniël gegee is, is die waarneming van 'n groot oordeel en twee sleutelfigure, beskryf as die Oue van Dae en die Seun van die mens. Hier is die verhaal:

'Ek het bly kyk totdat trone reggesit is en 'n Oue van dae gaan sit het; sy kleed was wit soos sneeu en die hare van sy hoof soos skoon wol; sy troon was vuurvlamme, die wiele daarvan 'n brandende vuur; (10) 'n stroom van vuur het gevloei en voor Hom uit gegaan; duisend maal duisende het Hom gedien, en tienduisend maal tienduisende het voor Hom gestaan; die gereg het gaan sit, en die boeke is geopen. (11) Ek het toe bly kyk vanweë die stem van die groot woorde wat die horing gespreek het; ek het bly kyk totdat die dier gedood en sy liggaam vernietig en aan die verbranding deur vuur oorgegee is. (12) Ook aan die ander diere is hulle heerskappy ontnem, en verlenging van die lewe is aan hulle gegee tot op tyd en uur. (13) Ek het gesien in die naggestigte, en kyk, met die wolke van die hemel het Een gekom soos die Seun van 'n mens, en Hy het gekom tot by die Oue van dae, en hulle het Hom nader gebring voor Hom. (14) En aan Hom is gegee heerskappy en eer en koningskap; en al die volke en nasies en tale het Hom vereer; sy heerskappy is 'n ewige heerskappy wat nie sal vergaan nie, en sy koninkryk een wat nie vernietig sal word nie.' Daniël 7: 9-14

Die beskrywings van die diere en klein horinkie is duidelik simbole en vind hul verduideliking in ander dele van hierdie hoofstuk, asook in die res van Daniël. Al die ander dinge in hierdie storie kan gelees word as letterlik sonder dat enige skade gedoen word aan die wette van die natuur.

Hierdie oordeelstoneel met betrekking tot die Oue van Dae en die Seun van die mens is die fundamentele verhaal van die oordeelstoneel in Daniël 7 wat plaasvind aan die einde van die 2300 dae en voor die Tweede Koms. Terwyl ek in die Bybellesing gesit het, het die voorstel dat Daniël se visioen slegs 'n simbool van God se geregtigheid was en Sy vermoë weerspieël het om die sonde tot 'n einde te bring, gemaak dat die hele verhaal die teenoorgestelde staaf van wat bedoel word. Die nalating om eers die reël vir letterlike interpretasie toe te pas, maak dat die fundamentele werklikheid van die Seun van die mens wat letterlik na die Oue van Dae kom om 'n koninkryk te

ontvang, totaal vernietig word. Hoekom? Omdat dit nie eintlik plaasgevind het nie; dit is net 'n simbool. Dit is die resultaat indien die reël van eers letterlike interpretasie geïgnoreer word.

Dit is op hierdie punt waar ek mislei was rakende die Bybelonderrig van die Vader en Sy Seun. Ek is verstom oor hoe ek kon glo dat Jesus God se Seun was en terselfdertyd nog glo in die Drie-eenheid. Hierdie proses word baie maklik wanneer jy die terme *Vader* en *Seun* voorstel as metafore vir die liefde van God aan die heelal.

As ons verstaan dat die grondslagwerklikheid van die heelal om God en Sy Seun draai en dat hierdie terme omskep word in metafore, verander die hele Christelike ekonomie in 'n huis van kaarte op skuivende sand.

Sodra die terme *Vader* en *Seun* nie meer letterlik is nie, kan die ruggraat van die Skrif verdraai en gevorm word na enigiets wat ons wil hê dit moet wees. Dit word 'n eenvoudige ding om God na ons beeld te maak. Die hele idee van God om rolle op te neem deur die gebruik van die terme *Vader* en *Seun* as simbole, bied aan ons die idee dat God Homself na die mens se beeld gemaak het. God, om dit so te stel, betree 'n parallelle werklikheid om 'n morele stelling te maak. Die ware betekenis van al die stawings wat die liefde van die Vader vir Sy Seun onthul, moet nie letterlik geneem word nie, want volgens die Kerk is Jesus nie werklik die Seun van God nie; dit is 'n rol wat Hy aanvaar het vir verlossingsdoeleindes.⁸

Baie Christelike belydenisse gee die indruk dat Jesus die Seun van God is, maar die formule van drie persone in een wese vernietig die ware onderskeid tussen Vader en Seun. Tweedens, sommige Christene sien slegs vir Jesus as 'n Seun terwyl Hy op aarde is. Die belangrike punt is dat die Seun nie eintlik die Eniggeborene van die Vader in ewigheid was nie en is nie 'n duidelike wese van die Vader nie, dus is dit verwarrend en maak Sy Seunskap onduidelik.

As ek terug kyk oor my lewe en ek sien die sameloop van al die geksheid, rolprente, parallelle realiteite, getransformeerde identiteite en dodelike gebruik van metafore, sien ek ook dat hierdie dinge gemik was op een

⁸ of in ander woorde, om 'n morele stelling te maak

belangrike doelwit, en dit was om my vermoë om in 'n soet gemeenskap met God en Sy Seun in die Allerheiligste Plek in die hemel in te gaan, te vernietig. Totdat ek hierdie verleidings kon begin insien en van hul weg beweeg, sou dit onmoontlik wees om 'n ingang na die Allerheiligste te vind en saam met my Beminde te wees. Die Allerheiligste is waar die huwelik plaasvind, en dit sou onmoonlik vir my wees om deel te wees van die bruid as ek nie werklik my aanstaande Man geken het nie.

Die enigste moontlike manier om voortdurende soet gemeenskap te hê, is om die waarheid te ken oor wie God en Sy Seun regtig is.

‘En dit is die ewige lewe, dat hulle U ken, die enige waaragtige God, en Jesus Christus wat U gestuur het.’ Johannes 17:3

‘wat ons gesien en gehoor het, verkondig ons aan julle, sodat julle ook gemeenskap met ons kan hê; en ons gemeenskap is met die Vader en met sy Seun, Jesus Christus.’ 1 Johannes 1:3

Ek wou hierdie gemeenskap met die Vader en Seun so graag hê, en tog was my kennis van Jesus verwar deur die stem en onderrig van die verleier. My opleiding in rolprente, gekseerdery en metaforiese teologie het my toegelaat dat hierdie twee aparte liefhebbers saam met my loop as een persoon. Die beginsels van selfstandigheid, getransformeerde identiteite en verkryging van respek deur prestasie was subtiel aanbid in 'n parallelle werklikheid van die sagmoedige en nederige Verlosser van die wêreld. My Beminde kon my nie inlaat in die skuilplek van die Allerheiligste terwyl ek steeds liefde vir my minnaar van my kinderjare gehad het nie. Daar moes 'n manier van ontsnapping wees uit hierdie stryd in my gedagtes.

Tussenspel III

‘Die wagte wat in die stad rondgaan, het my aangetref; hulle het my geslaan, my gewond; die wagte by die mure het my mantel van my afgeneem. (8) Ek besweer julle, dogters van Jerusalem, as julle my beminde vind, wat sal julle hom vertel? Dat ek krank is van liefde. (9) Wat is u beminde meer as ’n ander beminde, o skoonste onder die vroue — wat is u beminde meer as ’n ander beminde, dat u ons so besweer het?’ Hooglied 5:7-9

‘Ek vind dus hierdie wet: as ek die goeie wil doen, is die kwaad by my aanwesig. Want ek verlustig my in die wet van God na die innerlike mens (22) maar ek sien ’n ander wet in my lede wat stryd voer teen die wet van my gemoed en my gevange neem onder die wet van die sonde wat in my lede is. (23) Ek, ellendige mens! Wie sal my verlos van die liggaam van hierdie dood?’ Romeine 7:21-24

‘Want jy sê: Ek is ryk en het verryk geword en het aan niks gebrek nie; en jy weet nie dat dit jy is wat ellendig en beklaenswaardig en arm en blind en naak is nie. (18) Ek raai jou aan om van My te koop goud wat deur vuur gelouter is, sodat jy kan ryk word; en wit klere, dat jy jou kan aantrek en die skande van jou naaktheid nie openbaar word nie; en salf om jou oë te salf, sodat jy kan sien. (19) Almal wat Ek liefhet, bestraf en tugtig Ek. Wees dan ywerig en bekeer jou. (20) Kyk, Ek staan by die deur en Ek klop. As iemand my stem hoor en die deur oopmaak, sal Ek ingaan na hom toe en saam met hom maaltyd hou, en hy met My.’ Openbaring 3:17-20

Afdeling 4. Gered Deur My Beminde

15. Elia

Soos ek reeds in Hoofstuk 9 genoem het, die idee dat Jesus werklik die Seun van God is, bring die insig van 'n wese wat alles van Sy Vader ontvang het en dat Sy Vader Hom liefgehad het bloot omdat Hy Sy Seun is en nie as gevolg van die gawes van mag en posisie wat Hy besit nie. Hierdie werklikheid het twee duidelike koninkryke ontsluit.⁹

	God se Koninkryk	Satan/Wêreldse Koninkryk
Regering	Familie	Sterkste
Geldeenheid	Liefdevolle Verhoudings	Bates
Burgerskap	Kinders van God	Werkverrigting en prestasie om suksesvol beskou te word deur jouself en ander

Ten spyte van die feit dat ek opgelei was in die kuns van gekseerdery, metafoor en drama, wat op sy beurt my beïnvloed het om die letterlike lees van die Bybel te vermy en om die ontsnapping na verskillende werklikhede te begeer, het die Woord van my Beminde, rakende wat ons waardevol maak, stadig ontwikkel in my gedagtes. Ek het begin om die waarheid in te sien:

‘Want my gedagtes is nie julle gedagtes nie, en julle weë is nie my weë nie, spreek die HERE. (9) Want soos die hemel hoër is as die aarde, so is my weë hoër as julle weë en my gedagtes as julle gedagtes’ Jesaja 55:8-9

‘So sê die Here: Die wyse man moet nie in sy wysheid roem nie, die soldaat nie in sy krag nie, die ryk man nie in sy rykdom nie.

⁹ Sien my boek *Identiteitsoorlog*, hoofstuk 8 vir 'n uitbreiding van hierdie koninkryke. www.vadervanliefde.com

(24) Laat hom wat wil roem, daarin roem dat hy insig het en My ken. Ek is die Here. Ek bewys liefde, reg en geregtigheid op die aarde, want dit is wat Ek wil hê, sê die Here.’ Jeremia 9:23-24

Hierdie nuwe hoeksteen het begin om die leerstellings wat ek geglo het, in ‘n heeltetal nuwe lig te onthul.¹⁰

	God se Koninkryk	Satan/Wêreldse Koninkryk
Wet	Geskenk om ons te beskerm	Instrument om goeie dade te vertoon
Sabbat	‘n Geseënde geskenk om tyd saam deur te bring	Tyd om te herstel van harde werk of ‘n instrument om geregtigheid te demonstreer
Oordeel	‘n Tyd om naby God te kom, op Sy genade te vertrou	Tyd om harder te werk om suksesvol te wees

Die bewuswording van my persepsie dat Jesus alles geërf het as ‘n geskenk van liefde en seën, het die insig gebring dat baie leringe ook geskenke van liefde van die Vader deur Christus is. Die krag om die Wet en die Sabbat te onderhou of om die oordeel in die gesig te staar kom nie van binne nie, maar van bo. Alhoewel ek dit voorheen met my verstand kon uitredeneer, het ek vasgehou aan ‘n selfonderhoudende Jesus as my Verlosser, en daarom het ek onwetende daardie metode van hantering van die Wet, Sabbat en oordeel, toegepas. Maar elke keer wanneer ek op hierdie woorde mediteer: ‘En daar kom ‘n stem uit die hemele wat sê: Dit is my geliefde Seun in wie Ek ‘n welbehag het.’ (Matt. 3:17) kon ek meer insien dat die vermoë om te doen wat God vereis van Hom kom as ‘n geskenk. Soos ek van Bybelonderrig na Bybelonderrig verskuif het, het ek die Liefde van die Vader vir my deur Sy Seun, gesien.

¹⁰ Sien die voorlegging “Doctrinal Implications of the Two Kingdoms” vir meer inligting. <http://www.vimeo.com/24396148>

Eendag het die gedagte my getref. Wat van die Drie-eenheid? Behoort ons nie die Skrif te bestudeer in die lig van wat jy geleer het oor die twee koninkryke nie? Die gedagte het onmiddellik tot my gekom. Jy wil nie daar gaan nie! Dan 'n ander gedagte, indringender -Sou 'n ware Christen 'n oproep verwerp om die Skrifte te studeer om alle dinge te toets? Die einste feit dat ek vrees ervaar het om hierdie onderwerp te ondersoek, het aangedui dat ek nodig het om dit te bestudeer. Ek het geweet dat enige geloof waaraan vrees gekoppel was, nie 'n soliede fondasie was nie. So het ek begin om die onderwerp te studeer.

Vir een of ander rede het die woorde van Johannes 5:26 in my gedagtes opgekom.

'Want soos die Vader lewe het in Homself, so het Hy aan die Seun ook gegee om lewe in Homself te hê.' Johannes 5:26

Ek was nie voorheen in staat om hierdie vers letterlik te kon lees nie, want daardeur sou ek die beginsel van selfstandigheid vernietig het. As selfstandigheid die essensie van goddelikheid is, dan was dit onmoontlik om hierdie vers te lees met die betekenis dat die Vader Sy Seun lewe gegee het om lewe in Homself te hê, wat self-bestaande lewe voorstel. Nou was dit so maklik om te lees soos wat dit daar staan. Die tweede rede waarom ek kon glo dat God dit aan Sy Seun gegee het, is omdat Christus se waarde, wat Hy as die Goddelike Seun het, nie bestaan in Sy inherente eienskappe nie, maar in Sy verhouding met Sy Vader. Hierdie heldere nuwe insig het ten volle die valse samesmelting van Jesus, wat ek vir so lank in my gedagte gehou het, ontbloot. Skielik was die valse Christus wat ek verkondig het, wie ek liefgehad het en deur my aanbid was, ontbloot. Jesus was nie 'n uitdrukking van selfstandigheid nie, Hy was 'n Seun wat Sy Vader liefgehad het en alles van Hom ontvang het.

Skielik het skrifgedeeltes orals oopgebars met lig.

'Niemand het ooit God gesien nie; die eniggebore Seun wat in die boesem van die Vader is, dié het Hom verklaar.' Johannes 1:18

'En dit is die ewige lewe, dat hulle U ken, die enige waaragtige God, en Jesus Christus wat U gestuur het.' Johannes 17:3

‘Want die woorde wat U My gegee het, het Ek aan hulle gegee; en hulle het dit ontvang en waarlik erken dat Ek van U uitgegaan het, en hulle het geglo dat U My gestuur het.’ Johannes 17:8

‘Die begin van die evangelie van Jesus Christus, die Seun van God.’ Markus 1:1

‘tog is daar vir ons maar een God, die Vader uit wie alles is, en ons tot Hom, en een Here Jesus Christus deur wie alles is, en ons deur Hom.’ 1 Korinthiërs 8:6

‘En Simon Petrus antwoord en sê: U is die Christus, die Seun van die lewende God. (17) Toe antwoord Jesus en sê vir hom: Salig is jy, Simon Bar-Jona, want vlees en bloed het dit nie aan jou geopenbaar nie, maar my Vader wat in die hemele is.’ Matthéüs 16:16-17

Van ewigheid af is ek geformeer, van die begin af, van die voortyd van die aarde af. (23) Toe daar nog geen wêreldvloede was nie, is ek gebore; toe fonteine, swaar van water, nog nie daar was nie;’ (24) Van ewigheid af is ek geformeer, van die begin af, van die voortyd van die aarde af.’ Spreuke 8:22-24

‘Nadat God baiekeer en op baie maniere in die ou tyd gespreek het tot die vaders deur die profete, het Hy in hierdie laaste dae tot ons gespreek deur die Seun (2) wat Hy as erfgenaam van alles aangestel het, deur wie Hy ook die wêreld gemaak het. (3) Hy, wat die afskynsel is van sy heerlikheid en die afdruksel van sy wese en alle dinge dra deur die woord van sy krag, nadat Hy deur Homself die reiniging van ons sondes bewerk het, het gaan sit aan die regterhand van die Majesteit in die hoogte,(4) terwyl Hy soveel uitnemender geword het as die engele namate Hy ’n voortrefliker naam geërf het as hulle.’ Hebreërs 1:1-4

Ontbrand deur die woorde wat by die doop van Christus verklaar is en aangeblaas deur die betekenis van die konflik met Satan oor Sy Seunskap, het my verstand ontplof in ’n versnelde verbind-van-Bybelse-konneksies wat begin het om die waarheid baie meer duidelik te onthul. Verskeie strome van denke het bymekaar aangesluit en het tot ruste gekom op daardie een en enigste ware hoeksteen van die eniggebore Seun – die geseënde Seun, die

Seun in wie die Vader groot behae vind, die Seun aan wie alles gegee is wat die Vader gehad het, 'n Seun van vertroue, liefdevolle gehoorsaamheid aan Sy Vader se absolute welwillende gesag. My gedagtes het ontplof in 'n versnelde skrywersondervinding wat die boek *The Return of Elijah* geword het. Ek het soos Isaac Newton gevoel wat die ware betekenis verstaan van 'n appel wat op die grond val.

By die voltooiing van daardie skryfwerk, kan ek helder en duidelik onthou hoe ek my kop opgelig het na die sterreheemel en soos die dissipels uitgeroep het:

'Ons het die Messías gevind — dit is, as dit vertaal word, die Christus.' Johannes 1:42b

Die trane het uit my oë gestroom terwyl ek die werklikheid besef dat ek Hom gevind het! Ek het Hom werklik gevind! Die waarheid is dat Hy my gevind het, en hoe bly was ek om gevind te word. Die eniggebore Seun van God het soos 'n magtige Rots voor my gestaan, en ek het daar en dan besluit om my huis op hierdie kosbare hoeksteen te bou. Die verleier se donker mis wat my Beminde gebind het en Hom van my weggesluit het was weggestroop deur die heerlike lig van hierdie Seun van Erfenis. Die stem van Elia roep diep in my siel:

'Kyk, Ek stuur julle die profeet Elía voordat die groot en vreeslike dag van die HERE aanbreek. (6) En hy sal die hart van die vaders terugbring tot die kinders, en die hart van die kinders tot hulle vaders, sodat Ek nie hoef te kom en die land met die banvloek tref nie.' Maleági 4:5-6

Inderdaad het die gees van Elia gekom en my hart na die Vader en Sy Seun gedraai. My verlangende soeke na vryheid van eindelose vergelyking met ander en prestasie het sy afsluiting gevind in die eniggebore Seun van die Vader wat voor Hom staan as Sy genot sonder om van enige mag, wysheid of rykdom afhanklik te wees, Hy is slegs afhanklik van Sy geseënde woord van aanvaarding, liefde en behae.

Soos die ware karakter en persoon van my Beminde vorm aangeneem het in die lig van die doodgewone boodskap van die Skrif, so het die gevoel van skaamte gegroei van die erkenning van my liefde en ongeoorloofde

verhoudings met die selfstandige bedrieër wat my hele lewe lank my die hof gemaak het. Vasgevang in die greep van die drie-in-een konstruksie wat die Drie-eenheid genoem word, het ek onwetend Barabbas bo my Beminde gekies. Ek het hierdie branderige skandgevoel van hierdie afgodery na ons Vader geneem en om vergifnis gevra deur die bloed gestort deur my Beminde. Vrede, vreugde en liefde het my siel oorstroom, tog was ek beïndruk om te onthou waar ek vandaan gekom het sodat ek dalk genade teenoor ander kan bewys, wat aan dieselfde lot gely het as ek.

Hierdie dae het soos my eerste liefdes-ervaring gevoel, soos daardie eerste keer toe ek voor die offeraltaar gestaan en aanskou hoe my Beminde vir my gesterf het. Nou is hierdie konteks van offer aan my voorgehou as die ware geskenk van die Vader om Sy verdwaalde kinders terug te wen. My leerervarings in die Heilige Plek met die lamp en die toonbrode gekombineer met die volgehoue intersessie van my Beminde het die weg voorberei vir Elia om 'n reguit pad te maak vir my voete en die liefdevolle omhelsing van my Beminde te vind.

Ek het verlang om die Allerheiligste in te gaan saam met my Beminde, maar daar was nog hindernisse wat verwyder moes word en nog meer bewuswording van hoe baie my afgodery my geaffekteer het.

‘HERE, wie mag vertoef in u tent? Wie mag woon op u heilige berg? (2) Hy wat opreg wandel en geregtigheid doen, en wat met sy hart die waarheid spreek; (3) wat nie rondgaan met laster op sy tong nie, sy vriend geen kwaad doen en geen smaadrede uitspreek teen sy naaste nie; (4) in wie se oë die verworpene veragtelik is, maar hy eer die wat die HERE vrees; al het hy gesweer tot sy skade, hy verander nie; (5) wat sy geld nie gee op woeker en geen omkoopgeskenk aanneem teen die onskuldige nie. Hy wat hierdie dinge doen, sal nie wankel in ewigheid nie.’ Psalms 15:1-5

Vir soveel jaar het ek probeer om my huis op my Beminde sowel as die selfstandige verleier, te bou. Daar is hout en stoppels in my fondasie wat skoongemaak moet word sodat ek die reguit pad mag loop, die werk van regverdigheid kan doen en die waarheid in my hart kan spreek. Hierdie toetse sal die natuurlike uitwerking wees van my bereidwilligheid om my liefde vir my Beminde te bely voor my broeders. Tog, voor ek van hierdie

toetse met jou deel, wil ek van die redes met jou deel waarom ek my in my
Bemide verlustig.

16. Geheel en Al Lieflik

‘My beminde is skitterend wit en rooi, uitnemender as tienduisend. (11) Sy hoof is goud, suiwer goud; sy haarlokke is golwende, swart soos ’n raaf (12) sy oë soos duiwe by waterstrome, in melk gewas, sittend by ’n volle bron. (13) Sy wange is soos balsembeddings, terrasbeddings van geurige plante; sy lippe is lelies wat van vloeiende mirre drup.(14) Sy hande is ronde stawe van goud, ingevul met chrisoliet, sy liggaam ’n kunswerk van ivoor, bedek met saffierstene. (15) Sy bene is marmerpilare wat rus op voetstukke van fyn goud; sy gestalte is soos die Libanon, uitgesoek soos die seders (16) Sy verhemelte is pure soetheid, ja, hy is geheel en al die lieflikheid self. Dit is my beminde en dit is my vriend, dogters van Jerusalem.’ Hooglied 5:10-16

Dit is ’n verrassing om te ontdek dat dit onmoontlik vir God ons Vader sou wees om die heelal te skep sonder hulp. Hoe nou? God kan enigiets doen, is die gewone reaksie. Die wet van die lewe vir die heelal bepaal dat die een wat direk aan ons lewe gee, is die een wat ons nastreef en wie se voorbeeld ons volg.

‘En terwyl ons almal met onbedekte gesig soos in ’n spieël die heerlikheid van die Here aanskou, word ons van gedaante verander na dieselfde beeld, van heerlikheid tot heerlikheid, as deur die Here wat die Gees is.’ 2 Korinthiërs 3:18

As die regering van die heelal op die skouers van die Vader gerus het, wat sou die resultaat wees? Die engeleskare en geskape wêreld sou poog om die Vader na te streef. Ja, ons kan streef om soos Hy in karakter te wees, maar op ’n dieper vlak, om soos Hy te wil wees, sal ons laat struikel en val. Hoe so? Die Vader onderwerp Hom aan niemand nie, is aan niemand gehoorsaam nie, en word ook deur niemand geleer of voorgeskryf nie.

‘O, DIEPTE van die rykdom en wysheid en kennis van God! Hoe ondeurgrondelik is sy oordele en onnaspeurlik sy weë! (34) Want wie het die gedagte van die Here geken, of wie was sy raadsman

gewees? (35) Of wie het eers iets aan Hom gegee, dat dit hom vergeld moet word? (36) Want uit Hom en deur Hom en tot Hom is alle dinge. Syne is die heerlijkheid tot in ewigheid. Amen.’ Romeine 11:33-36

As die Vader voor ons aangebied was as die hoeksteen van hoe om te leef, sal ons poog om Hom na te streef en word soos een wat nie onderdanig of gehoorsaam is of voorgeskryf word nie. In ons pogings om soos Hy te wees, sou dit daarop uitloop dat ons die teenoorgestelde word en dit is bewys in die lewe van Satan, wie gestreef het om soos die Allerhoogste te wees.

Die oplossing hiervoor was vir die Vader om ‘n hoeksteen te lê vir die heelal waarop Hy kon bou – Een na wie die heelal kon kyk as die voorbeeld van hoe om te leef.

‘daarom, so sê die Here HERE: Kyk, Ek lê in Sion ‘n grondsteen, ‘n beproefde steen, ‘n kosbare hoeksteen wat vas gegrondevs is; hy wat glo, sal nie haastig wees nie.’ Jesaja 28:16

In oneindige wysheid, het God ‘n Seun voortgebring in Sy presiese beeld. Hy is God se gedagtes wat hoorbaar gemaak is. Al die volheid van die Vader se Goddelikheid woon in Hom. Aan Hom is gegee om lewe in Homself te hê soos die Vader.

‘DIE HERE het my berei as eersteling van sy weg, voor sy werke, van ouds af. (23) Van ewigheid af is ek geformeer, van die begin af, van die voortyd van die aarde af. (24) Toe daar nog geen wêreldvloede was nie, is ek gebore; toe fonteine, swaar van water, nog nie daar was nie;’ Spreuke 8:22-24

Alhoewel die Seun van God al die krag van Sy Vader besit, neem ons tog kennis omtrent Hom:

‘Jesus het toe geantwoord en vir hulle gesê: Voorwaar, voorwaar Ek sê vir julle, die Seun kan niks uit Homself doen tensy Hy die Vader dit sien doen nie. Want alles wat Hy doen, dit doen die Seun ook net so.’ Johannes 5:19

Die feit dat die Seun van God na Sy Vader kan kyk in onderdanige, liefdevolle gehoorsaamheid, sonder die begeerte om te wedywer om Sy Vader se posisie, is een van die sterkste bewyse van Sy Goddelikheid. Indien die Seun 'n geskape wese was en daar geen ander onderdanige voorbeeld was om te volg nie, sou Hy natuurlik poog om te word soos die Allerhoogste in mag en posisie, sowel as karakter. Sy ewige toewyding aan Sy Vader is genoeg bewys dat Hy God se gedagtes is wat hoorbaar gemaak is en dat al die volheid van die Vader in Hom woon.

Op hierdie hoeksteen kon God die heelal bou. Elke skepsel wat uit die hand van Sy Seun na vore gekom het, sou gevul wees met dieselfde onderdanige, gehoorsame en gelowige gees as die Een wat hulle gemaak het.

‘Maar bo al hierdie geringer voorstellings aanskou ons God in Jesus. Aanskou ons Jesus, sien ons dat dit die heerlikheid van onse God is om te gee. “Uit Myself doen Ek niks nie,” het Jesus gesê, “die lewende Vader het My gestuur, en Ek lewe deur die Vader.” “Ek soek nie my eer nie,” maar die eer van Hom wat My gestuur het (Johannes 8:28; 6:57; 8:50; 7:18). In hierdie woorde word die groot beginsel verkondig wat die lewenswet vir die heelal is. Christus het alle dinge van God ontvang, maar Hy het geneem om te gee. En so, in die hemelse howe, in Sy bediening vir alle skepsele, vloei die Vader se liefde deur die geliefde Seun uit na almal; en deur die Seun keer dit terug in lof en blymoedige diens, in 'n vloedgolf van liefde, na die groot Bron van alles. Die kringloop van weldadigheid is dus volkome deur Christus, wat die karakter van die groot Gewer voorstel, die lewenswet.’ *Koning van die Eeue*, 1940, bl. 15.2

Die eniggebore Seun is die sleutel om die hele heelal bymekaar te hou. Dit is die onderdanige, gelowige gees van die Seun wat die Vader uitstuur in die harte van alle geskape wesens.

‘Want ’n Kind is vir ons gebore, ’n Seun is aan ons gegee; en die heerskappy is op sy skouer, en Hy word genoem: Wonderbaar, Raadsman, Sterke God, Ewige Vader, Vredevors’ Jesaja 9:5

‘En omdat julle kinders is, het God die Gees van sy Seun in julle harte uitgestuur, en Hy roep: Abba, Vader!’ Galasiërs 4:6

Dit is die Gees van die eniggebore Seun wat die harte van die hele skepping na die Vader, wat die groot bron van alles is, draai. Dit is een van die kosbaarste dinge van my Beminde. Sy karakter is een van gelowige, liefdevolle onderdanigheid aan die Vader.

Soos ek my Beminde toelaat om besit te neem van my lewe, word ek na die Vader getrek. Ek voel my konstante behoefte aan Hom. Dit alles is 'n skat, 'n geskenk van my Beminde. Dit is waarom die Vader Sy Seun verheerlik en aan Hom 'n naam bo elke naam gee. Dit is waarom my Beminde die ewige Vader is van diegene wat onderworpe is aan die Een ware God. Dit is die lewende water wat Hy ons bied om te drink. In daardie water is die Gees van geloof wat die Vader vertrou onder alle omstandighede en dit is daardie Gees van geloof wat die heelal bind onder God.

'Hy is die Beeld van die onsienlike God, die Eersgeborene van die hele skepping; (16) want in Hom is alle dinge geskape wat in die hemele en op die aarde is, wat sienlik en onsienlik is, trone sowel as heerskappye en owerhede en magte — alle dinge is deur Hom en tot Hom geskape. (17) En Hy is voor alle dinge, en in Hom hou alle dinge stand. (18) En Hy is die Hoof van die liggaam, naamlik die gemeente; Hy wat die begin is, die Eersgeborene uit die dode, sodat Hy in alles die eerste kan wees. (19) Want dit het die Vader behaag dat in Hom die ganse volheid sou woon.' Kolossense 1:15-19

Wanneer ek mediteer oor hierdie dinge, word my hart warm en ek kan nie help om te glimlag nie. Die skatte van my Beminde is soet. Hy hou my hart veilig in vertroue in Sy Vader en vul my met tevredenheid en vrede. Sy geloof word my geloof deur die Gees.

Die tweede skat wat ek in my Beminde gevind het is Sy seën. Die Vader het Sy Seun geseën en in die hart van my Beminde woon die sekerheid dat die Vader welbehag in Hom het. Hoeveel sal ons bereid wees om te betaal vir hierdie gees van rus in die Vader se behag?

'En daar kom 'n stem uit die hemele wat sê: Dit is my geliefde Seun in wie Ek 'n welbehag het.' Matthéüs 3:17

Die welbehag van die Vader word myne deur my verlowing aan Sy Seun.

‘tot lof van die heerlikheid van sy genade waarmee Hy ons begenadig het in die Geliefde’ Efésiërs 1:6

Ek het nie nodig om enigiets na te streef, nóg te bereik, nóg te vertoon aan die Vader om Sy goedkeuring te wen nie. Deur my Beminde te hê, het ek die Vader se welbehag. Ek voel God se liefde vir Sy Seun in my hart.

O kind van Adam, hoe bevind ek myself so geliefd? Daar is geen woorde wat aangebied kan word om die gevoelens van my hart uit te druk nie. Die Vader het ‘n welbehag in my! Ja, Hy het ‘n welbehag in my, en ek is aanvaarbaar vir Hom, want Sy Seun is aanvaarbaar vir Hom.

Die vraag is aan my gevra:

‘Wat is u beminde meer as ‘n ander beminde, o skoonste onder die vroue — wat is u beminde meer as ‘n ander beminde, dat u ons so besweer het?’ Hooglied 5:9

My Beminde is meer as enige ander, want Hy deel die Vader se behag in Hom met my. My minnaar in my kinderjare kon nie hierdie skat aan my gee nie. Hy kon my slegs die vryheid belowe om enigiets te doen wat my behag het, sonder enige perke, tog het al hierdie dinge as leuens vorendag gekom. Hy het geen skat nie en die god wat hy aan my bied is so stewig soos die veranderende woestynsand.

Like the woman at the well I was seeking for things that could not satisfy and then I heard my Saviour speaking “draw from My well that never shall run dry.”¹¹

In hierdie twee dinge vind ek die soetste skatte in my Beminde. Die eerste is die onderdanige, gelowige en gehoorsame Gees wat kom as ‘n natuurlike erfenis tot een wat gebore is. Die tweede is die welbehag en seën van die Vader op Sy Seun wat my Beminde met my deel. Dit is ook ‘n natuurlike gevolg van Sy erfenis van die Vader. Die geheim van beide hierdie skatte is gesetel in die erfdeel van my Beminde van die Vader as Sy eniggebore Seun van alle ewigheid af.

¹¹ Van die lied “Fill my cup Lord” deur Richard Blanchard

Watter prys kan jy op hierdie skatte plaas? Hulle is meer werd as al die goud en silwer in die heelal. Dit is die een baie kosbare pêrel. Is Hy nie werd om alles te verkoop om Hom te bekom nie?

‘U sluit my in van agter en van voor, en U lê u hand op my. (6) Om dit te begryp, is te wonderbaar vir my, te hoog: ek kan daar nie by nie. (7) Waar sou ek heengaan van u Gees en waarheen vlug van u aangesig?’ Psalms 139:5-7

‘Sy verhemelte is pure soetheid, ja, hy is geheel en al die lieflikheid self. Dit is my beminde en dit is my vriend, dogters van Jerusalem.’ Hooglied 5:16.

17. Suiweraar se Vuur

Wanneer 'n persoon verlief is, is dit onmoontlik om dit weg te steek. Alhoewel ek bewus was dat indien ek my gedagtes oor my Beminde met my kerk sou deel, dit ernstige gevolge sou hê, tog om die nuus van my Beminde nie te deel nie, sou selfs groter gevolge dra.

'Elkeen dan wat My sal bely voor die mense, hom sal Ek ook bely voor my Vader wat in die hemele is. (33) Maar elkeen wat My verloën voor die mense, hom sal Ek ook verloën voor my Vader wat in die hemele is.' Matthéüs 10:32-33

Ek het gevoel dat ek my bevindinge aan my kerk moes voorlê, beide in liefde vir hulle sowel as om te toets of ek dalk iets gemis het. Daar was oomblikke wanneer die verleier my sou oorweldig met die uittartende woorde "Wie dink jy is jy om hierdie posisie in te neem? Nie een van die vooraanstaande mense of selfs die nie-toonaangewende manne glo aan hierdie Seun van God wat jy aanbid nie. Wat as jy iets gemis het? Wat as dit als 'n fout is?"

Ek moes toelaat dat my begrip uitgedaag word deur 'n proses waardeur ek myself aan my ouderlinge voorgelê het. Ek sou moes luister na alles wat hulle sê en dit met Skrif vergelyk, daarna moes ek my gewete ondersoek of ek steeds my Beminde kon liefhê, en of Hy slegs 'n skat in my gedagtes was. Ek wou seker wees. Die menslike ervaring is kwesbaar vir baie versoekings en foute.

Ek was vol vertroue dat hierdie gedagtes van my Beminde af gekom het. Hy het geweet dat ek my voete op 'n pad sit waarop min mense reis. Ek moes getoets word of ek waarlik gewillig was om saam met Hom deur hierdie donker vallei van skeiding, misverstand en naywer te loop.

Ek het my bevindinge na die kerkleiers geneem en hulle gevra om dit te ondersoek. Ek onthou die dag goed; dit was die dag voor my veertigste verjaarsdag. Ek het die drie-eenheid vir veertig jaar gediën, en deur hierdie dokument in te dien, het ek my liefde en toegeneentheid vir my Beminde verklaar. Hy was die moeite werd om die gevolge te dra deur myself bloot te stel aan my broeders.

Kort daarna het ek gehoor dat ander mense gerugte versprei dat ek die drie-eenheid verwerp het en sommige mense het aangedui dat ek nie meer in die Heilige Gees glo nie. Sommige het my vriende genader en hulle van my “geloofsversaking” verwittig. Ek het regtig verskeurd gevoel. Ek was lief vir my vriende, maar tog, om aan hulle te probeer verduidelik sou blyk dat ek probeer het om die kerk te ondermyn. Ek het ‘n paar van my getroue vriende vertel en die situasie verduidelik. Twee of drie ander vriende het my geskakel om te hoor wat aan die gang was.

Dit was ‘n ware toets vir my. Ek het geweet dat valse gerugte oor my oortuigings en motiewe die rondte doen, tog kon ek nie my vriende skakel om aan hulle te vertel wat gebeur nie. Ek het voor die Here gekniel en gesê: “Ek gee al my vriende aan U, en indien hulle werklik my vriende is, sal hulle my een of ander tyd in die toekoms opsoek.” Ek moes hierdie gebed dikwels bid, veral wanneer ek gerugte hoor van uitsprake wat blykbaar teen my gemaak is.

Stadig maar seker, het dit duidelik geword dat my reputasie en posisie in die kerk aan flarde was. Die stilte het diep in my hart gesny. Soos die dae verby gegaan het sonder ‘n woord, kontak of navraag, het ek tyd gehad om die koste om op die Seun van God verlief te raak, te bepeins. Weer sou ek nadink, *Wat as ek verkeerd is?* Ek het na die Skrif gegaan, en die oortuiging het meer ferm as voorheen na vore gekom. Ek weet dit is reg, die bewyse is oorweldigend. My gewete het vasgehou aan wat die Bybel duidelik geleer het. Ek het geweet ek kon net gelukkig wees deur my gewete na te volg en te doen waarvan ek oortuig was.

Net onder twaalf maande nadat ek my bevindinge voorgelê het, het ek ‘n antwoord ontvang. Die belangrikste vraag wat aan my gestel was, het verband gehou daarmee of ek glo dat daar ‘n tyd was wat die Seun nie bestaan het nie. Ek het geantwoord, dat die Bybel vir my sê dat Jesus beide eniggebore en ewig is. Ek het albei as feite aanvaar; ek poog nie om die geheimenis van die ewigheid in te dring om die duidelik-omskryfde erfdeel van die Seun van God, te verwerp nie.

Toe ek my formele antwoord vir my voorlegging ontvang het, was ek meegedeel dat die komitee geen lig gevind in wat ek voorgestel het nie. Ek het die terugvoer deurgegaan vir enige Bybelse verwysings wat ek kon

bestudeer en oordink. Ek kon nie een Bybelteks vind nie, geen aanhaling van my geskifte wat aandui waar ek gefouteer het nie, slegs verklarings oor my bevindinge.

Ek het ten volle my hart daarop ingestel om enige Bybelse riglyne wat vir my aangebied word, te bestudeer, maar daar was niks nie, glad niks. Alhoewel ek nie naïef was oor hierdie hoogswaarskynlike uitkoms nie, maar, soos kindergeboorte, toe die gebeurtenis gekom het, het dit met groot intensiteit gekom. Ek het verskeie emosies in my siel voel borrel, alles op een slag. Ek het gebid vir vrede, genade en liefde in my hart. Uiteindelik het die vrede gekom en die vreugde van my Beminde het teruggekeer. Ek het gebid, "Vader, ek is bereid om enigiets uit die Bybel wat diegene in gesag aan my sou gee, te bestudeer, maar as ek 'n fout gemaak het, moet die antwoord uit die Bybel kom."

Weer het die vraag na my gekom, *Wat as dit als 'n fout is, as ek verkeerd is?* Ek het gedink aan my tyd in die bediening en die verlies van kontak met my voormalige kollegas. Deel van my wou net vergeet wat ek in die Bybel lees en net erken dat ek verkeerd was. Tog het ek geweet dat dit nie die pad na vryheid was nie. Ek kon nie my Beminde ontken nie. Hy het gewillig na die kruis vir my gegaan. Hy het die mees vernederende, skandelikste behandeling in die gesig gestaar vir my, kon ek nie 'n bietjie vernedering vir Hom verduur nie?

Ek het tyd geneem om te mediteer en te bid. Ek het teruggeskryf aan die kerkleiers en gevra vir 'n Bybelse antwoord op my werk. Ek het ernstig gebid vir 'n genadige en onderdanige gees. My gebed was dat ek nie in enige wyse sou skryf om erenis te veroorsaak nie.

My bergtop-ervaring om my Beminde te vind, het nou die werklikhede van my terugkoms in die valleie van die lewe, in die gesig gestaar.

‘**VERSIGTIG, GODSVRUG, LIEFDE en WYSHEID** stap saam met hom tot aan die voet van die heuwel terwyl hul heeltyd gesels. Toe sê **CHRISTEN**, “Net so moeilik as wat dit was om op te kom, net so gevaarlik lyk dit om weer af te gaan.” “Ja,” sê **GODSVRUG**, “dit is so. Dit is baie moeilik vir 'n mens om in die Vallei van Vernedering in te gaan – mense struikel dikwels. Dit is

waarom ons saam met jou teen die heuwel afstap.” Alhoewel CHRISTEN baie versigtig verder afklim, struikel hy nogtans ‘n keer of twee.’ *Die Christen se reis na die Ewigheid*, Hoofstuk 8, bl. 52

Ses maande later het ek ‘n antwoord op my versoek na ‘n Bybelse antwoord ontvang. In daardie antwoord was aan my ‘n lys van tekste voorgelê wat blykbaar beteken dat Jesus nie ‘n Seun deur oorerwing is nie en dat ‘Eniggebore’ uniek beteken. Soos ek nagedink en gebid het oor hierdie antwoord, was ek gekonfronteer met die verklaring dat niks wat ek gesê het hul siening ten opsigte van die drie-eenheid verander het nie.

Die vraag is ook aan my gestel of ek dalk ‘n onafhanklike gees openbaar. Hoe reageer mens op so ‘n bewering? Het ek nie al my leiers en raadgewers uitgedaag nie? *Is dit nie bloot ‘n begeerte tot bekendheid nie? Wie dink jy is jy, Adrian, om sodanige vermetelheid te manifesteer, jy veroorsaak soveel pyn en konflik, nie net vir jouself nie, maar ook vir jou familie en vriende? Is hierdie Jesus wat jy liefhet, werklik voldoende om dit als die moeite werd te maak?*

Hierdie gedagtes het rondgemaak in my siel; heen en weer, heen en weer. Ek het myself dikwels betrap dat ek droom van my kinderjare en die sorgvrye dae toe die lewe net soveel makliker was, bedink. Ons gesin het vir ‘n tydperk na die huis van my kinderjare verhuis, gedeeltelik vir die voordele van berglug, maar deels sodat ek kon droom van gelukkiger tye en probeer om ontslae te raak van my emosionele konflik.

As ek nie vir my kerk en broeders omgee het nie, was my siel nie so gemartel met gedagtes van besluitenloosheid oor die korrektheid van my pad nie. Was hierdie Seun, hierdie Seun deur oorerwing, regtig die moeite werd? Ek was verkeerd oor ander dinge, hoekom nie hieroor nie? Deel van my het begeer om verkeerd te wees, om te gaan slaap en wakker te word net soos wat ek twee tot drie jaar van tevore was, sodat ek niks onthou van die huidige beproewinge en konflikte nie.

Toe het ek gedink aan my vrou en kinders en hoe hulle deur die pad wat ek loop, geraak sou word. Soos ek aan hulle gedink het, het ek onthou:

‘En julle sal die waarheid ken, en die waarheid sal julle vrymaak.’
Johannes 8:32

Ek het aan my Beminde gedink en alles wat Hy vir my gedoen het. Soos ek geloop en praat het met Hom, het ek geweet dat ek Hom nooit kon verloën nie. Hy bely my voor die Vader dag en nag, en hoe kan ek sodanige basiese ondankbaarheid teenoor Hom wys deur te weier om die skande van diegene wat die eniggebore Seun bely, te aanvaar?

Ek het tevergeefs geswoeg om die Bybelse vastigheid van die argumente wat aan my gestel is, te sien. Ek kon nie met ‘n skoon gewete ontken wat ek gevind het nie en om teen my beterswete in te gaan is nóg reg nóg veilig. Ek was vasberade om die pad van waarheid te volg, soos ek dit verstaan het ter wille van my Here Jesus en ter wille van my gesin wie verskriklik sou ly as ek die pad van gewildheid en gerief moes neem. Ek is vasberade saam met Paulus:

‘Maar dit erken ek voor u dat ek volgens die Weg wat hulle sekte noem, so die God van my vaders dien, terwyl ek alles glo wat in die wet en in die profete geskrywe is,’ Handeling 24:14

Ek het ‘n maand later in my reaksie aan die kerk geskryf:

Ek het my beste probeer om oop te wees vir alles wat my broeders my aangebied het en dit biddend oorweeg. Ten spyte van hoe hard ek probeer het, kon ek nie daarmee versoen word nie. My begrip van die Vader en Seun in werklike terme het die sentrale middelpunt van my teologie geword en het elke aspek van my geloofstelsel deurdring en sal dus alles wat ek verteenwoordig, steun. Ek het hulle gevra om vir my te bid, en te onthou dat my gewete die kosbaarste handelsartikel is wat ek besit en ek dit nie kon skend onder enige omstandighede nie.

Terwyl ek nie my gewete aan enige ander mens kon onderwerp nie, was my posisie en reputasie in die kerk heeltemal in die hande van die kerkleierskap. Ek was oortuig dat dit die veiligste roete was om te volg - om myself aan die kerk te onderwerp, vir watter dissipline hulle voel ek nodig gehad het. Ek was lief vir my kerk en het vertrou dat my Vader wat alles beheer, sou toelaat dat sake presies sou gebeur soos Hy bepaal het. My Beminde het Homself met

sagmoedigheid, nederigheid en genade onderwerp aan diegene in gesag oor Hom. Ek het gevoel dat ek dieselfde moes doen.

Teen die einde van daardie jaar het ek 'n boodskap ontvang dat die kerk sou oorweeg om my naam as leraar van die kerk te verwyder. Weereens het ek op my knieë gegaan en ernstig gebid oor my pad. Ek het weer die Bybel gelees, en my gees was meer verseker as ooit dat ek die ware Seun van die Skrif gekies het. Soos ek gebid het, het ek die Here gevra dat indien dit moontlik was, dat ek my posisie behou, want ek het dit as 'n groot voorreg beskou om 'n predikant in die kerk te kan wees. Tog, as dit nodig was om dit op te gee, sal ek dit met vreugde doen, sonder om te kla. Die Woord het tot my gekom:

'Hulle sal julle uit die sinagoges ban. Ja, daar kom 'n uur dat elkeen wat julle om die lewe bring, sal dink dat hy 'n diens aan God bewys. (3) En dit sal hulle aan julle doen, omdat hulle die Vader nie ken nie en My ook nie.' Johannes 16:2-3

As hulle maar net my hemelse Vader kon ken, dan sou hulle weet hoekom ek hierdie pad moet loop, maar hulle het hom nie geken nie. Daarom het ek die antwoord in laat Desember daardie jaar ontvang dat ek nie meer 'n predikant van die kerk was nie. Toe die nuus gekom het, het ek geen pyn, geen hartseer gevoel nie en daar was geen tranes nie. Ek het dit voorheen reeds alles afgehandel. Deur hierdie vernederingsvure en droefenis het my Beminde en my Vader in die Hemel alleen oorgebly. Hoe soet was hul gemeenskap, hoe vreugdevol het ek gevoel om die dinge te weet wat ek nou verstaan.

Ek het my rigting ferm en stewig vasgestel ten spyte van beproewinge en botsings. Ek het my vriende en die kerk in die gesig gestaar en my Here Jesus bely. Hierdie proses het verskeie karakterfoute en eienskappe onthul wat in die vuur van die smelter verteer moes word. Tog, deur my pad ferm na die eniggebore Seun te rig, sou die liefde van my kinderjare en jeug nie net eenvoudig oorgee aan hierdie besluit sonder 'n protes nie.

18. Apollion

‘APOLLION: “Waar kom jy vandaan en waarheen is jy op pad?”

CHRISTEN: “Ek kom van die Stad van Verwoesting af. Dit is die plek van boosheid en ek is op pad na die Stad Sion.”

APOLLION: “Hiervan lei ek af dat jy een van my onderdane is, want hierdie hele landstreek behoort aan my. Ek is hierdie plek se prins en god. Hoekom het jy van jou koning af weggehardloop? Ek kan jou met een hou teen die grond slaan, maar ek dink jy kan my beter dien terwyl jy lewe!”

CHRISTEN: “Dit is waar dat ek in jou koninkryk gebore is, maar om jou te dien is baie moeilik en jou vergoeding is so min dat geen mens daarvan kan leef nie, want die loon wat die sonde gee, is die dood. Daarom, noudat ek volwasse is, doen ek wat enige ander persoon met gesonde verstand sal doen. Ek soek na ‘n manier om verlos te word.”

APOLLION: “Daar is geen prins wat sy onderdane so maklik sal laat gaan nie. Ek ook nie!” *Die Christen se reis na die Ewigheid*, Hoofstuk 9, bl. 54

Nadat ek die boodskap ontvang het dat ek nie meer ‘n predikant van die kerk was nie, het ek besluit om stil te bly. Ek het myself nie vertrou omtrent die moontlikheid om uitdrukking te gee aan selfbejammering nie, en te probeer om aandag op myself en my selfgeskepte lot, te vestig nie. Op hierdie wyse het ek volgehou vir ongeveer ‘n maand, maar toe een oggend het ek onder diepe oortuiging gekom dat die openbare aard van my taak ‘n openbare verskoning benodig van my, omtrent my sonde van geloof en bevordering van die drie-eenheid. In die lig van my Beminde en my Vader, het hierdie sonde vir my baie ernstig geklink en ek was vasbeslote om te doen wat nodig is om my koers reg te stel. Ek het ‘n verskoningsbrief en my belydenis aangaande my Beminde, uitgeskryf. Ek het dit aan die intekenaars op Maranatha Media, gestuur. Ek het gevoel dat ek hulle ‘n verskoning verskuldig was. Ek het ook aan die kerke waar ek gepreek het, geskryf en hulle om verskoning gevra vir die onderrig van valse lering.

As gevolg van die breë openbare kennis van my posisie, het ek die nodigheid gevoel om verskeie artikels te skryf wat my besluit vir my Beminde verduidelik. ‘n Aantal het my besluit verwelkom en die Here geprys totdat ek

verduidelik het dat ek steeds geglo het dat God ons kerk lei. My besluit vir my Beminde het die verlies van meeste van my vriende in die kerk, veroorsaak en my besluit ten gunste van die kerk het die vervreemding veroorsaak van baie wat 'n geloof in die eniggebore Seun, bely het.

Verskeie kere het ek myself bevraagteken oor die noodsaaklikheid van vervreemding van so te sê almal. Sekerlik moet daar 'n geheime motief wees wat selfs onbekend vir my was. Vir 'n man wat vrede, liefde en vriendskap begeer, hoekom het dit vir al hierdie mense gelyk of ek die teenoorgestelde rigting inslaan? Ek het gevoel ek kan baie medelye hê met die wat my saak waarneem en oordeel fel, en tot die slotsom kom dat ek bloot 'n verdelende moeilikheidmaker was met niks beter om te doen met myself nie. Ek sou hard gedruk moes word om nie tot dié gevolgtrekking te kom onder ander omstandighede nie. Tog, dit was die gevolg van die soet vreugde, vrede en liefde wat ek ervaar het met my Beminde. Ek het nie 'n pad van stryd gesoek nie; ek het slegs verlang om die melodieuze roep van my Beminde te volg.

Gedurende hierdie tyd, het dit gelyk of ons jonger seun se uitdagings met Outisme toeneem. Hy het toenemend verontrustend en aggressief geword. Terselfdertyd het ek dit moeiliker en moeiliker begin vind om kalm te bly in die aangesig van die drukkende situasies. Sonder om te weet, het ons hele gesin 'n parasiet van 'n denk water opgetel en dit het 'n besonder ernstige impak op my en my jonger seun gehad. Terselfdertyd het ons ontdek dat die huis wat ons gehuur het 'n muf probleem gehad het. Dit het verskeie probleme vir ons as 'n gesin veroorsaak. Ons het besluit om na 'n droër klimaat te verhuis, steeds onbewus van die parasiet. Die spanning van die hantering van die kerk, gekombineer met die effek van die parasiet, het my sensuweestelsel heeltemal afgebreek. Terwyl ek in hierdie toestand verkeer het, was my jonger seun so oorweldig met dieselfde probleem en het sy frustrasie en pyn oorgekook in woede wat gelei het tot verskeie aggressiewe uitings van woede.

In my toestand van gesondheid en met die veelvuldige lae van kompleksiteit betrokke in die hantering van die kerk se reaksie op my liefde vir my Beminde, het ek 'n baie donker tydperk ingegaan vir meer as 'n jaar. Gedurende hierdie tyd was ek gedwing om ernstig te bid vir krag om net deur nog 'n dag te kom. Ek het aan die Psalms vaseklou en by die Here gepleit om

hulp. Dit het gelyk of basies alles op my neergestort het en ek het die plek bereik waar ek gevoel het dat die lewe sinneloos is. Tog, steeds te midde al hierdie geweldige konflik, sou die soet troostende Gees van Jesus kom, veral op Sabbat, om ons te help. O, hoe kosbaar is die troos van Jesus. Hy is my soete Trooster in tye van beproewing.

Dikwels wanneer ek probeer het om 'n artikel te skryf of om iets te deel oor wat ek geleer het, was dit asof ons huis onderstebo gekeer is. Ons sou op ons knieë neerval en om hulp pleit, en dan sou verligting kom.

Na baie maande van hierdie vergruisende situasie, het ek myself voel sink in 'n diepe wanhoop waaruit ek gedink het ek nie in staat was om te ontsnap nie. In daardie donker gemoedstoestand, het ek die stem van die verleier met my hoor praat. Hy het voorgestel dat God my verlaat het, so waarom sal ek Hom nie versaak nie? Ek het onmiddellik die stem onderskei, op die Skrifte aanspraak gemaak en aan Jesus geklou. Ek sou eerder sterf as om my liefde vir my Beminde op te gee. Apollion, ten aanskoue van my verswakte toestand, het nou voorgestel dat ek my Beminde versaak. My gewig het na 'n punt laer as my vrou s'n gedaal, tog het ek steeds aan die genade van my God vasgeklou, en ek het vasgeklou aan die belofte:

'Ek het die HERE lank verwag, en Hy het Hom na my toe neergebuig en my hulpgeroep gehoor; (3) en Hy het my uit die kuil van vernietiging, uit die modderige slyk opgetrek en my voete op 'n rots gestel; Hy het my gange vasgemaak (4) En Hy het 'n nuwe lied in my mond gegee, 'n lofsang tot eer van onse God. Baie sal dit sien en vrees en op die HERE vertrou.'

Psalms 40:2-4.

Ek en my vrou was albei wel verder as wat ons gedink het moontlik was, getoets, en tog was ons steeds verlief op die Seun van God. Kort na hierdie gebeure het ons die parasiet ontdek, die gepaste behandeling ontvang en ons gesondheid herwin. Elke dag het 'n bietjie makliker en 'n bietjie beter geword. Ons het deur ondervinding geleer dat as ons enigiets in ons huis sou besit wat God nie eer nie, sou ons sukkel in die huis. Ons het biddend alles wat ons besit het, ondersoek en alles verwyder wat op enige manier die gees van die wêreld weerspieël.

Alhoewel hierdie tyd uiters uitdagend was, het ons gevind dat baie elemente van onsuiwerhede uit ons lewens uitgebrand is. Hoewel die vyand probeer het om ons van die weg van die waarheid af weg te draai, het ons Beminde Verlosser gemaak dat ons omstandighede ten goede meewerk.

Vir elke dag wat ons nou vrede het, weet ons dat die engele van ons Hemelse Vader ons behoed en beskerm van kwaad. Ons beproewinge het ons akuut bewus gemaak van hierdie liefdevolle beskerming. Ons neem nie hierdie dinge vanselfsprekend aan soos voorheen nie.

As ons die pad voor ons vooruit gesien het en die konflikte wat ons sou moes verduur, sou ons harte in benoudheid van gees, swak geword het. Genadiglik is ons deur hierdie vurige beproewinge gedra, sonder om te weet wat voor ons lê. Deur een dag op 'n slag te neem, het ons geklou aan ons liewe Vader en Sy Seun, vertrouend, in geloof en met gewilligheid, dat op 'n bepaalde tyd, bevryding sou kom.

'APOLLION storm nader terwyl hy 'n klomp pyle op CHRISTEN afskiet. CHRISTEN keer so wat hy kan, maar van die pyle tref hom in sy hand, voet en teen sy kop. Die twee veg voor- en agteruit vir byna 'n halfdag sonder dat die een die oorhand kry oor die ander. CHRISTEN is egter besig om baie bloed te verloor en mettertyd word hy so moeg dat hy struikel en op die grond val. Sy swaard val uit sy hand. "Nou het ek jou!" skree APOLLION opgewonde en kry CHRISTEN in 'n wurggreep beet. Dit voel vir CHRISTEN of sy laaste oomblikke aangebreek het. Maar soos God dit wou hê, kry CHRISTEN met sy laaste bietjie krag sy swaard in die hande en sê: "Moet jou nie oor my verlekter nie, my vyand, al het ek tot 'n val gekom, ek sal weer opstaan!" Miga 7:8 Hy gee vir APOLLION 'n dodelike hou en APOLLION deins terug. Terwyl CHRISTEN weer 'n slag na hom kap, sê hy: "Maar in al hierdie dinge is ons meer as oorwinnaars deur Hom wat ons liefhet." Romeine 8:37 Hierop sprei APOLLION sy draakvlerke oop en vlieg vining weg. CHRISTEN sal hom nooit weer sien nie. Jakobus 4:7

Dis moeilik om die aaklikheid van hierdie geveg te besef as iemand dit nie self gesien het nie! APOLLION het die hele tyd die aakligste brulgeluide gemaak. CHRISTEN het aanhoudend uit

sy hart gesug en gekreun. Hy was die hele tyd ernstig en gespanne. Nadat hy APOLLION gewond het, het hy geglimlag en boontoe gekyk.

Noudat die geveg oor is, kom daar 'n diep gevoel van innige dankbaarheid op in CHRISTEN jeens die Een wat hom verlos het van APOLLION...' *Die Christen se Reis na die Ewigheid*, Hoofstuk 9, bl. 55,56

19. Die Trooster

Soos ons hierdie pelgrimspad loop en verskeie beproewinge in die gesig staar, is daar een troos bo alle ander wat vertroosting gee.

‘Daarom moes Hy in alle opsigte aan sy broeders gelyk word, sodat Hy ’n barmhartige en getroue hoëpriester kon wees in die dinge wat in betrekking tot God staan, om die sondes van die volk te versoen. (18) Want deurdadig dat Hy self onder versoeking gelyk het, kan Hy dié help wat versoek word.’ Hebreërs 2:17-18

Die Bybel vertel ons dat, omdat Jesus gelyk het terwyl Hy versoek was, Hy in staat is om die wat versoek word te help. Tog, as Jesus nou in die hemel vir ons voorspraak maak, hoe kan Hy die een wees wat ons help? Jesus verduidelik dit baie versigtig aan die dissipels toe Hy vir hulle gesê het dat Hy weg moes gaan.

‘Simon Petrus sê vir Hom: Here, waar gaan U heen? Jesus antwoord hom: Waar Ek heengaan, kan jy My nou nie volg nie, maar later sal jy My volg. (37) Petrus sê vir Hom: Here, waarom kan ek U nie nou volg nie? Ek sal my lewe vir U gee.’ Johannes 13:36,37

Petrus het sy Here liefgehad en wou nie van Hom geskei word nie. Hy het verdrietig vir Jesus gevra waarom hy Hom nie kon volg nie. In die volgende hoofstuk van Johannes verduidelik Jesus aan hulle hoe Hy steeds met hulle sou wees selfs al moes Hy hul fisies verlaat.

Jesus sê vir die dissipels om nie ontsteld in hul hart te wees nie; Hy gaan om vir hulle ’n woning voor te berei en sou terugkeer. Dan vanaf Johannes 14:4-11, verduidelik Jesus Sy verhouding tot Sy Vader en hoe Hy die presiese beeld van Hom is.

In vers ses maak Jesus ’n baie belangrike stelling wat die meeste mee vertrou is. Hy verklaar dat Hy die weg, die waarheid en die lewe is. Die feit dat Jesus na Homself as die waarheid verwys is baie belangrik in die komende verse.

Soos Jesus die nabyheid van Sy verhouding tot Sy Vader verduidelik sê Hy dan vir die dissipels om die Vader in Sy naam vir enigiets wat hulle dalk mag benodig, te vra.

‘As julle iets in my Naam vra, sal Ek dit doen.’ Johannes 14:14

Laat ons onthou dat hierdie hele gesprek tussen Jesus en Sy dissipels plaasvind omdat hulle bekommerd was oor Hy sou weggaan van hulle. Dit is op hierdie punt wat Jesus hul gedagtes wil verlig. Hy verklaar dan:

‘As julle My liefhet, bewaar my gebooie. (16) En Ek sal die Vader bid, en Hy sal julle ’n ander Trooster gee om by julle te bly tot in ewigheid: (17) die Gees van die waarheid wat die wêreld nie kan ontvang nie, omdat dit Hom nie sien en Hom nie ken nie; maar julle ken Hom, omdat Hy by julle bly en in julle sal wees. (18) Ek sal julle nie as wese agterlaat nie; Ek kom weer na julle toe.’ Johannes 14:15-18

Jesus het gepraat van ‘n ander Trooster wat van die Vader sou kom. Let versigtig op wat Jesus gesê het:

1. Die Trooster is die Gees van Waarheid
2. Die wêreld ken Hom nie
3. Die Dissipels ken Hom reeds
4. Hy woon nou met hulle
5. Hy sal in hulle wees
6. Jesus sou hulle nie troosteloos laat nie
7. Hyself sou na hulle toe kom.

As Jesus die waarheid is, dan is die Gees van waarheid die Gees van Jesus. Jesus het nie voorheen melding van die Trooster gemaak nie en tog verklaar Hy dat die dissipels Hom alreeds ken, omdat Hy met hulle woon. Wie was die een wat saam met hulle gewoon het? Dit was Jesus! Dan maak Jesus dit duidelik. Hy verklaar dat Hy hulle nie troosteloos sal agterlaat nie, maar eerder dat Hyself na hulle sou kom.

Later in die hoofstuk noem Jesus die Trooster, die Heilige Gees.

‘maar die Trooster, die Heilige Gees, wat die Vader in my Naam sal stuur, Hy sal julle alles leer en sal julle herinner aan alles wat Ek vir julle gesê het.’ Johannes 14:26

Hoekom het Jesus soms gepraat asof Hy tot hulle gaan kom om hulle te troos en dan op ander tye dit laat blyk dat Hy iemand anders stuur? Jesus het dikwels van Homself in die derde persoon gepraat. Neem kennis van hierdie verse:

‘EN toe hy buite was, sê Jesus: Nou is die Seun van die mens verheerlik, en God is in Hom verheerlik.’ Johannes 13:31

‘Ek sê vir julle dat Hy gou aan hulle reg sal doen; maar as die Seun van die mens kom, sal Hy wel die geloof op die aarde vind?’ Lukas 18:8

In hierdie verse noem Jesus die Seun van die Mens “Hy” en “Hom”, tog verwys Hy na Homself. Dit was ‘n algemene gewoonte van Jesus.

Wat anders kan ons omtrent die Heilige Gees leer? Neem kennis van hierdie parallelle verse.

‘want dit is nie julle wat spreek nie, maar die Gees van julle Vader wat in julle spreek’ Matthéüs 10:20

‘En wanneer hulle jul weglei om julle oor te lewer, moenie julle vooraf kwel oor wat julle sal spreek nie, en moenie daarvoor dink nie; maar wat julle in dié uur gegee word, dit moet julle spreek; want dit is nie julle wat spreek nie, maar die Heilige Gees.’ Markus 13:11

Neem kennis van hoe die Heilige Gees in Markus 13:11 die Gees van ons Vader in Matthéüs 10:20, genoem word. Jesus verduidelik verder aan die dissipels:

‘Maar as die Trooster gekom het wat Ek vir julle van die Vader sal stuur, die Gees van die waarheid wat van die Vader uitgaan, sal Hy van My getuig.’ Johannes 15:26

Die Heilige Gees word voortgebring uit die Vader en bring die persoonlike teenwoordigheid van die Vader en Sy Seun. Dit is deur die werking van die Heilige Gees dat Jesus persoonlik tot ons kom en ons troos. Neem kennis van hoe die Bybel die woorde *Gees* en *teenwoordigheid* (of *aangesig*) in parallel gebruik.

‘Waar sou ek heengaan van u Gees en waarheen vlug van u aangesig?’ Psalms 139:7

Dit is om hierdie rede dat Paulus verskeie terme verwisselend gebruik.

‘julle is egter nie in die vlees nie, maar in die **Gees**, as naamlik die **Gees van God** in julle woon. Maar as iemand die **Gees van Christus** nie het nie, dié behoort nie aan Hom nie. (10) Maar as **Christus** in julle is, dan is die liggaam dood vanweë die sonde, maar die **gees** is lewe vanweë die geregtigheid.’ Romeine 8:9-10

Neem kennis van die konneksie:

Gees = Gees van God = Gees van Christus = Christus = Gees

Al hierdie dinge vertel ons dat deur die Heilige Gees, kan Jesus ons direk vertroos en help. Hierdie wonderlike gawe vloei voort uit die troon van God soos ‘n magtige rivier en vloei af in die harte van almal wat dors na Christus.

‘EN hy het my getoon ‘n suiwer rivier van die water van die lewe, helder soos kristal, wat uitstroom uit die troon van God en van die Lam.’ Openbaring 22:1

‘En op die laaste dag, die groot dag van die fees, het Jesus gestaan en uitgeroep en gesê: As iemand dors het, laat hom na My toe kom en drink! (38) Hy wat in My glo, soos die Skrif sê: strome van lewende water sal uit sy binneste vloei. (39) En dit het Hy gesê van die Gees wat dié sou ontvang wat in Hom glo; want die Heilige Gees was daar nog nie, omdat Jesus nog nie verheerlik was nie.’ Johannes 7:37-39

‘maar elkeen wat drink van die water wat Ek hom sal gee, sal in ewigheid nooit dors kry nie, maar die water wat Ek hom sal gee, sal in hom word ’n fontein van water wat opspring tot in die ewige lewe.’ Johannes 4:14

Die lewende water waarvan Jesus gepraat het met die vrou by die put, was die spesiale geskenk van Sy teenwoordigheid deur die werking van die Gees van God.

Verstaan ons hoe dit werk?

‘Die wind waai waar hy wil, en jy hoor sy geluid, maar jy weet nie vanwaar hy kom en waarheen hy gaan nie. So is elkeen wat uit die Gees gebore is.’ Johannes 3:8

Ons weet nie hoe Jesus ons vertroos deur die Heilige Gees nie; ons weet net dat Hy die Een is wat na ons toe kom. Hoekom is Jesus ons Trooster? Die Bybel sê vir ons:

‘Want deurdadig Hy self onder versoeking gely het, kan Hy dié help wat versoek word.’ Hebreërs 2:18

Hierdie eenvoudige waarheid is so kosbaar vir my. Dit bring my werklik waar ek my Beminde leer ken. Sonder die Gees van Waarheid kon ek Hom wie die Waarheid is, nie ken nie. As die Gees ’n aparte wese was, soos beweer word in die drie-eenheid, dan sal al die werk van die Gees ’n proses wees om daardie wese te leer ken en lief te hê. Dan is dit nie Jesus wat ons vertroos nie maar ’n ander. Tog, slegs Jesus weet hoe ek voel, dus kan slegs Hy my werklik vertroos.

Die drie-eenheid maak hierdie hele proses baie ingewikkeld. Jesus het gesê:

‘Maar wanneer Hy gekom het, die Gees van die waarheid, sal Hy julle in die hele waarheid lei; want Hy sal nie uit Homself spreek nie, maar alles wat Hy hoor, sal Hy spreek en die toekomstige dinge aan julle verkondig.’ Johannes 16:13

Die Gees praat nie van Homself nie, wat beteken dat hoe die Gees ook al werk, is dit nie om ons te laat fokus op ’n ander persoon as Christus nie, Christus is ons fokus, en Christus is ons Trooster.

Ek onthou die eerste keer wat dit my getref het dat Jesus regtig die Een was wat by my teenwoordig was, eerder as een of ander vormlose misterieuse persoon wat nog nooit in my vlees gewandel en my versoekings verstaan het nie. Ek het gehuil van blydschap oor die eenvoud daarvan. Net soos Jesus aan die dissipels gesê het om nie hul harte toe te laat om ontsteld te wees nie, omdat Hy na hulle sou kom en hulle vertroos, so ook kom Christus nou na ons en vertroos ons sodat ons 'n feesmaal en gemeenskap met Hom kan geniet.

Deur my vuroond van beproewing toe ek my Beminde bely het en Apollion in die gesig gestaar het, was my soetste troos in die wete dat Jesus met my was, my aanmoediging, my ondersteuning, my hulp, my krag, my liefde en my seën. O, watter kosbare gedagtes, O watter heerlike waarheid.

Die koms van Elia het die twee minnaars wat na my hand gesoek het, uitgewys, en danksy die suiwerende vuroond van beproewing, was die hindernisse op my reis na die Allerheiligste, verwyder. Jesus sê:

'Ek ken jou werke. Kyk, Ek het voor jou 'n geopende deur gegee, en niemand kan dit sluit nie, want jy het min krag en jy het my woord bewaar en my Naam nie verloën nie.' Openbaring 3:8

Vir diegene wat nie die naam van die Seun van God ontken nie, staan die deur na die Allerheiligste oop.

Tussenspel IV

My hart sal sing, my Beminde, omdat U my insig gee oor die rede hoekom ek U aanhoudend verloor het. My erfenis van Adam en die verleier se misleidende praktyke van hofmakery het my mislei, my verwar en my hartseer gemaak. Hoewel ek U verloor het, het ek steeds gehoop.

‘WAAR het u beminde heengegaan, o skoonste onder die vroue? Waarheen het u beminde hom gewend, dat ons hom saam met u kan soek? (2) My beminde het afgeloop na sy tuin, na die balsembeddings om hom te vermaak in die tuine en om lelies te versamel. (3) Ek is my beminde s’n, en my beminde is myne — hy wat herder is onder die lelies.’ Hooglied 6:1-3

In die smelter se vuuroond is my hart verander, my verstand is hernu. Deur geloof hoor ek U woorde aan my.

‘Een, dié is my duif, my volmaakte, die enigste vir haar moeder; sy is die uitverkorene vir die een wat haar gebaar het. Die dogters het haar gesien en haar gelukkig geprys, die koningin en die byvroue, en haar geroem: (10) Wie is dit wat daar opkom soos die dageraad, mooi soos die maan, rein soos die son, verskriklik soos slagordes met vaandels? (11) Ek het afgeloop na die neutetuin om te kyk na die uitspruitsels in die dal, om te kyk of die wingerdstok uitloop, die granate blom. (12) Voordat ek dit geweet het, het my verlange my verplaas op die waens van my edele volk. (13) Kom terug, kom terug, Sulammitiese, kom terug, kom terug, dat ons u kan aansien. Wat sien julle aan die Sulammitiese? Iets soos die koordans van Mahanáim.’ Hooglied 6:9-13

Ek het teruggekeer, my Beminde, ek vertrou dat my tuin van karakter floreer het en dat U in my verlustig. Die maan is ‘n getuie onder my voete en die lig van die Son is my kleed; op my kop rus ‘n kroon van twaalf sterre. Die draak het gesoek om my te verslind, maar tog het U staf en U stok my vertrous in die vallei van doodskaduwee. Ek het aan U bankettafel gesit in die teenwoordigheid van my vyande en U ‘vaandel oor my was liefde’. ‘Net goedheid en guns sal my volg al die dae van my lewe.’

Deur die vlamme van ellende, het my diepe innerlike vrees van U Vader na vore gekom. Ek het gewonder of Hy my sou aanvaar, sou Hy die liefde wat ek vir U voel, seën? Ek het geweet U wil my graag neem om U Vader in die Allerheiligste te sien, maar tog het my vrese my oorweldig en my weggevoer.

Toe ek die voetstappe van U Vader hoor beweeg na die regterstoel, het my hart in my ineengesink. Ek het gevrees dat Hy ons sou skei as gevolg van my sonde! Tog, deur die vertroostende woorde van die stem in die wildernis, het ek geleer dat U Vader net soos U is; want U het alles van Hom geërf.

Nou is die voetstappe van U Vader na die regterstoel nie die voetstappe van veroordeling nie, maar die voetstappe na Sy verlore seun. Sy arms is wyd oop vir my, my Beminde! U Vader is lief vir my, my Beminde! U Vader aanvaar my, my Beminde! Waarlik sal Hy ons liefde vir mekaar seën; sekerlik sal Hy my aan U verbind.

‘Ek is my beminde s’n, en sy begeerte is na my. (11) Kom, my beminde, laat ons uitgaan in die veld, laat ons in die dorpe vernag. (12) Laat ons vroeg na die wingerde gaan, laat ons sien of die wingerdstok uitloop, die druiwebloei sel oopgaan, die granate blom. Daar sal ek u my liefde gee.’ Hooglied 7:10-12.

Afdeling 5. Die Allerheiligste

20. Verloof deur die Oue van Dae

My vermoë om ten volle te rus in die liefde vir my Verlosser het nie net van Sy beloftes aan my afgehang nie, maar ook van die aanvaarding en goedkeuring van Sy Vader. Deur my jare van bestudering van die Skrifte, het ek geleer dat dit in die oordeel is wat ek voor God moet staan en werklik die Vader van my Beminde in die Allerheiligste ontmoet.

My ongemak om my Beminde se Vader te ontmoet was dikwels verborge van ander en selfs van myself, maar tog gemanifesteer op verskeie maniere. Elke keer as ek in sonde sou val, sou ek berou toon, maar ook soms het ek in 'n toestand van ontkenning verkeer. My diepgewortelde vrees was 'n geweldige dryfveer na vermaak, bevrediging en selfbejammering.

Soos ek die Bybel begin bestudeer en my Verlosser waardeur het, het die pad na die Allerheiligste begin vorm aanneem. Ek het toe besef dat sedert 1844 my Beminde 'n spesiale werk van interessie en oordeel opgeneem het in die Allerheiligste.

Ek sou troos vind in die gedagte dat Jesus my verteenwoordig teenoor die Vader. Ek kon selfs bewyse sien dat die Vader my liefhet. Tog, die saad wat deur die verleier gesaai was, rakende die behoefte aan respek en goedkeuring deur my prestasie het kop-aan-kop gebots met die realiteit van hierdie Wese op die troon Wie lewe en asem aan almal gee.

Solank daar enige spoor van liefde in my hart vir die verleier se afgode was, sou ek nooit in staat wees om voor die Bron van alle wesens en die Fontein van alle wette te staan en steeds in staat wees om rus te kan vind nie. Dit is die rede waarom die meerderheid van die Christelike wêreld heeltemal

ontken dat die werk van oordeel in 1844 begin het. Baie Christene wil nie emosioneel die Vader ontmoet nie; hulle wil net hul beeld van wie hulle dink Jesus is, hê.

Die enigste rede waarom ons in die Allerheiligste wil ingaan, is omdat ons werklik ons Verlosser liefhet. Soos Ester kan ons sê:

‘...ek ook met my dienaarste sal net so vas; en so sal ek na die koning ingaan, wat nie volgens wet is nie, en as ek omkom, dan kom ek om.’ Ester 4:16

Ons soet Beminde stel ons in staat om, waarmee ons ookal gekonfronteer word, in die gesig te staan, ten einde om aan Hom vas te hou. Die ander ongelooflike ding oor ons vermoë om die Vader te nader in die Allerheiligste, is dat slegs wanneer ons Jesus werklik liefhet, sal ons werklik die hart van die Vader ken en Sy liefde vir ons ervaar. Die hele proses is onfeilbaar.

Toe Elia¹² na my toe gekom het en vir my die duidelike verskil tussen die drie-eenheid en die Vader en Seun, gewys het, het ek gesien dat die figuur wat die Vader genoem word in die drie-eenheid eintlik onbereikbaar was met die toestand van my hart. Hy was nie werklik die Vader van Jesus nie, en daarom het Hy nie werklik Sy Seun gegee nie. Toe Hy die woorde, “Jy is My geliefde Seun,” gespreek het, het ‘n deel van my bly geword, maar ‘n onuitgesproke deel het aangevoel dat dit nie die diepste realiteit was nie.

Soos ek die ware Seun van God aanskou het, het Hy vir my ‘n pad van toenadering tot die Vader geopen; Sy toenadering tot die Vader het die hoeksteun van my toenadering geword. Die Vader se liefde vir Sy Seun het die hoeksteun van Sy liefde vir my geword. Slegs in hierdie ware Vader-en-Seun-verhouding kon ek weet dat die Vader my werklik liefhet en aanvaar.

Slegs deur die beginsel van erfenis kon ek troos in die woorde vind:

‘... Hy wat My gesien het, het die Vader gesien...’ Johannes 14:9

¹² Deur Elia wat na my toe kom, bedoel ek die boodskap van Elia wat ‘n duidelike onderskeid tussen die Vader en Seun en die drie-eenheid maak.

Soos ek die presiese gelykenis van my Beminde aan Sy Vader aanskou het, het my hart moed geskep in die belofte:

‘tot lof van die heerlijkheid van sy genade waarmee Hy ons begenadig het in die Geliefde’ Efésiërs 1:6

Soveel keer het ek hierdie woorde gelees, vir myself gesê om dit te glo, en om aan dit vas te klou. Tog het ek myself dikwels voel weggly van die pad na die Allerheiligste na ‘n ander pad. As Elia nie my geheime liefde vir self, deur die verleiding van die drie-eenheid, aan my openbaar het nie, sou ek nooit versekerd gevoel het om die Vader van my Beminde te nader nie.

Baie kerklede het hulself reeds van hierdie proses gedistansieer. Hulle verkondig dat “Jesus my oordeel op Hom geneem het” of dat 1844 eenvoudig ‘n betekenisvolle klein seremonie is om die voordele van die versoening toe te pas en om aan die heelal te onthul wat God reeds geweet het. Dit alles weerspreek die realiteit dat sodanige menslike harte nie die saad van die slang sal oorgee nie, en dus weier om die waarheid dat die Vader die bron van alles is, te aanvaar.

Nie een van hierdie teologiese gedagtes verwyder die werklikheid dat ons ‘n ware gevoel van aanvaarding van die Vader van die Bruidegom nodig het nie. Slegs die werklikheid van ‘n Vader wat Sy Seun oorgee vir ons sondes kan die siel genoeg vasvang om die ervaring in die Allerheiligste te verduur.

‘Hierin is die liefde van God tot ons geopenbaar, dat God sy eniggebore Seun in die wêreld gestuur het, sodat ons deur Hom kan lewe. (10) Hierin is die liefde: nie dat ons God liefgehad het nie, maar dat Hy ons liefgehad het en sy Seun gestuur het as ‘n versoening vir ons sondes.’ 1 Johannes 4:9-10

In die aangesig van die groot oordeel van die heelal, sal enige parallelle werklikheid, wat oorsakel na ‘n opvatting dat God eintlik drie mede-ewige wesens is, die hoeksteen-werklikheid versmoor, dat God Sy Seun gegee het, omdat Hy ons liefhet. ‘n Metaforiese geskenk beteken ‘n metaforiese aanvaarding wat lei tot totale blootstelling gedurende die ondersoek van oordeel.

Vir die siel wat vreugde gevind het in die eniggebore Seun, is die voetspore van die Vader na die regsterstoel in die hemel, regte voetspore. Vir die liefhebber van self, is hierdie net nog 'n metafoor van die groot liefde van die drie-eenheidsgod geprojekteer op die siele van die mensdom om ons 'n bron van hoop te voorsien. Die drie-eenheid begrip vereis dikwels om die voetspore van die Vader na die Allerheiligste metafories te maak, omdat werklike voetspore na oordeel te skrikwekkend is om te oorweeg.

Vir diegene wat lank en diep in die oë van ons Verlosser gekyk het, openbaar die voetspore van die Vader Sy gretigheid om Sy Seun te verbind aan die bruid. Die oordeelsproses openbaar wie werklik lief is vir Sy Seun en dus wie Hy kan verseël om vir ewig saam met Hom te leef. Slegs diegene wat werklik die Vader ken deur Sy Seun kan die skuilplek van die Allerheiligste vind.

Ons het nie nodig om die oordeel van God te vrees nie. Hy smag om aan ons Sy liefdevolle aanvaarding te openbaar. Die sleutel is eenvoudig 'n erkenning van wie Hy en Sy Seun is, en deur daardie erkenning het ons die ewige lewe.

‘En dit is die ewige lewe, dat hulle U ken, die enige waaragtige God, en Jesus Christus wat U gestuur het.’ Johannes 17:3

Sal ons nie die troon van genade met vertrou en vrymoedigheid benader nie, wetende dat in al ons behoeftes voorsien sal word en dat die Vader werklik ons liefde vir Sy Seun goedkeur?

21. Voor die Ark van die Verbond

Die werklikheid van die Vader se liefde deur Christus bemagtig die siel om die registerstoel te nader. Soos ons die registerstoel nader, veroorsaak die teenwoordigheid van die Wet dat ons ons groot behoefte aanvoel. Ons groot behoefte veroorsaak dat ons vir krag vra om te oorwin; die lewe word dan gevormer, meer deur gebed as deur

praat. Die werk van die Middelaar neem 'n sentrale plek in vir die sondaar. Ons geloof dat ons besware aangehoor word, rus stewig op ons vertroue in Christus as ons Middelaar.

As ons 'n reis in die oerwoude van Afrika om die koning van 'n sekere land te ontmoet, beplan, sou ons veilig voel om ons buurman, wat 'n boek oor hierdie land by die biblioteek uitgeneem het, te vra om as tolk op te tree? Natuurlik nie, ons buurman se kwalifikasies om die maniere en hof van die vreemde koning, te verstaan sou nie in ons enige gevoel van vertroue inpalm nie.

As ons na hierdie ver land gereis het en op een van die koning se amptenare vertrou het om as tolk op te tree, sou ons meer vertroue hê? Nee, want hierdie man wat die koning se maniere baie goed ken, weet niks van ons land, gewoontes en behoeftes nie. Ons vertrou dat hierdie tolk ons versoeke kan verstaan, sal baie laag wees.

Wanneer ons na die troon van God kom, het ons 'n dringende behoefte om te weet dat ons Middelaar regtig beide die weë van God en die mens verstaan. Die boodskap van Hebreërs een en twee is veral gegee met die doel om Jesus as 'n Middelaar te onthul, wie werklik vir ons kan tussenbeide tree.

Laat ons versigtig let op die volgende:

'NADAT God baie keer en op baie maniere in die ou tyd gespreek het tot die vaders deur die profete, (2) het Hy in hierdie laaste dae tot ons gespreek deur die Seun wat Hy as erfgenaam

van alles aangestel het, deur wie Hy ook die wêreld gemaak het. (3) Hy, wat die afskynsel is van sy heerlikheid en die afdruksel van sy wese en alle dinge dra deur die woord van sy krag, nadat Hy deur Homself die reiniging van ons sondes bewerk het, het gaan sit aan die regterhand van die Majesteit in die hoogte, (4) terwyl Hy soveel uitnemender geword het as die engele namate Hy 'n voortrefliker naam geërf het as hulle.' Hebreërs 1:1-4

In die skrifgedeelte hierbo, kan ons vertrou hê dat Jesus die verstand en hart van God ken? Wanneer ons besef dat Jesus die uitdruklike beeld van Sy Vader se wese is en dat Sy erfenis van die Vader Hom soveel meer kwalifiseer as die engele, kan ons sê, "Prys die Here!" Ons kan vol vertrou wees dat Jesus in staat is om die Vader by ons te verteenwoordig en presies te spreek wat in Sy gedagtes is.

Wanneer ons dan na Hoofstuk Twee van Hebreërs blaai, lees ons:

'Aangesien die kinders dan vlees en bloed deelagtig is, het Hy dit ook op dieselfde manier deelagtig geword, sodat Hy deur die dood hom tot niet kon maak wat mag oor die dood het — dit is die duiwel — (15) en almal kon bevry wat hulle hele lewe lank uit vrees vir die dood aan slawerny onderworpe was. (16) Want waarlik, Hy bekommer Hom nie oor die engele nie, maar oor die geslag van Abraham bekommer Hy Hom. (17) Daarom moes Hy in alle opsigte aan sy broeders gelyk word, sodat Hy 'n barmhartige en getroue hoëpriester kon wees in die dinge wat in betrekking tot God staan, om die sondes van die volk te versoen. (18) Want deurdadig dat Hy self onder versoeking gelyk het, kan Hy dié help wat versoek word.' Hebreërs 2:14-18

In hierdie woorde leer ons dat Jesus ons natuur op Homself geneem het. Hy was in alles soos ons gemaak. Hy weet wat dit is om baie moeg te voel en deur aggressiewe mense verdruk te word. Hy weet hoe dit is om verlate te voel. Hy was versoek in alle opsigte soos ons, tog sonder sonde. Wanneer ons verstaan dat Jesus waarlik die Seun van die Mens en waarlik die Seun van God is, kan ons volle vertrou hê dat Hy ons gebede aan die Vader sal lewer en in ruil daarvoor krag, troos en aanmoediging aan ons lewer, van die Vader.

Die meeste Protestantse kerke leer dat Jesus vir ons in die hemel intree. Tog, aangesien daar geen geloof is dat Jesus in die Allerheiligste inbeweeg om die werk van die finale versoening te doen nie, is daar nog geen behoefte om die siel te verootmoedig en alle sonde te verwyder nie. Dit kan vergelyk word met 'n rustige wandeling oor die Golden Gate Brug. As ons glo dat Jesus voort sal gaan om vir ons in te tree vir sonde, sonder om ooit op te hou met hierdie werk nie, dan kan ons onself toegee aan die gedagte dat ons probeer het om 'n goeie lewe te leef, maar ons het nie nodig om ywerig te wees nie, want ons kan altyd vir vergifnis vra; dit sal nooit eindig nie.

Maar, die behoefte om alle sonde te verwyder, ontstaan egter wanneer ons sien dat bemiddeling vir sonde gestaak word voor die Tweede Koms van Christus. Die behoefte vir die Allerheiligste bediening kan op hierdie manier verduidelik word. Dit is soortgelyk daaraan om op 'n tou oor die Niagara Watervalle te loop. Sodra ons verstaan dat intersessie vir sonde sal ophou voor die Tweede Koms, is ons soos die man wat gewillig in 'n kruise gespring het en die touloper, Charles Blondin, toegelaat het om hom oor die Niagara Watervalle se Kloof te dra. Soos die storie vertel word, die tou het begin wieg toe hulle gedeeltelik oor was. Blondin het vir die man gesê om op te staan in die kruise. Dit het onvoorwaardelike vertroue vereis, tog het die man opgestaan. Nadat hy vir 'n klein tydjie in die kruise gesit het, was hy naby genoeg aan Blondin om sy vaardigheid eerstehands waar te kon neem. Blondin het die man versigtig op sy rug geskuif en hom die res van die pad gedra.

As jy glo die pad hemel toe is eenvoudig 'n wandeling oor die Golden Gate Brug, sal dit nodig wees om aan die rug van jou Middelaar vir jou lewe te klou? Nee! Jy kan teen 30 voet van hom af loop en nog geen skade ly nie. Jy sal nie nodig hê om so naby aan jou Verlosser te wees nie, dus sal jy nie 'n diepe bewustheid van jou sondes hê nie, of meer leer van die Vader deur die Seun nie. Die Allerheiligste ondervinding vind plaas voor ons 'n tou waarop ons Verlosser ons sal dra as ons Hom toelaat. Die Allerheiligste ondervinding sal nie enige van die eie-ek toelaat na die hemelse Kanaän nie. Die Allerheiligste ondervinding vereis dat ons onself ten volle op ons Middelaar berus, vertrou dat Hy vir ons intree en ons die krag gee wat ons benodig om te oorkom. Soos die Bybel sê:

‘En Ek sal tot julle nader om strafgerig te hou’ Maleági 3:5

‘And I will come near to you to judgment’ Malachi 3:5 (King James Version)

God sal tot ons nader in oordeel, om die ware soekers te help en die valse uitroepe te ontdek van diegene wat die weg van verlossing verag. Die Bybel sê vir ons:

‘tog is daar vir ons maar een God, die Vader uit wie alles is, en ons tot Hom, en een Here Jesus Christus deur wie alles is, en ons deur Hom.’ 1 Korinthiërs 8:6

‘Want daar is een God en een Middelaar tussen God en die mense, die mens Christus Jesus,’ 1 Timótheüs 2:5

Ons sien dat daar een God, die Vader is, en daar is een Middelaar tussen God en die mens, die mens Christus Jesus. As ek die leerstelling van die drie-eenheid aanvaar, dan is ek gedwing om te glo dat daar een God is wat bestaan uit die Vader, Seun en Gees en Een Middelaar, Jesus Christus. Dit is die man Jesus, beide die Middelaar en een vir wie bemiddeling plaasvind. Sal dit moontlik wees vir iemand om werklik in te tree wanneer hulle ook een van die partye is wat behoefte aan bemiddeling het? Sou hierdie situasie nie onderhewig wees aan ‘n klag van vooroordeel nie?

As Jesus God is op dieselfde manier as die Vader, waarom dan benodig die Vader bemiddeling enigsins meer as die Seun? Hoe kan Jesus die Vader werklik verteenwoordig as Hy nie van die Vader kom nie? Die bemiddeling kan net simbolies wees, want daar is geen verskil tussen die Vader en Seun behalwe die titel nie.

‘n Ware en effektiewe Middelaar benodig ‘n posisie wat duidelik geïdentifiseerd is en wat onderskei tussen die twee partye wat bemiddeling benodig. Die erfenis wat Christus ontvang het van die Vader maak die onderskeid tussen hulle duidelik. Dit laat Christus ook toe om God ten volle te verteenwoordig deur Sy natuur. Hy is duidelik van God, maar tog met God en is dus werklik God deur Sy erfdeel. As die Seun van God wat ons vlees op Homself geneem het, is Hy duidelik onderskei van ons en tog een van ons deur Sy erfdeel. Dit is die duidelike onderskeibaarheid van Christus deur Sy

dubbele erfenis van God en die mens wat Hom kwalifiseer om 'n ware Middelaar te wees tussen God en mens.

Sodra ons hierdie dinge oor ons Verlosser weet, kan ons ons volle vertroue op Hom plaas en vertrou dat Hy ons die hulp sal gee wat ons benodig om die dun tou te oorkruis. 'n Ware Middelaar bied ware bemiddeling vir ware verlossing. Die simboliese Middelaar van die drie-eenheid bied simboliese voorstelling vir die simboliese Vader Wie simboliese krag en simboliese redding bied wat gelyk is aan die dood.

Dit is 'n ander kritiese rede hoekom ek my Beminde gekies het bo die drie-eenheid. Slegs die eniggebore Seun van die Vader kan ware bemiddeling bied deur ware verteenwoordigheid. My vertroue in my soete Middelaar versterk my geloof om voor die Vader in oordeel te kom.

'Die HERE gee hom nie oor in sy hand nie, en Hy veroordeel hom nie as hy gerig word nie.' Psalms 37:33

Net my Beminde wie ek gekies het, het my toegelaat om die hele pad deur die Heiligdom te loop, want Hy is inderdaad die enigste Weg na die Vader.

'Wie is dit wat daar opkom uit die woestyn, wat leun op haar beminde? Onder die appelboom het ek u opgewek. Daar was u moeder in barensweë oor u, daar was sy in barensweë wat u voortbring het. (6) Dra my soos 'n seëlring op u hart, soos 'n seëlring op u arm; want liefde is sterk soos die dood, die liefdeswyer is hard soos die doderyk, sy gloed is 'n gloed van vuur, 'n vlam van die HERE. (7) Groot waters kan die liefde nie uitblus en riviere dit nie oorstroom nie; al gee 'n man ook al die goed van sy huis vir die liefde, hulle sou hom diep verag.' Hooglied 8:5-7.

22. Die Vreugde van My Beminde

Daar is baie ander gedagtes wat ek met jou kan deel oor hoekom ek my verlustig in my Beminde, maar daar sou nie genoeg spasie in baie volumes wees om hierdie dinge te beskryf nie, soos wat Johannes ook melding maak:

‘En daar is nog baie ander dinge wat Jesus alles gedoen het; maar as hulle een vir een beskrywe moes word, sou die wêreld self, dink ek, die geskrewe boeke nie bevat nie. Amen.’
Johannes 21:25

Tog is daar nog iets wat ek met julle moet deel oor hoekom ek my Beminde gekies het en hoekom Hy soeter is as enigiets anders in die hele wêreld.

Daar is vandag baie Christene wat saamstem met die volgende idee wanneer hulle van die liefde van God praat.

“Liefde is van iemand wat liefhet, en met liefde word iets liefgehê.” Vry vertaal vanuit Augustine. De Trinite “On the Trinity” Boek VIII

Vanaf die uitgangspunt van hierdie idee van liefde wat verstaan word binne die drie-eenheid, vind ons die volgende:

As God werklik – in Sy ware wese – die God van “liefde” is (Johannes 3:16 en 1 Johannes 4:8), dan moet ons die volgende implikasies oorweeg. Kon een wat bestaan het uit alle ewigheid in die verlede en een wat ons geskape het in Sy liefdevolle beeld – kon hierdie God werklik liefde genoem word as Hy slegs as ‘n enkele wese bestaan? Is liefde, veral goddelike liefde nie slegs moontlik as die een wat ons heelal gemaak het, ‘n meervoudige wese was, wie “liefde” binne Sy goddelike meervoud van alle ewigheid, uitgeoefen het nie...[hierna aanhalings uit Bruce Metzger] “Die ‘Unitarian’ verklaar eenstemmigheid met die stelling dat ‘God ...liefde (is)’. Maar hierdie woorde ‘God is liefde’, het geen ware betekenis tensy God ten minste twee persone is nie. Liefde is iets wat een persoon vir ‘n ander persoon het. As God ‘n enkele persoon was, dan was Hy nie liefde voor die heelal gemaak is nie. **Want, as liefde die kern van God is,**

moes Hy 'n ewige voorwerp van liefde besit het. Verder, volmaakte liefde is moontlik slegs tussen twee gelykes. Net soos 'n man nie bevrediging kan smaak of sy bevoegdheids van liefde kan realiseer deur die laer diere lief te hê nie, **so kan God nie Sy liefde bevredig of realiseer deur mens of enige skepsel lief te hê nie.** Om oneindig te wees, moet Hy vir ewig 'n **oneindige voorwerp van Sy liefde vir ewig besit**, een of ander *alter ego*, of, om die taal van tradisionele Christelike Teologie te gebruik, 'n mede-wesenlike, mede-ewige, en mede-gelyke Seun. Vry vertaal vanuit *The Trinity*, Whidden, Moon and Reeve, bladsye 115, 116

Die eerste punt om op te let is die verwysing na 1 Johannes 4:8 wat vir ons vertel dat 'God is liefde'. Diegene wat die drie-eenheid ondersteun sou ons laat glo dat hierdie verwysing 'God is liefde' na drie persone van gelyke status verwys, wat mekaar liefhet, maar tog, as ons hierdie vers lees in sy onmiddellike konteks vind ons iets anders.

'GELIEFDES, laat ons mekaar liefhê; want die liefde is uit God, en elkeen wat liefhet, is uit God gebore en ken God. (8) Hy wat nie liefhet nie, het God nie geken nie, want **God is liefde.** (9) **Hierin is die liefde van God tot ons geopenbaar, dat God sy eniggebore Seun in die wêreld gestuur het**, sodat ons deur Hom kan lewe. (10) **Hierin is die liefde: nie dat ons God liefgehad het nie, maar dat Hy ons liefgehad het en sy Seun gestuur het as 'n versoening vir ons sondes** (11) Geliefdes, as God ons so liefgehad het, behoort ons ook mekaar lief te hê. (12) **Niemand het God ooit aanskou nie.** As ons mekaar liefhet, bly God in ons en het sy liefde in ons volmaak geword.' 1 Johannes 4:7-12

Soos ek hierdie skrifgedeelte verstaan, definieer Johannes die liefde van God in die gee van Sy Seun om vir ons te sterf. Dus, aan die einde van vers 8 definieer hy God as liefde en brei dan hierdie definisie uit in die manifestasie van God wat Sy Seun stuur. Sou die konsekwentheid van die gebruik in hierdie skrifgedeelte verwys na die feit dat die God in vers 8 dieselfde God voorstel as in vers 9-12? Stel dit nie voor dat die God in vers 8 die Vader is en dat Sy liefde geopenbaar is in die gee van Sy Seun nie?

Die tweede ding wat ek graag wil noem, is dat die Griekse woord vir liefde in 1 Johannes 4:8 *agape* is. My begrip vanuit my studies is dat *agape* 'n liefde is wat waarde belê eerder as om daarna te soek. God, deur Sy Seun aan ons te gegee het, belê waarde in ons en is inderdaad *agape*. Tog, as ons kyk na die liefde wat die drie-eenheid beskryf, sien ons dat hierdie God 'n voorwerp gelyk aan Homself benodig, vir Sy volle bevoegdheids van liefde om uitgedruk te word. Hierdie soort liefde is op soek na waarde en vervulling van 'n behoefte. Hierdie is nie beskrywings van *agape* nie, maar van 'n ander soort liefde.

'*Agape* word dikwels gekontrasteer met *eros*, wat nie in die Nuwe Testament gevind word nie, alhoewel dit prominent in die Griekse filosofie is. *Eros* kan verwys na 'n vulgêre, vleeslike liefde, maar in die konteks van Griekse denke neem dit die vorm aan van geestelike liefde wat streef na die hoogste goedheid. ***Eros* is die begeerte om te besit en te geniet** [die behoefte of begeerte vir 'n ander]; *agape* is die bereidwilligheid om te dien sonder voorbehoue... ***Eros* is aangetrokke tot dit wat die grootste waarde het** [die behoefte vir gelyke status of mede-gelykheid]; ***agape* reik uit na die met die minste waarde. *Eros* ontdek waarde** [soek gelykheid] **waar *agape* waarde skep** [maak gelyk]. *Agape* is 'n geskenk van liefde, terwyl *eros* 'n behoeftige liefde is. *Eros* is afkomstig vanuit 'n tekort wat bevredig moet word. *Agape* is die oorfloedige rykdom van goddelike genade.' Vry vertaal vanuit *God the Almighty: Power, Wisdom, Holiness and Love*, Donald Bloesch, 2006, page 147. [kommentaar in vierkantige hakkies word verskaf]

Terwyl dit dalk 'n verrassing is vir baie Adventiste om te dink dat enigiemand *eros* sou verbind met die liefde van God, word dit wel so verstaan in die Rooms Katolieke Kerk.

'God is die absolute en primêre bron van alle wesens; maar hierdie universele beginsel van skepping – die Logos, oorspronklike rede – is terselfdertyd 'n minnaar met al die passie van ware liefde. ***Eros* is dus heeltemal verhewe en veredel, maar tog terselfdertyd is dit so gesuiwer om een te word met *agape*.**' Vry vertaal vanuit *Pope Benedict IX Encyclical Letter*, 2005, Deus Caritas Est "God is Love."

Hier is een van die belangrikste verskille tussen die drie-eenheid en die Vader en Sy Seun en ek wil regtig hierdie deurslaggewende punt onderstreep.

Die Drie-eenheid wend hom tot gelykheid terwyl die Vader gelykstel.

Die onuitspreeklike hartseer werklikheid van die drie-eenheid is dat as volmaakte liefde slegs gevind kan word in die soeke na een wat gelyk is, dan kan enigiemand minder as gelyk met God, nooit die ontvanger van volmaakte liefde wees nie. As ons begrip van God die persone van gelyke krag is, wat lief is vir mekaar, dan kan ons nooit waardig wees van Hul volmaakte liefde nie. Met hierdie idee van God, raak ons vatbaar om paaie te soek om ons oë te open om soos gode te wees (Genesis 3:5) ten einde waardig te wees van God se volmaakte liefde. Die drie-eenheid plaas my op 'n platform wat my dwing om te probeer wees soos die Allerhoogste, dat ek daardie volmaakte liefde kan wen.

Die soete werklikheid van my Beminde is dat alles in Sy hande gegee was deur die Vader.

‘Want soos die Vader lewe het in Homself, so het Hy aan die Seun ook gegee om lewe in Homself te hê.’ Johannes 5:26

As God Sy Seun gegee het om Lewe in Homself te hê, is dit dan nie 'n uitdrukking van *agape* nie? God die Vader belê waarde in Sy Seun en maak Hom gelyk. Is dit nie waarop 1 Johannes 4:8 aandui nie? Aangesien my Beminde alles deur Sy Vader gegee is, wanneer ek na die Seun van God kyk, sien ek Een wat alles in Hom belê het. Ek aanskou nie meer 'n prentjie van een wat aanvaarding vind deur gelyk te wees nie, maar eerder, een wat gelyk gemaak is, omdat Hy aanvaar is.

Ek weet dat my Here Jesus Christus alles geërf het wat die Vader het en ten volle goddelik is deur daardie erfenis, en in daardie erfenis is ek in staat om die liefdevolle woorde van 'n ware Vader wat met Sy Seun gepraat het, te hoor. Die woorde *Vader* en *Seun* vind slegs betekenis deur oorerwing wat *agape* toelaat en *eros* ontken.

In hierdie kosbare woorde van die Vader aan Sy eniggebore Seun, vind ek my versekering van seunskap. Die *agape* van God vloei deur Sy Seun en spreek tot my.

‘En daar kom ’n stem uit die hemele wat sê: Dit is my geliefde [*agapētos*] Seun in wie Ek ’n welbehae het.’ Matthéüs 3:17

‘En die woorde wat by die Jordaan aan Jesus gerig is: “Dit is my geliefde Seun in wie Ek ’n welbehae het,” omhels die ganse mensdom. God het met Jesus as ons verteenwoordiger gepraat. Ondanks ons sondes en swakhede word ons nie verstoot nie, maar word “ons begenadig... in die Geliefde” (Efésiërs 1:6). Die heerlikheid wat op Christus gerus het, is ’n waarborg van die liefde van God vir ons. Dit leer ons die krag van die gebed – hoe die stem van die mens tot God kan reik en ons gebede in die hemelse howe ontvang word. Sonde het die aarde van die hemel geskei en van sy gemeenskap vervreem; maar Jesus het dit weer met die sfeer van heerlikheid verbind. Sy liefde het die mens omring en aan die hoogste hemele gereik. Die lig wat uit die geopende poorte op die hoof van ons Heiland geval het, sal op ons val as ons om krag bid om versoeking te weerstaan. Die stem wat met Jesus gepraat het, sê aan elke gelowige siel: Dit is my geliefde kind, in wie Ek ’n welbehae het. “Geliefdes, nou is ons die kinders van God, en dit is nog nie geopenbaar wat ons sal wees nie; maar ons weet dat ons, as Hy verskyn, aan Hom gelyk sal wees, omdat ons Hom sal sien soos Hy is.” 1 Johannes 3:2.’ *Koning van die Eeue*, 1940, bl. 106.3

Dit is die volledige erfenis van Christus wat onthul dat die Vader *agape* vir Sy Seun het. As Christus nie ’n erfenis ontvang het nie, dan kan ons nie seker wees dat God *agape* vir Sy Seun het nie. Indien die Seun alle krag uit Homself besit het en Homself bloot net gegee het, dan sou die Vader, in erkenning van wat die Seun reeds het, die Seun *phileo*.¹³ Maar tog het die Vader gesê

¹³ Strongs Concordance G5384: liefling, dit is, ’n vriend, aktiewelik liefhebbend, dit is, vriendelik (ook as ’n naamwoord, ’n metgesel, buurman, ents.) - vriend

dat Hy *agape* vir Sy Seun gehad het. Dit kan net werklikheid geword het deur die erfenis van Christus. Slegs in die gee van alles aan Sy Seun, kon die Vader werklik Hom *agape*, slegs dan kan ons seker wees dat die liefde van God nie gebaseer is op enige inherente kwaliteit van die Seun nie, en dit is hierdie liefde wat ons vry maak.

Deur die *agape* wat aan Christus gegee is, kan ek aan hierdie woorde in Matthéüs 3:17 vasklou, want *agape* belê waarde in my en laat my glo dat ek Sy seun deur Christus is, terwyl *eros* my veroordeel, omdat dit na waarde soek waarvan ek niks het nie. *Agape* praat met my met volle versekering wanneer ek lees:

‘...maar gaan na my broeders en sê vir hulle: Ek vaar op na my Vader en julle Vader, en my God en julle God.’ Johannes 20:17

Die Vader van Jesus is my Vader, en die God van Jesus is my God. Dit besit ek alles deur Christus, die unieke Seun van God, wie die grootste demonstrasie van *agape* is wat die heelal ooit kan aanskou. Dit is waarom die Vader Sy Seun verheerlik en Hom ‘n naam bo alle name gee. Christus Jesus is die hoogste openbaring van God se *agape* liefde.

Vir jare het die drie-eenheid my subtiel die vreugde om te weet dat ek werklik liefgehê kan word deur God, ontken. Die mede-gelyke, mede-ewige status van sy lede het in my gedagtes die hartseer leuen geëts dat God waarde soek en diegene wat reeds gelyk is, begeer. Nou, met volheid van vreugde, kan ek aan jou verkondig dat my kennis van die eniggebore Seun my vrygemaak het van hierdie verskriklike leuen, en nou kan ek my hemelse Vader sien as Een wat volmaakte liefde vir my het en dat Hy in my al die rykdom van die hemel belê het, want Hy het Sy Seun gegee om vir my te sterf. Ek het nie meer nodig om te streef om te wees ‘soos die Allerhoogste’ nie. Sy volmaakte *agape* liefde is al wat ek benodig om tevrede te bly in die sfeer waarvoor ek geskape was.

In Christus Jesus, is my vreugde dus volmaak. Soos ek my magtige Prins aanskou en Hom bekleed sien in Sy Vader se *agape* liefde, word ek oorval met vreugde. Ek vind rus vir my siel en het inderdaad Sy juk maklik gevind en Sy las lig.

Naspel

Liewe Vader in die hemel, hoe prys ek U, eer U en aanbid U vir U tere genade en oneindige liefde deur U Seun as my Versoening, Priester en Prins te voorsien. Ek dank U dat U my van 'n gewisse dood gered het en aan my die gevare en geslepenheid van die versoeker onthul het. U het vir my duidelik gewys dat sy beloftes leeg is en sy fondasie soos skuiwende sand is.

Ek dank U dat U my stap vir stap gelei het na U Allerheiligste. Nou sien ek op hierdie heilige mure, die skoonheid van die oop blomme en die palmboom (1 Konings 6:20). U het my gevoed met hemelse brood en my pad met suiwer lig verlig. U het Elia gestuur om my te konfronteer, en U het vurige beproewinge toegelaat om my te suiwer. Tog, deur al hierdie dinge het U die Gees van U Seun in my hart gestuur, wat roep, "Abba Vader".

Liewe Vader, ek klou aan die versekeringe van U woord. My emosies oorweldig my as ek dink aan hierdie dinge. Daarom is ek geanker aan die sekerheid van U woorde. Wie kon dink dat 'n arm, swak en dwase man soos ek, die guns van my Here en die geskenk van Sy Seun, kon verkry?

U troon word regeer in reg, geregtigheid en waarheid. Tog, bo al hierdie is U gekroon met genade, geduld en liefde – *Agape* liefde wat belê en waarde skep eerder as om waarde te soek vir homself.

Vader, laat my saam met U bly in hierdie Allerheiligste; laat al my onsuiwerhede weggeneem word. Laat die Gees van U Seun altyd met my wees en leer my U Gebooi. Ek wil U Wet in my hart geskryf hê en begeer dat dit my oordenking dag en nag sal wees.

Ek vertrou dat my Beminde besig is om vir my 'n kamer in U groot woning, voor te berei. Ek is gedryf na trane dat U my so liefdevol in U woning verwelkom en begeer dat ek daar moet wees.

Hierdie dinge bied ek diep uit my hart aan U in die naam van my Beminde, U eniggebore Seun. Amen.

Ek hoor Sy voetstappe, my pols versnel in afwagting. Ek hoor Sy stem soos die geluid van baie waters. Dit is soos 'n lieflike balsem vir my siel. My Beminde roep. Kan dit ek wees vir wie Hy roep? Hoe kan sulke kosbare hoop in my hart gekoester word? Waaruit ontstaan hierdie idee? Waarom moet ek waardig beskou word om Sy aandag te ontvang – hierdie magtige Prins, Beminde Seun van die Vader?

Met ego's uit die Heiligdom, Hooglied van Salomo, and Die Christen se Reis na die Ewigheid word die reis van een man nagespoor deur hindernisse, moeilikhede, toetse en uitdagings, om alles te verkoop ter wille van wat hy ontdek – om verlief te raak op Jesus, die Seun van die Vader.

**Maranatha Media
Vadervanliefde.com**

Ek hoor Sy voetstappe, my pols versnel in afwagting. Ek hoor Sy stem soos die geluid van baie waters. Dit is soos 'n lieflike balsem vir my siel. My Beminde roep. Kan dit ek wees vir wie Hy roep? Hoe kan sulke kosbare hoop in my hart gekoester word? Waaruit ontstaan hierdie idee? Waarom moet ek waardig beskou word om Sy aandag te ontvang – hierdie magtige Prins, Beminde Seun van die Vader?

Met eggo's uit die Heiligdom, Hooglied van Salomo, and Die Christen se Reis na die Ewigheid word die reis van een man nagespoor deur hindernisse, moeilikhede, toetse en uitdagings, om alles te verkoop ter wille van wat hy ontdek – om verlief te raak op Jesus, die Seun van die Vader.

Maranatha Media
Vadervanliefde.com